

Tạ Trường Lưu

Contents

Tạ Trường Lưu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	17
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	27
17. Chương 17	28
18. Chương 18	30
19. Chương 19	31
20. Chương 20-1	32
21. Chương 20-2	34
22. Chương 20-3	36
23. Chương 20-4	37
24. Chương 21	38
25. Chương 22	40
26. Chương 23	43
27. Chương 24	45
28. Chương 25: Phiên Ngoại: Hoa Nguyệt Ký	48
29. Chương 26: Phiên Ngoại: Túy Tiểu Bồi Quân Tam Vạn Tràng	49

Tạ Trường Lưu

Giới thiệu

Edit: GiảnThế loại: đam mỹ, cổ trang, SE. Trích đoạn: Tại sao người không chịu quay trở về? Chỉ có r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-truong-luu>

1. Chương 1

(*Trường Lưu: tồn tại lâu dài*)

Tên của ta là Trường Lưu.

Tạ Trường Lưu.

Tạ gia trường lưu, danh mãn kinh hoa.

Thánh Triệu khai quốc hơn một trăm năm, Thánh Tông, Thái Tông, Hiếu Tông, liên tiếp tam đại quân chủ hùng tài đại lược, chăm lo việc nước, cho tới bây giờ khắp nơi thái bình, trăm nghề phát triển, giang sơn gấm vóc. “Thái bình thịnh thế” trong sử sách có lẽ chính là như thế này.

Năm ta ra đời, đại quân Thánh Triệu đại phá liên quân ngoại tộc, thừa thắng tiến về hướng bắc truy kích hơn hai nghìn dặm, chín trăm dặm cảnh sắc tươi đẹp trở thành đất đai nước ta. Đánh thắng trận lớn, nguyên soái dẹp bắc quân chiến công vang dội, một thân võ công cao cường, là hộ quốc đại tướng quân Tạ Tiêu, cũng chính là phụ thân ta. Cũng năm đó, Hiếu Tông hoàng đế sửa tên nước thành “Đại Bình”, lịch sử “Đại Bình chi trị” cứ thế mà tiếp diễn.

Đại Bình ngày mười ba tháng bảy, Hiếu Tông băng hà, tân đế mới hai mươi tuổi đăng cơ, sửa niên hiệu thành Vạn Thống.

Bám tay tính toán, hôm nay Vạn Thống đã tồn tại bảy năm.

“Trường Lưu!”

“Trường Lưu!”

Thời gian này ngập tràn ác mộng, trong mơ luôn gặp một gương mặt anh tuấn khiến người ta thống hận, tiến sát lại, gắt gao nhìn ta chăm chăm, sau đó mạnh mẽ nhếch môi cười, khí định thần nhân ——

“Đứa nhỏ này thật tuấn tú! Gọi nó là Trường Lưu đi!”

Chung quanh, tiếng người cười nói ầm ầm vang vọng.

Ta như thường lệ bị dọa đến nhảy dựng, mở mắt, đã thấy hắc ngòi trước bàn, tập trung tinh thần, hận không thể ngập chìm trong đông tấu chương.

“ Tỉnh rồi?” Hắc hởi, không quay đầu lại.

Người này, biết ta đã tỉnh, vì sao chỉ một cái liếc mắt cũng không nhìn? Sầu mới hận cũ cùng nhau dâng lên trong lòng, ta khí thế trừng hắc —— đáng tiếc hắc không nhìn thấy ta, thật lãng phí một lần rửa mắt. Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, ta tức giận mở miệng: “ Ghê tởm, tại sao ta lại có cái tên này?”

“Ta không phải đã nói rất nhiều lần rồi sao? Ngày đó đang ở thư phòng xem Sơn Hải Kinh, phụ hoàng gọi ta đến nhìn oa nhi nhà tướng quân, vừa lúc thấy núi Trường Lưu phía xa xa. Hồi từ lúc năm tuổi cho đến tận bây giờ, người không thấy phiền nhưng ta thấy phiền đấy.”

“Hừ, cha ta không biết chữ chắc? Cho nên mới phiền người đặt tên cho ta?”

Hắn đặt tấu chương trong tay sang một bên, rồi lại cầm một cái mới lên, thuận miệng nói cho có lệ: “Tên này có gì không được? Ai cũng đều nói rất hay mà!”

Ta mắng: “Ngu ngốc! Tên do người đặt, làm sao có người dám nói không hay?”

“Không phải càng tốt sao? Có ta ở đây, ai dám kêu ca một chữ?”

Ngắm cái chặn giấy trên bàn, một lát sau, ta nói: “Ta muốn đổi tên.”

Trọng Hoa rót cục quay đầu lại, nguy hiểm mà nheo mắt nhìn chằm chằm ta: “Người dám! Người nếu đủ can đảm cứ thử xem!”

Bị ngữ khí của hắn dọa, nuốt nước miếng, ta làm bộ lơ đãng rời khỏi hắn, thông thả bước trong thư phòng. Một lát sau, chưa từ bỏ ý định, lại thì thào vào tai hắn: “Người xem, nhi tử nhà Hộ bộ Lâm thượng thư tên Lâm Ngọc Tề, nhi tử Lâm Hải hầu tên gọi Bình Ba, còn tân khoa trạng nguyên năm nay là cái gì Dương Minh Đức, chẳng phải đều nghe mạnh mẽ hơn cái tên Trường Lưu? Còn có nhi tử nhà Vệ đại học sĩ, Vệ Nguyên...”

Trọng Hoa cười lạnh một tiếng, chặn lời ta: “Vệ Nguyên? Tiểu tử nhà họ Vệ đã bị ta tổng khứ đến Chiết Giang, người vẫn còn nhớ mãi không quên sao?” Hắn dừng một chút, nhấn mạnh từng từ: “Trường Lưu, từ nay về sau chuyện đổi tên không được nhắc lại! Còn nữa, nếu để ta nghe được từ miệng người hai chữ Vệ Nguyên, ta sẽ đẩy gã về Lĩnh Nam.”

Ta không trả lời. Hắn lại bắt đầu phê tấu chương, nhưng bắt đầu quay lại nhìn ta, nói mấy câu, lại sai tiểu thái giám đến kể chuyện cười cho ta nghe. Ta cố nhịn không cười, bày ra vẻ mặt nghiêm túc mà chờ đợi. Vì vậy hắn có điểm sốt ruột, liên tiếp nhìn qua —— ta chính là muốn hắn nhìn ta!

Biết hắn sợ ta không vui, giận dữ, nhưng vì hắn phản ứng như vậy, ta mới biết hắn rất quan tâm ta, sao ta có thể nào giận dữ, làm nger hắn? Hắn cái gì cũng không nói, vì vậy, tuy rằng biết hắn yêu ta, nhưng vẫn nhịn không được mà canh lúc hắn không chú ý, trộm bày trò, ép hắn nói ra những lời ta muốn nghe. Đoán được hay nghe được, dù sao cũng chẳng giống nhau...

Ta đi tới bên cửa sổ, gió nhẹ nhàng khoan khoái phát qua gò má, ở phía xa xa, ta nhìn thấy điện Khảm Xuân, tầng tầng lầu các đình đài như núi sông nhuộm đậm sắc màu trong gió. Quay đầu lại, hắn đang chú tâm vào giang sơn của hắn, thần dân của hắn, đem chút cái vĩ trước đó gác lại một bên.

Lúc này, ta biết hắn không nhìn thấy ta. Tựa như lúc thượng triều, khoảng cách quá xa, ta cũng không thể nhìn rõ hắn.

Trọng Hoa ngồi trên ngai vàng cao cao, mang thần thái của một vị thánh minh thiên tử, cả triều văn võ đều kinh sợ, sợ chỉ cần ngẩng đầu lên một chút, sẽ bị thiên nhan nhìn thấy. Ta không sợ, nhưng dù sao ta cũng chỉ là một chức quan nhỏ, muốn nhìn cũng không thể nhìn. Cho dù cố gắng trợn mắt đến đỏ sọng mà quan sát, thứ ta nhìn thấy cũng chẳng qua là một bóng hình hư hư ảo ảo.

Đến khi tầm mắt trở lại bình thường, trong điện đã xôn xao thành một mảnh.

“Bệ hạ, chúng ta dùng mười vạn đại quân vây quanh du cốc lớn nhỏ, binh mã Tây Khương tổng cộng không đến sáu vạn người, nhưng tấn công lại không hiệu quả, có thể thấy chiếu tướng Vương Hạo Dương chưa làm tròn trách nhiệm. Khẩn cầu bệ hạ triệu hồi Vương Hạo Dương, cử người nhiều kinh nghiệm hơn.”

Những tiếng phụ họa xôn xao, có người phản kháng: “Bệ hạ, Lý đại nhân nói như vậy thật không công bằng hợp lý, Vương chiếu tướng dùng chiến thuật vây thành, tuy rằng không thắng lớn, nhưng vẫn có thể xem là ổn thỏa, nếu bây giờ đổi tướng, sợ rằng lòng quân hoang mang, hại nhiều hơn lợi!” Nói xong, lui một bước, đắc ý đảo đầu nhìn kẻ thù, quan viên xung quanh chớp thời cơ tấp tểch khen hay.

“Sai rồi. Binh quý thần tốc, cứ như vậy vây xuống phía dưới, có lẽ mất hai, ba năm nữa, sao có thể xong việc? Đại quân bên ngoài, chậm trễ sẽ có biến thừa hoàng thượng!”

Hai phe không ai nhường ai, nhất thời loạn thành một đoàn.

Ta đứng phía sau vui mừng quan sát, vào triều khác gì khổ sai, chẳng mấy khi có trò vui thế này. Nhìn chung quanh một vòng, cư nhiên còn có một người giống ta, Niệp Tu cười, như muốn cùng ta so xem ai mới đóng vai quần chúng tốt hơn. Một ông lão chòm râu bạc trắng, kẻ dưới một người trên vạn người, Tư Không Biện, ông cố phụ của ta. Thực sự kỳ quái, bình thường rõ ràng không buông tha bất cứ kẻ nào, nhưng ngày hôm nay lại không hề hé răng? Ông cố phụ thấy ta, râu mép nhấc cao, thừa dịp ta chưa chuẩn bị, cư nhiên làm một bộ mặt quỷ.

Bộ binh Lưu đại nhân quay người lại hỏi: “Không biết Tư Không đại nhân có cao kiến gì?”

Ai chẳng biết Tư Không mưu kế cao minh, không ai bì kịp? Nhất thời an tĩnh lại, đều ngóng lão nhân mở miệng.

Nhưng Tư Không đại nhân chỉ cười: “Thánh thượng đã có phán đoán sáng suốt, xin bệ hạ lên tiếng.”

Trọng Hoa mỉm cười, ánh mắt chậm rãi đảo qua chư vị đại thần: “Chuyện này vốn rất rõ ràng, các vị ái khanh vì cái gì lại tranh luận không ngớt? Tuy nói địch không bằng ta, nhưng Tây Khương là nơi du cốc thiếu thốn, quân ta cũng không quen thuộc địa hình, lại không có yếu tố ‘nhân hòa’, Vương tướng quân vì vậy mới cẩn thận đem quân vây hãm. Có tội gì? Chẳng qua là nơi du cốc khổ ải, Tây Khương có nhiều vật tư, chiến mã, lương thảo, binh lính tất nhiên sung túc, vì mong ổn thỏa nên mới chỉ vây chứ không đánh, sợ rằng trận này cũng không khác. Mười vạn đại quân, lương thảo cùng quân lương tiêu không ít, năm rộng tháng dài, bách tính nếu rơi vào lầm than, thì dù đánh thắng trận cũng không thể bù đắp được. Bởi vậy, theo ý trẫm, Vương tướng quân thái độ làm người thận trọng, xuất chinh Tây Khương có công, triệu hần trở về ban thưởng, chức quan thăng một bậc, thưởng thêm năm nghìn lượng, rồi cử người khác vào tiếp nhận chức vụ tướng quân. Cũng không cần tốc chiến, chỉ cần trong vòng nửa năm chiếm được du cốc, các vị ái khanh nghĩ như thế nào?”

Một lời nói ra, cả triều văn võ vui lòng phục tùng.

Ông cố phụ gật đầu: “Bệ hạ nói đúng. Mang quân đi chiến đấu, không có đạo lý nào tất thắng, bởi vậy người làm chủ tướng kỳ nhất là liệu lĩnh, Vương Hạo Dương dụng binh cẩn thận, nên ca ngợi. Mà hai quân giằng co không ngớt, lòng quân lo lắng, sợ dĩ vì ai cũng mong tiến thủ. Nói đến việc cử người thay thế, Đại Bình nguyên niên Hộ quốc đại tướng quân Tạ Tiêu cùng Ngự sử Lý Nhất Khởi chinh phạt Bắc Di, Lý Ngự sử dùng binh rất giỏi, lập vô vàn chiến công, Tạ tướng quân trước đây từng nói Lý Ngự sử nho tướng chỉ phong, thần cho rằng nếu phái Lý Ngự sử vào đó, nhất định có thể toàn thắng mà về.”

“Bệ hạ.” Lý Dụ ra khỏi đội ngũ, tầm mắt nhẹ nhàng lướt qua trên người ta, cuối cùng lại cười. Tựa như có một con mèo đen trong lòng chậm rãi giương móng vuốt, dự cảm thật bất thường.

Lý Dụ nói: “Quan văn khiển binh còn thiếu một tầng, ra chiến trường, điều binh khiển tướng, có nhiều chỗ không tiện. Thần đề cử một người — nhi tử của Trung phán hầu Tạ Tiêu, Tạ Trường Lưu.”

Thực sự là đóng cửa ngồi trong nhà cũng không tránh khỏi họa từ trên trời rơi xuống!

2. Chương 2

Thật sự là đóng cửa ngồi trong nhà cũng không tránh khỏi họa từ trên trời rơi xuống! Đáy lòng ta nhất thời rối loạn. Ta làm sao không biết mình từ nhỏ đã là mối nguy hiểm với đám người kia? Tự hỏi bình thường đã tận lực thu liễm, cố gắng ôn hòa, nhưng sao vẫn không thoát khỏi bị đâm lén sau lưng! Xuất chinh nơi hoang dã, chín phần chết một phần sống, biết phải làm sao lo liệu? Lý đại nhân, người dù sao cũng là môn sinh của ông cố phụ nhà ta, lại là tri kỷ của cha ta, vì cái gì lại ác độc như thế? Thật là phụ sự ủy thác của cố nhân!!

Lại nghe hần nói tiếp —: “Thần cùng Tà tướng quân luôn là bằng hữu chi giao, trước khi Tà tướng quân qua đời, từng nhờ thần chăm sóc Trường Lưu. Hiện giờ nhìn Trường Lưu rất có phong thái của Tà tướng quân năm đó, thần cũng hết sức vui mừng...” Nói tới đây còn cảm khái hồi lâu, lúc này mới nói tiếp: “Trường Lưu tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, thành thực binh thư, hơn nữa ba quân đa số là người của Tà tướng quân khi trước, nếu có thể để Trường Lưu làm chủ tướng, nhất định lòng quân vui mừng. Lại nói, Trường Lưu hiện giờ tuy rằng đã thừa kế tước vị, nhưng dù sao tuổi cũng còn rất trẻ, nên rèn luyện thêm, hãy cho y một cơ hội, tương lai tất nhiên sẽ trở thành nhân tài được nể trọng trong triều đình.”

Ta xông về phía trước một bước, cung kính hướng về phía hần hành lễ: “Trường Lưu đa tạ Lý đại nhân ưu ái, nhưng Trường Lưu tuổi nhỏ nông cạn, chỉ sợ không thể đảm đương đại sự.”

Lý Dụ nhìn ta, lộ ra dáng vẻ trưởng bối hòa ái dễ gần: “Từ xưa đến nay, có rất nhiều đại sự do những người trẻ tuổi đảm nhận.”

“Tài hèn sức mọn, làm sao dám sánh với các đại anh hùng chí sĩ?”

“Trường Lưu, người cũng không cần khiêm nhường như thế, ta còn nhớ rõ mùa đông năm trước người cùng các vị lão tướng đàm luận việc dụng binh, có vẻ rất hứa hẹn, nào có ai không khen ngợi người là hổ phụ sinh hổ tử?”

—— Cáo già, còn giả vờ không hiểu!

“Trường Lưu cũng có tâm đền đáp triều đình, chỉ là, cơ hội luyện tập còn rất nhiều, mà lần này mọi việc lại vô cùng trọng đại, Trường Lưu lo năng lực của mình không đủ, sẽ phá hủy đại sự của triều đình.”

Hần thở dài, trên mặt rõ ràng hiện lên mấy chữ “Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép”. Ai để ý? Ta đặc ý dặt dào, hần đã chuyển hướng sang Trọng Hoa: “Một khi đã như vậy, bệ hạ, xin cho Trường Lưu đảm nhiệm chức phó tướng, theo quân xuất chinh.”

Nói đến mức này, hần hần là quyết tâm muốn đưa ta đi đánh giặc! Ta cuống quýt dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía ông cố phụ. Ông cố phụ nghiêng đầu sang chỗ khác, cố ý tránh tầm mắt của ta. Hừ, thì ra là thông đồng với nhau cả!

Ta lại nhìn về phía Trọng Hoa —— thử nói lời đồng ý cho ta rồi đi xem!

Tất cả mọi người nín thở, nhìn người trên ngai vàng. Người kia lại chỉ nhìn ta, ánh mắt có chút bối rối. Hồi lâu, hần mới chậm rãi mở miệng: “Lần này, hãy để Đô úy Hoàng Đào đi thôi.”

Chỉ biết hần nhất định không để ta đi!

Ta thở phào nhẹ nhõm, ông cố phụ hít một hơi, Lý Ngự sử cơ hồ nín thở.

Tan triều, hai vị trưởng bối trên đại điện gọi ta lại. Lý Dụ xanh mặt, hỏi: “Trường Lưu, người rốt cuộc đang nghĩ gì? Cơ hội tốt như vậy, thế mà lại dâng hai tay cho người khác? Người có biết hay không, ta và Tư Không đại nhân thật vất vả mới nghĩ ra biện pháp này, một lòng muốn cho người nắm chắc thời cơ lấy công lập nghiệp, người thật là...!”

“Người, đứa bé này, cơ hội ngàn năm một thuở, người nhìn xung quanh xem, có bao nhiêu người nóng lòng muốn thử? Bao nhiêu người muốn tự đề cử mình? Ta và Lý bá phụ không ngại cái thân già giúp người chiếm được, muốn thay người mưu tính tiền đồ, người lại... Ai...” Ông cố phụ cũng thở dài.

Ta nói: “Con không muốn tiền đồ gì hết, hiện nay đã là Trung phần hầu, vậy cũng không tồi.”

Ông cố phụ không biết nói sao, lộ ra vẻ mặt thương tiếc cùng bất đắc dĩ: “Trường Lưu, người còn nhớ Triệu thái hậu cùng Trường An Quân (*) không? Người còn nhớ Hán Vũ đế cùng Trần A Kiêu(**) không?”

Ta dờ dẩn, ta không phải Trường An Quân, hần cũng không phải Hán Vũ đế Lưu Triệt. Ta là Trường Lưu, chỉ cần có Trọng Hoa, thì sẽ có Trường Lưu.

Bước vào điện Khảm Xuân, không hề được báo trước mà lọt vào một cái ôm ấm áp, ta hơi hơi nghiêng đầu, hương vị quen thuộc mang theo mùi phật thủ thảo nhiên, từ từ cuốn lên, tựa linh khí dâng lên từ lòng bàn chân, trong lồng ngực còn mang theo cơn gió mát lạnh, từng chút từng chút một bao trùm lấy ta, dây dưa không ngớt...

Cái hương vị này, trong phút chốc khiến người ta quên đi hết thấy.

Quên mình trong cuộc đời này là ai, quên bản thân đang ở nơi nào...

“Bị mắng sao?”

“Người biết rồi?”

“Vừa rồi hai vị lão nhân gia trên triều kẻ tung người hứng, kẻ ngốc cũng biết đang xảy ra chuyện gì.”

Một câu này khiến ta như bừng tỉnh từ trong mộng. Ta nhất thời trong cơn giận dữ, quay đầu lại nhìn thẳng vào hấn: “Người vừa rồi vì cái gì không giúp ta nói vài câu? Hại ta thiếu chút nữa đã bị cử đi du cốc đánh giặc! Người hy vọng ta làm ‘Vô định hà biên cốt’(xác chết trôi vô định sông) sao? Hay là ‘Xuân khuê mộng lý nhân’(Người trong giấc mộng đêm xuân)?”

Hấn vẫn nở nụ cười ấm áp: “Tư Không và Ngự Sử cũng đều là vì người mà lo nghĩ, hy vọng người có thể giống cha người, lập công vì xã tắc. Ông cố phụ người chưa bao giờ thiên vị, lần này không tiếc cùng Lý Ngự sử diễn kịch, một lòng giúp người tranh công lao, người ngược lại không thèm để ý đến mặt mũi của họ, không phải sẽ khiến lão nhân gia thương tâm sao?”

Ta càng thêm tức giận: “Ta lập công thì có ích lợi gì? Người chỉ để ý người khác, không quan tâm ta nghĩ như thế nào sao?”

“Ý ta không phải vậy...”

“Vậy người có ý gì? Người có biết hay không, nếu ta đi, có thể sẽ không trở về được nữa?”

Hấn có chút bất đắc dĩ, ta liếc nhìn hấn, hừ lạnh một tiếng: “Ta biết rồi, tháng trước Lâm Thượng thư còn dâng sớ xin lập hoàng hậu phải không? Ta nên chết đi mới đúng, không làm ai vướng chân vướng tay! Con gái Liễu gia, cháu gái Dương Thành Công, trong cung có Thái phi, Từ phi, Lương quý nhân, có người nào không phải quốc sắc thiên hương, dịu dàng kính cẩn nghe lời? Có người nào lại không thể lực hơn ta? ...”

“Trường Lưu!” Hấn tức giận quát một tiếng, bước lại gần, trên mặt là thần sắc nghiêm khắc ta chưa từng thấy. Ta không chịu yếu thế, ngẩng đầu, vẻ mặt quật cường đón tầm mắt hấn.

Hấn mím môi thật chặt, tay siết lại thành quyền, bả vai hơi rung động, một lúc lâu sau, hấn hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại.

Đến khi mở mắt ra, Trọng Hoa vươn tay chạm vào khuôn mặt ta, ngón cái nhẹ vỗ về gò má: “Trường Lưu, đừng nói những lời như thế, có được không? Ta không thích người nói như vậy...”

“Đáp ứng ta, đừng nói những lời như thế nữa, được không? Đừng nói nữa...” Trọng Hoa vùi đầu vào vai ta, liên tục lặp lại. Khi cúi đầu, vừa vặn thấy hấn nhíu mày thật chặt.

Có một chút đau lòng.

Chú thích:

(*) Chuyện về Triệu thái hậu và Trường An Quân:

Thời kỳ chiến quốc thế kỷ thứ năm trước công nguyên, nước Triệu do Triệu thái hậu nắm quyền, Tần chuẩn bị phát động chiến tranh với Triệu. Nước Triệu liền cầu cứu với nước Tề có quan hệ tốt từ lâu, vì lợi ích của bản thân, nước Tề yêu cầu đưa Trường An Quân – con út được Triệu thái hậu yêu thích đến nước Tề làm con tin mới ra quân cứu trợ. Triệu thái hậu yêu thích con út cực kỳ, sợ đưa đến nước Tề xảy ra chuyện gì, mãi không đưa ra quyết định. Các đại thần vì an ninh của nhà nước, cực lực khuyên thái hậu đưa Trường An Quân đến nước Tề làm con tin. Làm cho Triệu thái hậu rất tức giận, nói với các đại thần rằng: “nếu sau này ai còn nhắc đến chuyện đưa Trường An Quân đi làm con tin, ta sẽ thổ nước bọt vào mặt.”

Một ngày, đại thần được mọi người kính trọng Xúc Long cầu kiến Triệu thái hậu, Triệu thái hậu tưởng ông đến khuyên bà cử con út đi làm con tin, nổi giận đùng đùng. Nhưng khi nhìn thấy thái hậu, Xúc Long nói: “Thần lâu lắm không đến hỏi thăm thái hậu, không biết sức khỏe của thái hậu gần đây thế nào, nên vào cung hỏi thăm.”

Triệu thái hậu nói: “gần đây tôi hoạt động không nhiều, hằng ngày ăn cơm cũng ít.” Xúc Long nói: “Thần gần đây cũng ăn ít, nhưng vẫn kiên trì đi bộ, hằng ngày đi đường ba bốn dặm, tăng chút ít món ăn. Như thế tốt với sức khỏe.” Thái hậu nói: “Tôi không làm như vậy được.” Lúc này, qua hỏi thăm nhau chuyện hằng ngày, cơn giận dữ của của thái hậu dịu đi.

Lúc này Xúc Long nói: “Thần có một đứa con út tên là Thư Kỳ, thần rất yêu thích nó. Thần đã già rồi, xin thái hậu cho nó đến hoàng cung làm thị vệ, thần đến bẩm báo với thái hậu chuyện này.” Triệu thái hậu nói: “được, nó bao nhiêu tuổi rồi?” Xúc Long nói: “15 tuổi. Tuổi tuy ít, nhưng thần mong muốn giao nó cho thái hậu trước khi thần chết.” Thái hậu nói: “Không ngờ đàn ông cũng yêu thích con út như vậy.” Xúc Long nói: “đàn ông yêu thích con út còn hơn đàn bà.” Lúc này thái hậu cười nói: “đâu có, đàn bà mới yêu thích con bé mình đặc biệt.” Xúc Long thấy tinh thần của thái hậu tốt hơn rồi, liền nói: “bố mẹ yêu thích con cái của mình, nhưng phải tính toán lâu dài cho nó.” Triệu thái hậu gật gật đầu. Xúc Long lập tức chuyển sang chuyện khác: “Nhưng thần cảm thấy thái hậu chưa tính toán chu đáo cho con trai mình.” Triệu thái hậu không hiểu, hỏi Xúc Long tại sao nói như vậy. Xúc Long nói: “từ trước đến nay, con cháu vua kế thừa được ngôi vua đời đời rất ít, chẳng lẽ là họ không có khả năng? Không phải. Chỉ là địa vị của họ tuy rất cao, nhưng không lập công gì cho nhà nước. Đến khi họ lên nắm quyền, không giữ được ổn định. Nếu sau này thái hậu nâng cao địa vị của Trường An Quân, cho nó rất nhiều đất và của cải, nhưng không cho nó kịp thời lập công cho nhà nước, đến lúc thái hậu qua đời, Trường An Quân làm sao đứng vững được ở nước Triệu. Cho nên thần cho rằng thái hậu chưa tính toán chu đáo cho Trường An Quân.”

Nghe xong lời ông, Triệu thái hậu mới biết Xúc Long cũng là đến khuyên bà cử con trai đi làm con tin. Nhưng bà đã bị thuyết phục lúc nào không hay. Nước Triệu bèn chuẩn bị xe ngựa tùy tùng, đưa Trường An Quân đến nước Tề làm con tin. Nước Tề cam kết, khi nào nước Triệu bị xâm lược, sẽ ra quân viện trợ nước Triệu.

.....

(**) Chuyện về Hán Vũ đế và Trần A Kiều:

Người phụ nữ có ảnh hưởng rất lớn với sự nghiệp của Hán Vũ đế là Trần A Kiều, con gái của công chúa trưởng Lưu Phiếu. Nhà sử gia Ban Cố trong “Hán thư” chỉ rõ, Hán Vũ đế Lưu Triệt năm lên ba tuổi đã được phong là Giao Đông vương. Một lần, ông được mẹ nuôi, tức công chúa trưởng Quán Đào Lưu Phiếu, ôm vào lòng rồi hỏi: “Con có muốn lấy vợ không?”. “Có”, Hán Vũ đế đáp lại.

Công chúa chỉ vào đám đông hơn trăm người đứng cạnh gọi ý tiếp: “Muốn người nào?”. Vũ đế nguầy nguậy lắc đầu, tỏ ý không ưng. Lưu Phiếu vội chỉ tay về phía con gái mình, tức Trần A Kiều, rồi hỏi: “Ta gả A Kiều làm vợ cho con được chăng?”. Hán Vũ đế Lưu Triệt nhoèn cười đáp: “Được ạ! Nếu lấy được A Kiều làm vợ, con sẽ cho đúc nhà vàng để cho nàng ở”. Chính câu nói này về sau đã trở thành điển cố nổi tiếng của Trung Quốc: “Kim ốc tàng Kiều” (nhà vàng cất người đẹp). Dù câu chuyện có yếu tố thêm bớt nhưng theo những ghi chép của sử sách, khi lên 6 tuổi, Hán Vũ đế đã đính ước với A Kiều (lúc này tròn 10 tuổi). Sau khi lên ngôi trị vì, ông đã lập nàng làm hoàng hậu.

Tình cảm giữa hai người mặn nồng trong buổi sơ khai. Hán Vũ đế thường lui tới cung của A Kiều mỗi buổi tan triều, cùng nàng hưởng những ngày quần quít yêu thương. Nhưng về sau, Hán Vũ đế dần nhạt phai tình cảm dành cho hoàng hậu. Phần vì cung tần mỹ nữ trong cung nhiều không đếm xuể, phần vì chung sống nhiều năm, hai người vẫn không có nổi một mụn con. Công chúa trưởng Lưu Phiếu vì việc này mà ủ rũ, muộn phiền. Bà nhiều lần than vãn với công chúa Bình Dương, tức chị gái của Vũ đế: “Nếu không có tôi, hoàng đế sao được lên ngôi. Sao giờ lại nở vứt bỏ con gái tôi như vậy?”. Bình Dương công chúa bèn giải thích: “Đây là do A Kiều không sinh nổi con trai”. Biết chuyện, công chúa trưởng bèn lạy lục tứ phương, tìm danh y chữa trị cho con gái, thậm chí tiêu tốn tới hơn 9 ngàn vạn lượng, nhưng chỉ là công dã tràng.

Khi biết Hán Vũ đế hết mực sủng ái mỹ nhân Vệ Tử Phu, Trần A Kiều nổi máu Hoạn Thư. Bà khóc lóc than vãn, thậm chí tìm mọi phương sát hại Vệ Tử Phu. Biết sự thực, Vũ đế nổi trận lôi đình, dần dần xa lánh bà.

Tương truyền, để lấy lại sự sủng ái trước đây của hoàng đế, Trần A Kiều hoàng hậu bèn nhờ Tư Mã Tương Như – nhà thơ nổi tiếng bấy giờ – sáng tác bài “Trường môn phú” với lời lẽ, ý tứ tha thiết rồi tìm cách dâng lên vua. Đọc xong bài thơ, thấu tỏ tấm chân tình của A Kiều, Hán Vũ đế xúc động bồi hồi, lại hết mực

thương yêu bà. Nhưng thói ghen tị xưa kia vẫn khiến Trần A Kiều yểm bùa Vệ Tử Phu, lãng mạ hoàng đế nên bị phế ngôi hoàng hậu.

3. Chương 3

Có chút đau lòng. Vô luận lúc nào, ta cũng không muốn làm hấn tổn thương.

Cư nhiên lời nói thật linh nghiệm. Liên tiếp vài tấu chương được đưa lên, đều là xin lập hoàng hậu, đám cự thần trung thành và tận tâm khóc hết nước mắt, ngôn ngữ mang theo vô vàn sầu lo, sau đó, chậm rãi trở nên nghiêm khắc. Ta tìm được Trọng Hoa bên hồ trong ngự hoa viên, hấn nhú chặt mi, đứng ở bên cạnh lan can, không biết đang suy nghĩ cái gì. Tấu chương ném tung tóe dưới mặt đất. Ta bước qua, nhặt tất cả để lại trên bàn.

Hấn thở dài, đi tới kéo ta lại: “Người đừng để ý, bọn họ đều là những kẻ hồ đồ... Lập hậu là chuyện của ta, không cần phải người khác quan tâm.”

Ta gạt tay hấn, xếp lại đồng tấu chương trên bàn cho thật gọn gàng, sau đó quỳ trước mặt hấn: “Hậu cung không có người cai quản, hậu quả khôn lường, xin bệ hạ lấy xã tắc làm trọng, sớm tính chuyện lập hậu.”

Trọng Hoa sững sốt, lạnh lùng mở miệng: “Trường Lưu, người có ý tứ gì? Người muốn ta lập hậu?”

“Trường Lưu khẩn thiết xin bệ hạ lập hậu!”

Hấn một tay túm ta đứng lên, kéo cổ áo ta, cắn răng, nhấn mạnh từng chữ: “Vì sao?”

“Chẳng vì sao cả. Thần dân cần một hoàng hậu làm mẫu nghi thiên hạ, chỉ vậy mà thôi.” Ta cứ thế nói ra... không nhìn hấn, nào ai biết từng chữ nói ra, lực phủ ngữ tạng của ta như có thêm một vết cắt.

“Được! — Được! — Được lắm!” Hấn dùng con mắt sắc bén nhìn ta, mỗi một chữ đều như ban cho ta một nhát dao sắc lẹm: “Người nhìn đi!” Hấn đẩy ta ra, ném chồng tấu chương cao vút xuống chân ta: “Người xem đi... những thứ này! Nhiều người như vậy lên lớp giảng bài muốn ta lập hậu, ta đều không quan tâm! Ta không tiếc đối nghịch với đủ loại quan lại trong triều, nhiều năm như vậy không lập chính cung, là bởi vì sao? Còn người, cứ nhiên chạy tới cầu xin ta lập hậu?! Người nói cho ta biết đi, vì sao!?”

Ta không nói lời nào.

Hai người giảng co thật lâu, ta cúi đầu, tiếng hô hấp dồn dập, phần nộ của hấn rõ mồn một bên tai.

“Bọn họ ép ta, đến người cũng muốn ép ta sao?”

Trọng Hoa giận đến bốc hỏa nhưng giọng nói lại ngập tràn băng lãnh, ngập tràn thất vọng. Ta chưa bao giờ thấy hấn dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với ta, nhin không được mà ngẩng đầu, chợt phát hiện ánh mắt hấn nhìn ta sao mà xa cách. Chợt hốt hoảng.

Hấn xoay người đi trong nháy mắt, ta chạy đến ôm hấn từ phía sau: “Đừng đi!”

Hấn dừng lại một chút, muốn gỡ tay ta ra. Ta càng ôm thật chặt, liều mạng cũng không buông tay. Hấn giãy dụa đến một hồi, dừng lại, cụt hứng mà đứng im: “Trường Lưu... Người rốt cuộc muốn ta thế nào...”

Vậy người lại muốn ta làm như thế nào? Quỳ xuống cầu xin người đừng lập hậu? Ta cũng mong có thể vĩnh viễn ở bên nhau như giây phút này, thế nhưng, có thể sao? Ta có thể nào cầu xin một đế vương vứt bỏ trách nhiệm? Sỡ dĩ tình nguyện chịu uất ức cũng chỉ vì muốn người không phải chịu tiếng xấu muôn đời. Bởi vì tất cả mọi người làm khó dễ người, còn ta không thể làm khó dễ người, bằng không liệu còn có ai vì người mà suy nghĩ? Ta chôn mặt trên lưng hấn, điên cuồng hấp thụ hương vị của ái nhân, cứ như vậy không thể ngăn dòng lệ chực trào ra...

Ta thì thảo nói nhỏ: “Chính là vì người đấy! Là bởi vì người nên mới như vậy!”

Ta không biết liệu Trọng Hoa có nghe thấy hay không. Thời gian tới sẽ chọn con gái Liễu thừa tướng làm hoàng hậu, đại hôn một tháng sau sẽ tổ chức, phụ bằng nữ quý, Liễu gia trong nhất thời gà chó lên tiên. Tối hôm hạ chiếu, Liễu thừa tướng mở tiệc chiêu đãi đủ loại quan lại, tất cả các quan viên từ tứ phẩm đều được mời đến, chỉ có ta là không. Cũng được, nhiều kẻ muốn nịnh nọt quốc trượng lẫm, thiếu một người cũng chẳng sao. Nhưng thật ra ta thấy rất mừng. Nhắm mắt lại nằm trên tháp, không biết tự lúc nào hương phật thủ quen thuộc đã bay vào khứu giác, đầu tiên là mùi hương nhàn nhạt, sau đó chậm rãi lại gần. Có vật gì đó nhẹ nhàng vuốt ve trên thân thể, hần cảm tay ta: “Không thềm đắp chăn, nếu bị bệnh thì phải làm sao đây? Có lạnh không?”

Ta cười: “Cũng có một chút, nhưng không biết vì sao, hiện tại đột nhiên ấm áp hơn nhiều.”

Hần cũng cười cười, tới gần ta, một tay ôm lấy ta, một tay chậm rãi gạt những sợi tóc mai tán loạn: “Ngày hôm nay hạ chiếu. Là con gái Liễu gia, người nghĩ thế nào?”

“Không thể nào cả, người thấy tốt là được.” Ta mở mắt, không ngờ hẳn lại đang nhìn thẳng vào ta, khiến ta hoảng sợ: “Làm sao vậy?”

Trọng Hoa cười lắc đầu: “Nghe nói Liễu thừa tướng mở tiệc đãi khách không mời người? Còn chưa tiến cung, đã bắt đầu hách dịch, hình như lão đã quên, con gái lão vẫn chưa là hoàng hậu.”

Ánh mắt hẳn không hề có chút dao động, nhìn thẳng vào mắt ta. Dường như muốn hút ta vào sâu trong đáy mắt, chậm rãi thiêu cháy ta —: “Không sao, vất vả lắm mới chọn được một người, cần gì phải nhiều chuyện? Liễu thừa tướng sẽ rất hận ta...” Ta thấy giọng nói mình ngày càng nhỏ, dần dần không thể nghe thấy. Ôm cổ hẳn rồi ngồi xuống, y phục trên người chầm chậm rơi xuống hết, không ai thu nhặt. Ta chỉ chăm chú nhìn hẳn, truy đuổi đôi môi ấm nồng kia, sau đó thành linh hồn lên.

4. Chương 4

Những tiếng thở dốc vang vọng.

Trọng Hoa vội vàng gọi tên ta, hẳn nói: “Trường Lưu, ta cam đoan hết thảy sẽ luôn như hiện tại!” Hẳn dám nói vậy sao. Nhưng được rồi, ta biết ta nhất định có thể tin tưởng hẳn.

Câu”Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng“, thật đúng là thiên cổ danh huấn!

Liễu thừa tướng đột nhiên được đảm đương vị trí quốc trượng, cả người nhẹ hẳn vài cân, kích động đến nỗi chẳng biết làm như thế nào cho phải. Ta đoán là lão kinh hỉ quá độ dẫn đến ý nghĩ có chút dị biến, hơn nữa đại hôn có chuyên gia chuẩn bị, mọi chuyển chẳng đến tay lão, những ngày qua có chút buồn chán, quyết định ra oai. Chỉ tiếc Liễu đại nhân bình thường đối nhân xử thế cẩn thận, trà trộn trong quan trường hơn hai mươi năm mà một móng kẻ thù cũng không có! Dù có giết gà dọa khỉ cũng tìm không được mục tiêu, chắc chắn, thực sự là thất bại! Thật thương cảm cho nhiều năm làm quan thanh liêm của lão!

Nhưng mà, diễn kịch không có người xem sẽ buồn chán, đánh nhau không có đối thủ một chút cũng không vui. Nếu căn cứ vào lý do này, lão tìm tới ta cũng không có gì kỳ quái. Dù sao ta cũng không có trở ngại, Lý Dự dẫn đầu một nhóm cự thần, còn có đông đảo võ tướng. Quan trọng hơn, trước kia vua và dân trên dưới chỉ biết có Trường Lưu, mà nay, đã có Liễu chính cung hoàng hậu.

Nhìn xuống, trước mặt là Liễu thừa tướng, cùng mấy “tùy tùng” khoác áo quan tam phẩm triều đình. Liễu thừa tướng neho mắt nhìn ta, cười ha hả: “Tiểu Hầu gia, thật là có duyên!” — Thật vô nghĩa, cùng làm quan đã nhiều năm, lúc này lão cảm thán cái gì? Ta cũng giả bộ cười: “Quốc trượng gần đây khí sắc thật không tồi.” Lão vuốt chòm râu: “Ai, đại hôn gần ngay trước mắt, mỗi ngày đều khiến đầu óc choáng váng, tiểu Hầu gia lại trêu đùa ta rồi. Đúng rồi, ngày đó mời khách, hạ nhân bận việc hóa hồ đồ, đã quên mời tiểu Hầu gia, ta đã mắng nó rồi. Hôm nào rảnh rồi, ta bày tiệc rượu tại nhà, chỉ mời một mình ngài đến!” Ta đáp lời: “Không dám!”

Đám người mang ý xấu, nhìn nhau cười to.

“Tiểu Hầu gia nghìn vạn lần đừng khách khí. Vài ngày sau tiểu nữ vào cung, tất cả phải nhờ ngài chiếu cố!”
—— Chắc lão không biết ghé hoàng hậu suýt chút nữa là thay đổi, cứ nhiên vẫn vô cùng ương ngạnh.

“Nói gì vậy, ta phải nhờ đại nhân nói tốt giùm vài câu trước mặt nương nương mới phải!” Ta cười cười, xoay người bỏ đi.

Mới vừa đi được vài bước, lão ở sau lưng lớn tiếng nói: “Lấy nhan sắc đo lòng người, sắc phai tình nhạt, xưa nay không đổi! Tiểu Hầu gia có thể làm Long Dương Quân, chỉ sợ hoàng thượng không thể trở thành Ngụy vương (*)!”

Bỗng nhiên dừng lại, có người nói vậy rằng không thể để cho bất cứ kẻ nào chạm được, một câu kia vừa vắn kín đáo phê phán ta làm trái ý trời, ta tức giận khó mà kiềm chế được, hận không thể nắm cổ áo lão, hung hăng tặng lão một bạt tai!

Ta cười nhạt, xoay người bước tới gần lão: “Liễu đại nhân, Trường Lưu có làm Long Dương Quân hay không cũng không phiền ngài hao tổn tâm trí! Ngược lại, những lời ngài vừa nói, nếu Trường Lưu tấu lên hoàng thượng, ngài đoán xem hoàng thượng sẽ thế nào? Ngài nói xem hoàng thượng sẽ tin ta, hay là tin vị hoàng hậu chưa từng gặp mặt? ... Đến lúc đó xin các vị ở đây ngày hôm nay làm chứng cho Trường Lưu!”

Liễu thừa tướng cùng đám người chỉ biết vượt mông ngựa phía sau nhất thời mặt như màu đất. Ta không buông tha cho lão, lại tiến thêm một bước, Liễu thừa tướng đột nhiên lão đảo, đám người phía sau lão ốc còn không mang nổi mình ốc, cũng không ai rảnh đỡ lão cả. Ta nheo mắt: “Trường Lưu sẽ dạy quốc trưởng một việc, lập hậu rồi cũng có thể phế hậu, huống chi đại lễ chưa thành ——” Nói xong, nghênh ngang bỏ đi.

Thừa dịp ngày hôm nay còn phong cảnh, đương nhiên muốn lập tức báo thù, một ngày kia không còn thứ gì để dựa vào, nhớ tới ân oán thường ngày, nếu báo thù làm sao còn cơ hội? Bất quá không đến nỗi tức giận mà học máu.

“Tiểu Hầu gia làm được Long Dương Quân, chỉ sợ hoàng thượng không thể trở thành Ngụy vương!” —— Vừa đến cung Vị Ương, ta liền nghỉ chân. Nếu như có ngày này... Thôi thôi, nghĩ ngợi nhiều như vậy có ích lợi gì? Đến lúc đó bất quá bình tới tướng ngăn, nước đến đất chặn. Ngẫm lại sắc mặt Liễu thừa tướng, nhìn không được mà bật cười, ta cũng chỉ dọa hấn mà thôi. Có thể trở thành hoàng hậu, là phúc tu luyện từ kiếp trước. Thế nhưng một thiếu nữ vừa tròn mười bảy, chưa từng gặp mặt, ta cần gì phải hại nàng?

Trọng Hoa bận việc công, lại phải học nhiều lễ nghi rườm rà trong ngày đại hôn, lúc này đến không khéo lại làm hấn loạn thêm. Ta nghĩ tới đây, xoay người trở lại điện Khâm Xuân của mình.

Chú thích:

(*) Chuyện Ngụy An Ly vương và Long Dương Quân:

Trong thời kỳ trị vì của mình, Ngụy An Ly Vương cũng từng vướng vào thứ tình yêu đồng giới với Long Dương Quân. Tương truyền một lần ông cùng Long Dương Quân đi câu cá. Long Dương Quân câu được nhiều cá. Đang chơi vui, Long Dương Quân bật khóc. Ngụy Vương dò hỏi nguyên do. Long Dương Quân vừa khóc vừa bẩm rằng:

“Chính là vì lũ cá này. Khi mới câu được, thần thấy rất vui, nhưng cứ câu được con cá to hơn thì thần lại muốn vứt bỏ những con trước đó. Thần lại nghĩ đến thân phận mình, lẽ nào thần cũng như lũ cá kia. Trong cõi bốn bể nhân gian này, mỹ nhân nhiều không đếm xuể. Họ đem lòng đổ kỵ với tiểu thần vì được nhà vua sủng ái. Cũng vì lẽ ấy, đám người này đua chen để được ở gần đại vương. Xem ra, tiểu thần rồi cũng sẽ như lũ cá kia, bị vứt bỏ lãng quên, nghĩ đến cảnh ấy, thần không buồn không khóc sao được?”—Long Dương Quân—

Ngụy An Ly Vương nghe thấy vậy, cảm động vô cùng, vội vàng an ủi Long Dương Quân rồi ban lệnh:

Từ nay về sau, kẻ nào dám ca tụng, tiến cử mỹ nhân, sẽ bị tru di cả họ

Hành động này của Long Dương Quân làm cho những mỹ nhân trong cung khó bề tiếp cận Ngụy An Ly Vương, từ đó người đời sau thường dùng thành ngữ Long Dương hay mê Long Dương để chỉ mối tình đồng giới.

5. Chương 5

Trọng Hoa bận việc công, lại phải học nhiều lễ nghi rườm rà trong ngày đại hôn, lúc này đến không khéo lại làm hấn loạn thêm. Ta nghĩ tới đây, xoay người trở lại điện Khảm Xuân của mình. Mãi cho đến ngày đại hôn, ngoại trừ khi vào triều, ta cũng không có cơ hội gặp gỡ Trọng Hoa.

Ngày đó rất náo nhiệt, ông cố phụ vuốt chòm râu nói: “Từ khi bệ hạ đăng cơ tới nay, Thánh Triều chưa từng có ngày nào long trọng thế này! Tiên hoàng khi lên ngôi, đầu tiên là nghênh đón Vi thái hậu, sắc phong thái tử, sau Vi gia phạm tội lại lập Triệu thái hậu, đón xa giá Hồ Dương công chúa từ Cao Ly quốc, năm đó, cả nước trên dưới quốc khánh ba ngày... Hắc hắc, tiểu tử ngươi ngày thường rảnh rỗi, nhưng những việc trọng đại thế này lại chưa từng trải qua! Đáng tiếc, đáng tiếc!”

“Cũng không có gì đáng tiếc, trải qua thì thế nào ạ? Chuyện như vậy tương lai còn có rất nhiều!”

Ta cười cười, giương mắt nhìn về phía Liễu hoàng hậu. Quả nhiên ngàn dặm mới tìm được một tiểu mỹ nhân, ung dung đẹp đẽ quý giá! Nhìn không chớp mắt, thần sắc nghiêm nghị, uy nghiêm nếu bất khả xâm phạm. Chỉ là, Hầu môn còn thâm sâu tựa biển, huống hồ là hoàng cung, không biết nàng có chút nào sợ hãi? Ta nghĩ, lập tức cười thầm bản thân ngu xuẩn, có cái gì phải sợ hãi? Nàng cũng không phải ta. Vào cung rồi, bất quá một năm hai năm tạo căn cơ vững chắc, sinh một hoàng tử, vị trí hoàng hậu chẳng phải sẽ vững vàng như núi Thái Sơn?

Nhưng có một chút đau lòng. Ta không có lòng tốt như vậy, lo lắng cho số phận khó lường của hoàng hậu trẻ tuổi kia, ta chỉ là muốn nghĩ cho Trọng Hoa, tuy rằng hấn nói tất cả vẫn có thể giống như trước đây, thế nhưng kỳ thực đã không còn...

Cái hấn phải đối mặt là kết hôn, sinh tử, là trách nhiệm quốc gia. Hấn đã không còn là Trọng Hoa của riêng ta nữa rồi.

Điện Khảm Xuân địa thế cao, ta thử ngồi trên nóc nhà phía đông nhìn xuống phía dưới, cung Vị Ương đèn đuốc huy hoàng, nửa bầu trời đều bị ánh thành hồng sắc. Không biết hấn có đang nghĩ về ta không? Ta ngơ ngác mà ngồi, bóng đêm dần dần lạnh lẽo.

“Tiểu Hầu gia, đêm đã khuya.”

Ta cả kinh, quay đầu lại, thị vệ Trầm Giang đứng trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn ta. Gã là thị vệ hai năm trước Trọng Hoa tự mình chọn giúp ta, trong hai mươi vạn cấm vệ tinh bình chọn một, trung thành và tận tâm, tất nhiên không nói chơi.

Ta quay đầu nhìn về hướng đông: “Ta vẫn muốn ngồi thêm một lúc.”

“Không phải thuộc hạ muốn mời tiểu Hầu gia quay về phòng, chỉ là nghĩ trời giá rét, sợ ngài sẽ lạnh.”

“Mang thêm y phục cho ta là được rồi.”

“Thuộc hạ không mang theo quần áo.”

Ta nhin không được quay đầu lại nhìn gã, gã giờ thứ gì đó trong tay lên nhìn ta cười: “Tiểu Hầu gia muốn uống rượu không?”

Thực sự là người hiểu chuyện!!!

Ta cười nói: “Được! Chúng ta cùng nhau uống!”

Hấn xoay người ngồi vào bên cạnh, cầm bình rượu đưa cho ta. Mở nắp, uống một ngụm, đây không phải thứ rượu thường ngày ta vẫn uống ở quán hay rượu cống phẩm, vừa vào tới miệng, vị cay xè không gì sánh được, nhưng rượu này hương nồng tựa như sinh mệnh, tàn bạo mà lao thẳng tới. Ta nâng bình đưa cho gã, ý bảo gã cũng uống đi. Ta kỳ quái hỏi gã: “Đây là rượu gì?”

Gã chần chừ nhìn vào rượu không dám uống tiếp, ta lại nhét bình rượu vào tay gã, gã lúc này mới uống một ngụm, xấu hổ nở nụ cười: “Khiến Hầu gia chê cười rồi. Không phải là thứ gì tốt, lần trước thuộc hạ mua ở quán nhỏ trước nhà, gọi là rượu Hoa Điêu.”

“A...” ta gật đầu, thấy gã uống một hớp lớn, liền đưa tay đoạt lại: “Trong cung rượu không tốt sao?”

Trầm Giang lắc đầu: “Rượu trong cung không cần phải nói, khẳng định cực tốt, chỉ là rất thuần rất đậm. Ngấm trắng thưởng hoa, uống rượu trong cung là thích hợp nhất, nhưng đối với một người đang thương tâm, nếu không có một hai bình rượu mạnh sao có thể quên đi?” Gã dừng lại, có chút xấu hổ.

Ta cười dài một tiếng, ngẩng đầu lên mạnh mẽ uống một ngụm, vỗ vỗ gã: “Ta đang thương tâm, còn có cái gì không thể nói? Dù sao ai có mắt cũng sẽ nhìn ra! Người nói không sai, người thương tâm phải dùng rượu mạnh, rượu trong cung sao có thể ích gì? Mẹ nó, quả thực đậm tới mức chim vẫn có thể bay!”

Trầm Giang không nghĩ tới đường đường Trung Phấn hầu cũng sẽ chửi mẹ nó, ngẩn người, tiện đà cùng ta nhìn nhau cười to.

Rượu bắt đầu ngấm, ta cả người đều là hào khí, lôi kéo gã luận rượu: “Người biết không, muốn tưới đẫm phiền muộn trong lòng, chỉ bằng dùng rượu trắng lâu năm, nhưng cho dù là ngấm hoa, thì cũng phải tùy từng loại rượu. Ngấm hoa mai uống men, nhìn mẫu đơn uống rượu gạo, rượu cho dù tốt cũng như nhau, cũng đều là phụ ý cho hoa. Nếu có một ngày nào đó túy ngoạ sa trường, khi ấy, người nhớ dùng chén lưu ly rót cho ta chén rượu bồ đào (**).”

Hàm răng cắn môi đến bật máu tươi, Tạ Trường Lưu từ khi nào học nữ nhân khóc lóc?

Say rượu lại nhiễm lạnh, kết quả vài ngày không thể vào triều.

Nửa đêm, có người gấp gấp gõ cửa, không biết cung nữ thái giám có phải đều đã ngủ hay không, cho nên chẳng có ai thèm nhìn một cái, cuối cùng chính ta phải kéo thân thể bệnh tật này ra mở cửa.

“Khuya khoắt gõ cái gì mà gõ?” Máng xong, người ngoài cửa đã ôm cổ ta, hơi thở ấm nóng phả vào mang tai: “Người không sao chứ?”

Ta sững sốt, dang tay ôm lấy hắn. Cái lạnh trên cơ thể hắn truyền từ khuôn mặt tới lòng bàn tay.

Chú thích:

(**) Lấy ý tưởng từ bài thơ “Lương Châu từ” của Vương Hàn

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi

Dục ẩm tì bà mã thượng thôi

Túy ngoạ sa trường quân mạc tiểu

Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi

Dịch nghĩa

Rượu bồ đào cùng với chén lưu ly

Muốn uống nhưng tỳ bà đã giục lên ngựa

Say khướt nằm ở sa trường, bác chớ cười

Xưa nay chinh chiến mấy ai trở về.

Dịch thơ

Bồ đào rượu ngắt chén lưu ly

Toan nhấp tỳ bà đã giục đi

Say khướt sa trường anh chớ mỉa

Xưa nay chinh chiến mấy ai về.

6. Chương 6

Ta nép trong vòng tay hắn, cố sức cảm nhận vị đạo của đối phương: “Đã trễ thế này, sao lại một mình đến đây? Hoàng hậu phải làm sao bây giờ?”

Trọng Hoa cúi xuống, cau mày nhìn ta: “Thế nào rồi? Tại sao lại tự làm mình bị bệnh nhiều ngày như vậy? Người không biết ta sẽ lo lắng cho người sao?”

Tuy rằng bị mắng, nhưng nghe hắn nói như vậy, không nhịn được mà vui vẻ, ta giả hoạt nhìn hắn: “Bệnh tự phát thì phải làm sao? Lẽ nào bởi vì người lo lắng mà không thể sinh bệnh? Nào có chuyện tốt như vậy!”

Hắn nở nụ cười, cùng ta bước vào trong phòng: “Không tồi, có thể nói giống thế này tức là không có việc gì cả. Ta nhớ rõ Đại Bình mười năm trước, Tà đại tướng quân chết bệnh, nương người khóc đến phát bệnh phải trở về nhà tĩnh dưỡng, phụ hoàng thấy người còn nhỏ, nói sợ là không ai chiếu cố, nên đem người tiến cung, cho ở trong Khảm Xuân điện với ta...”

Trọng Hoa dừng một chút, rót một chén trà nóng đặt vào tay ta. Khi chạm vào đầu ngón tay lạnh lẽo của hắn, ta buông cái chén, kéo tay hắn lại mà xoa xoa, nói: “Trời rất lạnh, sao không mặc thêm y phục? Chính mình còn không giữ ấm, rót trà cho ta làm gì? Ta lại không uống cái kia...” Nói xong, đến tận cùng chính ngọt ngào, vốn định ném cho hắn một cái nhìn xem thường, không ngờ đột nhiên chuyển thành tiếu ý. Ánh mắt trong suốt của Trọng nhìn chăm chú vào ta, dường như sáng tỏ tất cả. Không biết vì sao, trái tim bỗng nhiên loạn nhịp, ta có điểm bối rối, vội vàng chuyển hướng: “Bất quá ta còn không nghĩ tới, lần ở lại ấy thế mà lại thật lâu!”

“Đúng vậy, ta cũng không nghĩ tới a, Khảm Xuân điện tốt như vậy, lại để người chiếm lấy tận mười năm! Thời gian người mới tới, hay sinh bệnh, sống chết cũng không chịu uống thuốc, làm khó ta phải tự mình canh giữ bên cạnh ép người uống thuốc, thế mà người lại nôn ra hết. Ta tức giận kinh khủng, thật là to gan! Nếu không vì phụ hoàng có lời khuyên bảo, đã sớm một cước đem người sút ra ngoài!”

Mặt ta nóng bừng, đáp trả 1 câu: “Hiện tại đá ra cũng còn kịp a!”

Hắn híp mắt tiếp tục nói: “Thật vất vả hết sức, suốt ngày chạy loạn, không biết đã làm vỡ bao nhiêu đồ vật, gây bao nhiêu tai họa! Khiến ta nghĩ người cứ nằm trên giường bệnh có khi còn tốt hơn. Có ngày nào mà các cung nữ, thái giám không phải đuổi theo người? Ai cũng nói người là Hỗn Thế Ma Vương vô pháp vô thiên.”

Ta mở trừng hai mắt, định mở miệng mắng chửi người, hắn đột nhiên siết chặt tay ta, cúi đầu nói: “Đúng vậy, sớm nên đuổi người ra ngoài mới phải, rõ ràng là một Hỗn Thế Ma Vương, vì cái gì mà ta vẫn thấy thật tốt, cho rằng người so với bất luận kẻ nào cũng đáng yêu hơn?”

Giọng nói ôn nhu trầm thấp ấy từ từ đầu độc ta, trong lòng bỗng nhiên rung động, hồn phách phiêu diêu không tìm ra tung tích... Tựa như huân hương kia mờ ảo lẫn khuất trong phòng...

Nhất thời, lại có ảo giác xuân hoa.

Nguyên do là gì?

Sớm biết rằng Liễu thừa tướng muốn thụ giáo, nên ta không nhiều lời thiệt hơn với hắn. Bất quá ba tháng ngắn ngủi, vậy mà nơi chốn nhằm vào ta. Đáng hận nhất là đám tiểu nhân gió chiều nào xoay chiều nấy, bình thường ra vẻ đạo mạo, thực tế cũng là một bụng nam đạo nữ xướng, thấy Liễu gia được thế, vội vàng chạy tới nịnh nọt, sợ rằng chậm trễ một chút thôi là mất đi lợi thế. Mở miệng “Tử viết” ngậm miệng “Thi vân”, thật muốn biết rốt cuộc là thánh nhân nào đã dạy dỗ ra đám bảo bối kia!

Trước kia còn cười lạnh một tiếng, đùa cợt cùng hắn. Dù sao cũng không sợ bị thiệt. Không nghĩ tới ta lùi một thước, hắn lại tiến một trượng, chậm rãi kéo một nửa vắn võ bá quan chạy về phe hắn. Thanh danh vì thế lớn thêm không ít. Xem ra đã coi ta như tử địch, có Liễu gia sẽ không có Trường Lưu.

Lớn như vậy, chẳng lẽ chưa từng bị người khi dễ?

Cuối cùng cũng nhin không được, trước mặt đủ mọi văn võ bá quan trong triều thẳng tay tặng hấn một cái tát. Nửa bên mặt Thừa tướng đại nhân lập tức sưng vù, có thể thấy rõ dấu tay hồng hồng, hấn ngạc nhiên đến nỗi thanh âm cũng thay đổi, phần nộ tới mức một tia lực đạo cũng không có: “Tạ đại nhân, người... Người dám... đánh mệnh quan triều đình?! Người...”

Đám cầu phía sau hấn lấy lại tinh thần, đều kêu thảm thiết.

“Trung Phấn hầu dám động thủ trong triều đình, bệ hạ, bụng dạ khó lường, phải nghiêm trị!”

“Bệ hạ, Tạ Trường Lưu đánh trọng thần triều đình, vũ nhục hoàng thân, không phạt nặng sao giữ được tôn nghiêm triều chính!”

“Bệ hạ! Xin bệ hạ nghiêm trị!!

“Bệ hạ...”

Ông cố phụ mặt trắng bệch vội vàng tiến lên trước một bước, quỳ rạp xuống đất: “Trường Lưu còn trẻ thiếu hiểu biết, thần dạy dỗ không tốt, để nó phạm sai lầm lớn, thỉnh bệ hạ khai ân! Cựu thần nguyện một mình gánh chịu!”

7. Chương 7

Ông cố phụ mặt trắng bệch vội vàng tiến lên trước một bước, quỳ rạp xuống đất: “Trường Lưu còn trẻ thiếu hiểu biết, thần dạy dỗ không tốt, để nó phạm sai lầm lớn, thỉnh bệ hạ khai ân! Cựu thần nguyện một mình gánh chịu!”

Một đám cựu thần cũng đều quỳ xuống cầu tình.

Có cái gì phải nói dối? Có cái gì phải làm náo loạn? Nhìn chung quanh bốn phía, nơi điện phủ to như vậy, cũng chỉ có ta, một mình ngang nhiên đứng.

Người nọ ngồi trên ngai vàng, thấy không rõ biểu tình, trầm giọng, nhấn mạnh từng chữ: “Trung Phấn hầu, còn không mau nhận lỗi trước Thừa tướng đại nhân.”

Liều đại nhân nửa bên mặt sưng vù, nhưng đáng vẻ lại có chút đắc ý. Ông cố phụ cùng một đám cựu thần liên tiếp nháy mắt với ta, lo lắng không gì sánh được.

Lặng ngắt như tờ.

Đều chờ xem Tạ Trường Lưu làm sao ứng phó.

Ta cười lạnh một tiếng, chậm rãi mở miệng, từng từ từng câu đều thật rõ ràng —— ta nói: “Trường Lưu cả đời này chưa từng dối ý nhanh như vậy!”

Một tiếng nổ vang lên, Trọng Hoa mạnh mẽ đứng dậy, vung tay hất đổ mọi thứ trên án rơi xuống mặt đất. Thanh âm ấy đánh thật mạnh vào lòng ta, khiến ta run sợ. Ngẩng đầu nhìn Trọng Hoa, mười năm, ta chưa từng thấy hấn thịnh nộ như thế bao giờ! Cứ tưởng rằng hấn yêu ta, cứ tưởng rằng hấn sẽ tha thứ cho sự cố chấp của mình... Nhưng, đột nhiên không dám khẳng định nữa...

“Người cho là đây là nơi nào? Sân phơi thiên tử là chỗ để người vô pháp vô thiên?!” Hấn nghiêng rằng mở miệng, thanh âm trầm thấp khiến không gian run rẩy: “Trẫm, lệnh cho người lập tức bồi tội trước quốc trượng!”

Huyết sắc trên mặt từng chút một biến mất, vô thức siết chặt tay, mới phát hiện đầu ngón tay đã vì sợ hãi mà lạnh ngắt từ rất lâu. Trẫm? Quốc trượng? Sân phơi? Một trận hoa mắt, thân thể không thể khống chế mà lay động, cạn kiệt tâm lực mới miễn cưỡng mà đứng vững, ánh mắt từ từ xẹt qua ông cố phụ, Liều thừa tướng, đám người, rồi dừng lại trên thân thể người kia, nghiêm khắc mà nhìn ta như thế, hấn có còn là

Trọng Hoa của ta? Những khi nhu tình mật ý, những lúc tư tâm tương hứa, cảnh xuân kiều diễm, nguyên lai đều không đánh lại được 1 câu “Tôn nghiêm Thiên tử”!

Giả dối...

Đều là giả dối...

Những thứ đẹp dễ của ta, nguyên lai chỉ tới hôm nay...

Cũng được, những thứ này kia, ta hết thấy đều không muốn.

Ta dùng ánh mắt sáng quắc nhìn hắn, cười: “Hay lắm ——!” Xoay người định đi ra ngoài.

“Người muốn đi đâu?! Quay lại cho ta!”

Ta vẫn tiêu sái bước đi như 1 vì sao băng, không quay đầu lại, hai thị vệ muốn ngăn cản ta, một người bị ta đẩy đi thật xa, gậy dài rơi trên mặt đất, lóe lên bạch sắc hàn quang. Trừ lúc đó ra, tất cả đều sạch sẽ.

Đẩy cửa ra, Trầm Giang thấy ta, lấy làm kinh hãi: “Tiểu Hầu gia?”

“Ta muốn uống rượu...”

Gã ngăn người, rồi gật đầu: “Để nô tài đi lấy.”

“Không cần”, ta kéo gã lại: “Ta muốn uống rượu Hoa Điêu gần nhà người.”

Quê của Trầm Giang là một vùng tên gọi Mê Tân, không xa, đi ngựa hai ngày là tới.

Thôn trấn nhỏ nhỏ, tạt phong lướt qua gò má, trong ánh hoàng hôn, thôn trấn hiện ra thật tiêu điều. Mê Tân là tên 1 dòng sông, không lớn, thế nhưng chảy xiết mà cuộn trào mãnh liệt, tựa như ông già vô danh ngồi bên đường không rời tay khỏi chiếc đàn hồ, lo lắng nhìn con đường quanh co, mơ màng lơ đãng... Bến đò có một phiến hải đường, xinh đẹp động lòng người, cùng với dòng sông ánh lên sắc màu tươi trẻ.

Ta nhìn không chuyển mắt.

Quán nhỏ kia nằm ngay trên phố, bến đò cách đó chưa tới trăm mét, có người nói lão bản nương Dương Lư không lập gia đình cũng từng là một tiểu mỹ nhân nức tiếng. Đi rồi mới biết, nguyên lai nơi ấy có rượu Hoa Điêu, so với buổi tối kia uống càng dữ dội hơn, tới tận lúc tàn canh. Từ sáng đến tối, ta và Trầm Giang đều tự ôm một vò rượu, từ lúc chào đời tới nay chưa từng uống đến vui sướng thỏa thuê như thế. Uống say rồi gục trên mặt bàn ngủ thẳng tới tận hừng đông. Lão bản nương cũng thật kỳ lạ, chỉ để ý thu dọn đóng cửa, không để ý tới hai con quỷ rượu còn ngồi trong quán.

Ngày thứ ba, Trầm Giang hỏi ta: “Tiểu Hầu gia, ngài... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ta dừng lại một chút, không biết làm sao trả lời gã, bỗng nhiên có tiếng cười già nua truyền đến. Ta quay đầu lại, người nọ tóc bạc trắng, tùy tiện rơi xuống vạt áo, một bầu rượu, một cái chén, tự rót rượu uống 1 mình.

“A, ra là người lái đò.” Trầm Giang nhỏ giọng nói cho ta biết.

Ta nheo mắt.

Người nọ dùng chiếc đũa khuấy tung chén rượu, dùng giọng trầm khàn kia mà xướng lên.

“Phong tiền hoành địch tà xuy vũ, túy lý trâm hoa đảo trứ quan. Thân kiện tại, thả gia xan, vũ quân ca bản tấn thanh hoan. Hoàng phát bạch hoa tương khiên văn, phó dữ thì nhân lãnh nhân khản ——”

Xướng xong, giương mắt trừng Trầm Giang: “Tất nhiên là thương tâm mới cần có người bên cạnh, hà tất phải nhiều lời? Không thèm để ý mà còn hỏi không ngớt! Thực sự là khiến người ta mất hứng!”

Rồi lại liếc nhìn ta: “Có mỹ nhân phải ca hát, có rượu thì phải say, vậy mới đúng là nam nhi! Lại dạy lại đây, ta kính người ba chén!”

8. Chương 8

Nói xong, ngẩng đầu uống liền ba chén, đặt chiếc chén xuống bàn thật mạnh, đi thẳng.

Mặt Trầm Giang hơi đỏ. Ta nhìn không được cười ha ha—— nơi núi rừng xa xôi, nhưng cũng không thiếu cao nhân, nói vậy cũng là bởi thường ngày chẳng mấy lúc thương tâm, giờ này mới biết khi thương tâm thì khó nhất là tìm được 1 chút an bình.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, càng ngày càng gần, toàn bộ trấn nhỏ đều bị tiếng vó ngựa làm rung động. Ta thu lại nụ cười——biết rằng hẳn nhất định không buông tha ta.

Mấy trăm người ngựa bao quanh vây xung quanh. Tất cả đều mặc trang phục của cấm vệ quân. Trọng Hoa một thân nguyệt sắc cầm bào đi từ giữa đoàn người, ta nheo mắt, nhìn không được mà nhìn đến nhập thần: nam tử ấy, khí phách hiên ngang, anh tuấn cao ngất, sắc sỡ loá mắt!——Hắn, đã từng, là “của ta” ...

Trầm Giang lấy làm kinh hãi, theo trực giác che phía trước ta: “Tiểu Hầu gia, có chuyện gì?”

Trọng Hoa nhìn ta: “Y đã không còn là tiểu Hầu gia!”

Lời ít mà ý nhiều.

Ta cười nhạt: “Náo loạn như vậy, không biết hoàng thượng có lý do gì?”

Hắn không đáp lời, khuôn mặt âm nghiêm xoay người xuống ngựa, đi tới, một cái tát giáng trên mặt Trầm Giang, cũng không quay đầu lại mà phân phó: “Lôi đi!”

“Ai dám!” Ta hét lớn một tiếng, xông về phía trước.

“Ai dám?” Hắn tiến lên phía trước, nắm tay ta, ánh mắt tràn ngập tức giận mà nhìn thẳng vào ta: “Trầm là thiên tử, xử trí một thị vệ nhỏ nhỏ chẳng lẽ còn cần người đồng ý? Người đâu! Lôi đi!”

Nhìn Trầm Giang quỳ bên cạnh, ta tức giận: “Người muốn thế nào?”

“Người nói sao?” Hắn gia tăng lực đạo bàn tay: “Vừa nghĩ đến người cư nhiên cùng nam nhân khác chạy trốn, ta đã hận không thể băm thây gã thành vạn đoạn!”

Ta không khỏi bật cười: “Trầm Giang là 1 nam nhi tốt, Trường Lưu vì gì mà có thể? Tự thấy bản thân không xứng đáng.” Ta gạt tay hắn, lui hai bước, quỳ xuống: “Tạ Trường Lưu tự biết tội tại không thể tha, nguyện ý để bệ hạ xử trí, nhưng lần này tất cả đều là chủ ý của 1 mình ta, Trầm Giang không có quan hệ, hoàng thượng nếu còn nhớ nửa phân tình cảm xưa kia, xin hãy thả Trầm Giang, đừng làm khó gã.”

Chẳng hiểu vì sao, thanh âm của Trọng Hoa có chút bất ổn: “Đứng lên! Không được dùng loại ngữ khí này nói chuyện với ta!!”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, cười sâu thẳm: “Trường Lưu làm sao dám? Chỉ là xưa khác nay, không phải tại người.”

Hắn vươn tay giữ lấy cánh tay ta giữa không trung, hồi lâu, tựa như muốn đem ngũ tạng phế phủ móc hết ra, thở dài một tiếng: “Trường Lưu... Trường Lưu... Ta nên bắt người làm sao bây giờ...”

Ta kích động ngẩng đầu, Mê Tân quán có tạt phong “Bá” lướt qua, hỗn loạn cuốn cát bụi khiến những đóa hải đường chìm trong mờ ảo. Một đôi tay mang theo nhiệt độ quen thuộc đặt lên vai ta, không để ý sự phản kháng của ta, cố chấp mà đem ta kéo về.”Trở về đi.” Hắn nói, hướng về nơi kia, bên cạnh đã sớm có người mang dây cương đến, cung kính đặt trên tay.

Tâm tình có chút đổi thay——người kiêu ngạo như vậy, đến tột cùng là vì cái gì, bóng lưng kia, cô đơn biết mấy.

“Hoàng thượng...” Một tham tướng cẩn thận hỏi: “Trầm thị vệ làm sao bây giờ?”

“Thả gã ra.” Hắn dừng lại một chút: “Thăng cấp tứ phẩm, ngay hôm đó cử đến Tây Khương làm Ngự sử... Không cần báo với binh lính bên kia, cứ thế mà đi thôi.”

Ta thả lỏng, xoay người, Trầm Giang mê ly nhìn chăm chú vào ta. Ta ôm vò rượu trên bàn, bước tới nhét vào tay gã 1 chén rượu —— tựa như nửa bầu trời kia đều biến thành sắc hồng trong men rượu ——: “Lại đây, uống nào!”

Gã đột nhiên đỏ viền mắt: “Tiểu Hầu gia, sau này, Trầm Giang sợ là không thể cùng ngài uống rượu nữa...”

Ta khẽ cắn môi, ngửa đầu từng ngụm từng ngụm uống hết bình rượu Hoa Điều, hương rượu lành lạnh theo chất lỏng chảy xuống, để lại một vò rượu trống không. Gã nâng chén rượu hung hăng uống cạn, ta cười vỗ vai gã: “Nam tử Hán đại trượng phu, không phải cứ gặp chuyện buồn là nhăn nhó! Tương lai ngươi trở thành danh tướng lừng lẫy 1 phương, ta sẽ tới thăm ngươi, chúng ta lại cùng nhau uống rượu! Chẳng lẽ không phải là 1 điều thú vị?!”

Trầm Giang gật đầu, có chút ghen ngào, nhưng chỉ cười: “Đúng! Trầm Giang thụ giáo! Tiểu Hầu gia, sau này, ngài hãy bảo trọng!”

Ta có chút buồn vô cớ, quay đầu lại, Trọng Hoa ở trên ngựa chờ ta. Chuyện trước kia khi đã xảy ra không có cách nào cứu vãn, yêu lắm người, đã từng thương tâm, ai có thể quay về ngày ấy mà bù đắp? Ai có năng lực ấy? Bất quá thả người tự sinh tự diệt, ba năm sau gặp lại, hay là lại xa xôi như trời cao biển rộng...

9. Chương 9

Ta trở về.

Bất quá không phải về Khảm Xuân điện.

Hồ Bạch Thủy khuất ở phía tây hoàng cung, cách tầng tầng lớp lớp rường cột chạm trổ, từ phía xa trông về Khảm Xuân điện. Mỗi lần nhìn về phía đông đều có thể thấy bóng hình xinh đẹp của Khảm Xuân điện nguy nga mà quyền rũ, xa xôi, nhàn nhạt, không nhìn rõ từng đường nét, như khói như sương. Đó là nơi ta ở mười năm nhưng đã không còn thuộc về ta nữa, cất giấu từng kí ức trong ta, quỳn trong hương phật thủ phẳng phất suốt bốn mùa, lúc này đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn lại, chỉ còn là văng tích.

Trọng Hoa mỗi ngày đều đến thăm ta, hoặc sớm hoặc muộn, hoặc một lần hoặc hai lần. Khi hắn tới ta thường đang ngủ —— từ khi không cần vào triều, ta mỗi ngày đều dành quá nửa thời gian cho việc ngủ. Thị vệ canh giữ ngoài phòng không rời nửa bước, đôi lúc nhìn ta mà cường điệu: “Không có mệnh lệnh của hoàng thượng, Tà đại nhân không thể đi đâu.” Hà tất phải khiến cho bọn họ khó xử? Cho nên nếu ta có thể không động sẽ không động, có khi ngủ suốt một ngày đêm, quyết không gây chuyện. Buồn chán thì tới Ngự thiện phòng sai làm một bàn tiệc rượu thật lớn, bày tiệc bên hồ, gọi mấy thị vệ trực ban tới giải trí. Nửa tháng bình an vô sự, cũng biết thêm vài cộng sự vô cùng khoái hoạt. Rượu uống hết mình, có một hai kẻ nhanh mồm nhanh miệng, lớn tiếng nói với ta: “Tà đại nhân, trên Kim Loan điện ngài mắc ưu văn vãn bá quan mà đánh hoàng thân, kháng chỉ, sau lại động thủ trước thánh giá. Hoàng thượng chỉ lấy đi tước vị của ngài, không cho ngài vào triều...”

“Còn phạt ông ngoại ta một năm bổng lộc, giáng chức ba cấp, sau đó, giam lỏng ta ở chỗ này.” Ta nói thêm 1 câu.

Gã liên tục gật đầu: “Ân, ân, đúng, giam lỏng, nếu không, chúng ta sao có thể có phúc khí cùng Tà đại nhân uống rượu! Bất quá nói đi cũng phải nói lại, hoàng thượng đối với ngài thật đúng là thiên ân mệnh mông cuồn cuộn!”

“Hà?” Ta nhướn lông mày, có điểm hiếu kỳ.

“Không phải sao? Nếu là người khác, đừng nói là cách chức, chắc chắn sẽ mất đầu, như thế vẫn còn là nhẹ!”

Thì ra là thế!

Ta cười: “Các người cứ từ từ uống, ta hình như hơi say...”

Ta đứng dậy rời khỏi đó, chậm rãi trở về, thẳng đến khi tiếng xô xao của bọn họ đều bị màn đêm che lấp. Dừng bước, tiếng côn trùng vang vọng, xa hơn nữa là chòi nghỉ chân. Đầu hạ, từ trước đến nay là thời khắc ta yêu thích nhất. Khi còn bé, thường vui chơi đến nỗi quên mất thời gian, đêm sau, Khảm Xuân điện trong ngoài đầy người xách đèn đi tìm ta. Vì sợ những vị cung nữ thái giám thị vệ vú em gì đó khi tìm được sẽ la mắng dài dãi, không thể làm gì hơn là tiếp tục trốn ở đó, đến tận khi nghe được tiếng Trọng Hoa, lúc này mới nhảy ra, đặc ý dào dạt trốn phía sau thiếu niên này, chỉ chờ hắn nói: “Trường Lưu, chơi đến phát điên rồi sao? ... Đói bụng chưa? Ta đang chờ người về đây. Trở về thôi! ...”

“Trường Lưu.”

Ta ngẩng đầu, Trọng Hoa đã đứng phía trước từ lúc nào.

“Trở về đi...”

“A.” Ta lên tiếng, theo thói quen trốn sau lưng hắn.

Trọng Hoa dọc đường đều không nói gì, vào phòng, rót cho ta một chén nước. Sau đó ngồi xuống.

“Trường Lưu, người trách ta sao?” Nửa ngày không nói chuyện, đột ngột lại mở miệng hỏi.

Ta không lên tiếng, chỉ nhìn hắn.

Hắn im lặng một hồi, rồi tiếp tục nói: “Ta biết người trách ta. Nhưng người nói ta nên làm thế nào đây? Liều thừa tướng dù có điều gì không phải, hắn tốt xấu cũng là quốc trưởng a, trước mặt cả triều văn võ bá quan, người làm hắn khó xử, người muốn ta phải giải quyết thế nào? Ta vội vàng chạy tới Khảm Xuân điện, kết quả phát hiện người cư nhiên cùng Trầm Giang trốn mất, người biết trong lòng ta có bao nhiêu thống khổ hay không? Mấy ngày nay, ta phái người đi tìm khắp nơi, ta rất sợ... Sợ ta không thể tìm được người, sợ người thực sự bỏ đi cùng nam nhân khác... Không ngày nào ta ngủ được, ngay cả nước cũng không uống, cái gì cũng không ăn, chỉ chờ tin tức của người... Ta không muốn người hận ta! Trường Lưu, người biết không?”

Ta không mang theo một chút ngữ khí mà mở miệng: “Ta không hận người, cũng không trách người.”

Trọng Hoa có chút kinh nghi, kêu lên: “Trường Lưu...”

Ta cười với hắn: “Chỉ là có chút chuyện, trước đây không rõ, hiện tại ta đã hiểu. Chẳng hạn như, trước đây ta luôn cho rằng, từng câu từng chữ khi nói ra luôn là sự thật, kỳ thực, có thể biết rõ tất cả hay không, cần rất nhiều thời gian, thời cơ cùng điều kiện đích, cho nên vẫn không thể nghĩ chu toàn. Rất đơn giản, nhưng mọi việc không hiện ra trước mắt, thường thường sẽ không cách nào hiểu rõ. Cho nên, lần này nếu như người cần thay đổi là ta, ta cũng làm như người. Ta không trách người.”

“Trường Lưu...” Trọng Hoa thì thào mở miệng, vẻ mặt của hắn thống khổ mà vô cùng lo lắng, có chút mất, hối hận cùng tuyệt vọng.

10. Chương 10

“Trường Lưu...” Trọng Hoa thì thào mở miệng, vẻ mặt của hắn thống khổ mà vô cùng lo lắng, có chút mất, hối hận cùng tuyệt vọng: “Người vẫn còn yêu ta chứ?”

Yêu?

Không yêu?

Câu hỏi này làm ta khó xử.

Bản khoản nhưng vô pháp mở miệng —— ta tinh tế nghĩ, đem mười năm qua nhớ lại từng ngày từng đêm, ân oán tình cừ giữa chúng ta thật giản đơn, hắn muốn kết quả, thêm thêm bớt bớt 1 chút liền tra ra manh mối... Nhưng, có nên nói cho hắn biết? Ái muội trước kia, hoặc là tra ra manh mối xấu hổ cùng hiu quạnh,

đến tốt cùng người nào vẫn thông dong? Có lẽ, hai người đều mong chờ đối phương hiểu rõ? Ta có điểm chân chừ...

Cũng được, hôm nay kết thúc, cũng thật sáng khoái!

“Người biết, ta cũng không dối gạt mình. Cho nên, ta cũng không dối gạt người.”

“Ta vẫn còn yêu người. Chỉ là ở đây ——” ta kéo tay hắn, đặt trên ngực mình, cười với hắn: “Đã trống rỗng rồi.”

Hai vai Trọng Hoa bắt đầu run rẩy. Hắn vụt đứng lên, chạy ra ngoài.

Ta gọi hắn lại: “Trường Lưu không thể tìm về thiều quang hoang phế, chỉ xin hoàng thượng hãy để Trường Lưu được tự do.”

Hắn dừng lại, im lặng hồi lâu rồi nhẹ giọng trả lời: “Chỉ cần ta còn ở đây một ngày, ngày đó vĩnh viễn người không được ly khai!”

Chờ hắn đi xa, ta cười lạnh một tiếng, chậm rãi khép cửa. Chỉ cần hắn còn ở đây —— hắn luôn luôn tự tin như vậy! Chợt nhớ tới câu “Trọng quá lư môn vạn sự bi, đồng lai hà sự bất đồng quy (Bước qua cửa lớn vạn sự bi, cùng nhau đi nhưng không thể cùng nhau trở về ==> chém).” Ta nhận ra hết thấy nhân gian giai ngẫu, tề mi ái lữ, có điều không phải sinh ly là tử biệt, dù sao cũng không thể chạy thoát khỏi ngày này, nếu cùng đi liệu có thể cùng quay trở về? Thông minh sắc xảo! Thông minh sắc xảo! —— một chút thông minh sắc xảo chẳng lẽ mang ra sử dụng cả đời?

Vả lại tình yêu của ta dành cho hắn như làn gió lướt trên mặt nước...

Nghe trộm những hạ nhân nói chuyện mới biết được, bên trong tuy rằng không có gì rõ ràng biến động, nhưng ông cố phụ trong hai tháng này chỉ vì vài việc nhỏ đã bị răn đe trên triều vài lần, con trai Biện gia cũng không được ban thưởng tước theo lệ cũ, có thể thấy chút ít suy tàn. Suy tàn thế nào, người sáng suốt vừa nhìn liền biết. Liễu thừa tướng thế nhưng lại phụ bằng tử quý (cha được hưởng lợi nhờ con cái), danh tiếng càng lớn thêm.

Nửa đêm không người, ta nhịn không được mà âm thầm ôm nỗi hận, sớm biết rằng chỉ có vài năm, đã ngay lập tức cây sung mà kiêu, cả đời một lần “Hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu” (lợi dụng thiên tử để ra lệnh cho chư hầu phải phục tùng) cũng không uống phí cuộc đời này. Thực sự là phí vài năm tuổi thanh xuân!

Ta tấm tắc oán thán.

Đáng tiếc hiện tại nếu muốn, cũng đã quá muộn rồi.

11. Chương 11

Đáng tiếc hiện tại nếu muốn, đã quá muộn.

Hiện giờ cũng không quản được nhiều như vậy, ta chỉ ngày đêm mong được tự do. “Chỉ cần ta còn ở đây 1 ngày, người vĩnh viễn không thể thoát ra!” —— Ta còn trẻ, phong nhã hào hoa, như mặt trời vừa nhô cao, không phải sẽ chết rũ cả đời ở chỗ này chứ?! Ta bắt đầu để ý vị trí và giờ giấc thay ca của thị vệ, đáng tiếc từ đêm đó, nơi này canh gác cẩn mật hơn rất nhiều, ta cũng không thể tùy ý đi lại, vài ngày rồi vẫn chưa thu hoạch được gì.

“Lẽ nào thực sự không ra ngoài được?” Ta thì thầm tự nói. —— Khi ấy ta ngồi trong chòi nghỉ giữa hồ, từ trước đến nay chỗ này không có người ngoài lui tới, bởi vậy cũng không sợ bị nghe trộm.

“Muốn ra ngoài, không phải là không được.” Một giọng nữ thanh thúy vang lên.

“Là ai?” Ta sợ hãi đến nhảy dựng, vội vã quay đầu lại.

Một cung nữ chừng mười tám tuổi mỉm cười đứng sau ta, mắt xéch, mày lá liễu, phơi phới thanh xuân, là 1 nữ tử phương Nam xinh đẹp. Nàng dịu dàng đáp: “Ta là Ứng Tứ. Là người được phái đến hầu hạ đại nhân, bất quá thấp cổ bé họng, bình thường sao có thể gần gũi đại nhân? Đại nhân tất nhiên không biết ta.”

“Nga?” Ta mở to mắt, hỏi: “Lời nói ban nãy của người có ý tứ gì?”

Nàng nghiêm mặt trả lời: “Còn có thể có ý gì? Bất quá là có cùng tâm tư với đại nhân. Ta không cam nguyện tiến cung, đại nhân cũng không cam nguyện ở tại chỗ này. Thanh xuân ngắn ngủi, hay nhất là xông pha giang hồ, lưu lạc thiên hạ! Nào có ai nguyện ý chôn vùi tuổi trẻ ở chốn không có thiên lý này?”

Ta có điểm chần chừ: “Ý của người là... muốn cùng ta ra ngoài?”

Nàng gật đầu, chắc như đinh đóng cột: “Đúng.” Nói xong, tỏ vẻ chờ mong mà nhìn ta. Khó có được người cùng chung chí hướng! Ta vui vẻ trả lời: “Được! Dù sao một mình bỏ đi cũng sẽ vô cùng tịch mịch!” Ứng Tứ vui vẻ: “Thật tốt quá! Ta đã chú ý thật lâu, mỗi ngày sẽ giao ban sau giờ Tý, bức tường phía nam gần phòng ta không còn người nào trong vòng 1 khắc (15 phút), cũng đủ để chúng ta trốn thoát!” Ta vừa mừng vừa sợ, bỗng dưng nhớ tới một vấn đề, bèn hỏi: “Nghe nói hoàng thượng hạ chỉ, nếu ai dám thả ta ra ngoài, sẽ xử tội phản nghịch —— người không sợ sao?”

Nàng cười, lanh lợi đến gần, tư thái hoạt bát: “Không người thân thích, không có gì vướng bận, có cái gì phải sợ?”

“Nữ anh hùng gan dạ sáng suốt hơn người, bội phục! Bội phục!” Ta cười.

Nàng chấp tay, bắt chước bộ dáng của ta, liên thanh nói: “Đa tạ. Đa tạ.”

Ta cúi đầu, mặt hồ yên lặng, hoàng thành sừng sững trăm năm in bóng trên mặt nước, nơi ta từng gắn bó nửa đời người, thoát nhìn ngợ như một hồi ảo mộng...

” Chỉ cần ta còn ở đây 1 ngày, người vĩnh viễn không thể thoát ra!”

—— Không cho ta đi, ta càng muốn đi!

Lúc này đây, dù cho phải lưu lạc trời nam đất bắc, chân trời góc biển, thiên trường địa cửu, sẽ không để người tìm thấy nữa! Ta vĩnh viễn không trở về!!

Ứng Tứ là một ngôi sao may mắn, nhờ phúc của nàng, chúng ta thuận lợi chạy trốn —— Khi ta leo tường thì đột nhiên xuất hiện một sĩ binh, trong nháy mắt, ba người đều ngạc nhiên đứng im tại chỗ, không đợi kẻ”Tướng môn hổ tử” (con cháu nhà tướng, đời đời tài giỏi) là ta phản ứng nhiều, Ứng Tứ đã dùng mảnh phi thường đem một khối đá đập vào đầu người kia.

Ta xanh mặt. Nàng khí định thần nhàn vươn tay lay ta: “Nhanh lên một chút a! Lo lắng làm gì?”

Ta một mặt kéo nàng theo, một mặt nhin không được lải nhải: “Ngày nào đó ta đắc tội người, người ngàn vạn lần cũng đừng đánh lén ta từ phía sau như thế.”

Đeo kiếm dạo giang hồ, lưu lạc thiên hạ, không mang theo chút tiền bạc của cải sao có thể ra đi? Ta bảo Ứng Tứ chờ ta sau cửa, một mình vào Chiêu tướng phủ. Lâu rồi mới trở về, ngay cả bản thân cũng đã quên mất, mình chính là chủ nơi này. Trong nhà vẫn như cũ, nhìn quanh một vòng, vẫn là những đồ vật trước khi cha ta mất—— kỳ quái! Tốt xấu gì ta cũng được sống vài năm, sao lại chẳng tốt lên chút nào? —— Ta lại ôm nỗi hận! Lặng lẽ đến nội viện, đêm khuya yên tĩnh, phủ đệ ban ngày huyền ảo lúc này cũng chỉ là một mảnh tĩnh mịch. Chỉ có hành lang gấp khúc cuối gian nhà lộ ra ánh sáng, cứ như thể người ở đó đã quen thức trắng đêm rất nhiều năm. Ta ngơ ngác đứng một hồi, rồi tiến đến.

Một mình nương ngồi bên bàn uống rượu, vạt váy đỏ thắm rơi trên mặt đất, tuy đã là phụ nữ có tuổi (QT ghi là “hơn ba mươi”, nhưng ta thấy quá vô lý, Trường Lưu cũng trên dưới 20, mẹ mới hơn 30 là bất khả thi. Cho nên sửa thành “có tuổi”), nhưng vẫn phong tình như hoa như ngọc, tựa như cô nương mười tám tuổi phong hoa tuyệt đại lần đầu bước vào phủ Chiêu tướng. Cửa khép hờ, mười năm rồi, ta biết nương đang đợi người kia —— không đóng cửa, vì hy vọng một phút giây nào đó quay đầu lại, người kia một thân phong trần tiêu sái bước vào...

Nhất thời ngũ tạng cuộn cuộn, lỗ chã lệ rơi.

Ta đẩy cửa ra, chạy vào: “Nương!”

Nương nheo mắt nhìn ta từ đầu đến chân, vừa mừng vừa sợ ôm cổ ta: “Trường Lưu! Ta chỉ biết hấn nhất định không vậy hăm được con mà!”

Ta chỉ cười, nước mắt mặn chát chảy vào khóe miệng.

Nương giơ tay áo giúp ta lau nước mắt, dường như hiểu rõ mà trưng ra ý cười thản nhiên: “Thật khờ. Trường Lưu, tự tán phù vân, có cái gì phải khóc? Con không cần nhớ thương ta, mặc kệ thế nào, hoàng thượng sẽ nhớ đến tình nghĩa xưa kia, hơn nữa còn có ông cố phụ, nương sẽ không xảy ra chuyện gì. Nương cả đời đều ở tại chỗ này, đó là bởi vì, trong lòng nương, vẫn muốn ở bên cha con, nhưng con thì sao, con không thể lưu lại, cả tâm cũng không thể! Đây là nơi chốn của cha nương con, con hãy buông tay đi, để tìm nơi chốn thuộc về bản thân mình... Đã biết chưa?”

“Con biết... Con biết...”

“Đứng lên đi.” Nương kéo ta lại gần, đưa cho ta một chiếc hộp nhỏ: “Cầm lấy, chỉ cần con có thể trở về, ông cố phụ sẽ giúp con lo liệu, đây có phải điều con luôn mong muốn không? Con cứ chuyên tâm mà tiêu dao thôi.”

Ta còn nhớ nhưng, lưu luyến kéo ống tay áo mẹ: “Nương, con nhất định sẽ thường xuyên trở về thăm người!”

Nương chỉ cười, đẩy tay ta ra: “Không được! Nếu có một ngày, con có thể nói cho ta biết cái gì là trời cao biển rộng, đến lúc đó hãy trở về...”

Ta còn muốn nói nữa, nhưng nương đã đẩy ta ra ngoài cửa: “Đi nhanh đi! Trường Lưu...”

Cánh cửa mười năm chỉ khép hờ, giờ đây, chậm rãi đóng lại trước mắt ta.

Ta tìm được Ứng Tứ, không nói một lời kéo nàng ra thẳng ngoài thành. Đứng trên núi cách kinh thành mười lăm dặm, quay đầu lại liếc nhìn thành trì phía xa xa, ngạo mạn cười rộ lên ——

“Đi theo phía Tây con đường này có thể đến Lạc Dương, về phía Đông sẽ tới Thái Nguyên, Ứng Tứ, người nói xem chúng ta nên tới nơi nào?”

Ta biết, những thứ ta bỏ lại phía sau kia, không có thứ gì ràng buộc ta được nữa ——

12. Chương 12

—— ” Lạc Dương thành lý xuân quang hảo, Lạc Dương tài tử tha hương lão.” (Thành Lạc Dương cảnh xuân tươi đẹp, Lạc Dương có nhiều tài tử tha hương đã già)

—— “Thơ hay!”

Ta nhin không được mà cảm thán.

Mẫu đơn, mỹ nhân, phổ xá huy hoàng, Lạc Dương nổi tiếng đã lâu. Về phần tài tử, chẳng ai chấp nhận một chữ “lão”, giống như mỹ nhân đầu bạc, tướng quân tuổi xế chiều, đều khiến lòng người thổn thức, điểm này cũng không ngăn các tài tử Lạc Dương tự đặt cho mình những cái tên đẹp dễ.

—— ” Lạc Dương thành lý xuân quang hảo, Lạc Dương tài tử tha hương lão.”

—— “” Lạc Dương thành lý xuân quang hảo, Lạc Dương tài tử tha hương lão...”

Ta ngân dài âm cuối, chậm rãi ngâm xướng lại một lần.

Hôm nay coi như là người đi xa nhớ cố hương, nghĩ đến đây, ta có chút tỉnh táo...

—— ” Lạc Dương thành lý xuân quang hảo, Lạc Dương tài tử tha hương lão.”

Ước chừng cảm thấy có tri âm, thanh âm kia càng ai oán.

—— “...”

Mà ta, rốt cục chưa kịp cảm khái.

“Sảo tử! Rốt cuộc đang làm gì vậy?” Ứng Tứ đánh một cái thật mạnh vào lưng ta, sau đó, xoa xoa mắt, nói liên miên: “Y điên người cũng điên theo? Tài tử, tài tử —— ngoại trừ việc nửa đêm phá đám giấc ngủ của người khác, thì làm gì còn bản lĩnh nào khác...”

Ta nghiêng về một bên liếc nhìn y, cười gượng vài tiếng: “Người cũng là người xa xứ, tại sao một chút sầu não cũng không có? Cũng phải, ta phát hiện ra rằng, không thể tìm thấy chút ‘tinh tế’ nào trên người người cả.”

Ứng Tứ che miệng ngáp một cái, lạnh lùng quay về phía ta: “Phải, không quen không biết, gặp nhau trong núi, bất đắc dĩ cùng tá túc trong ngôi miếu đổ nát, cái này chưa tính, cư nhiên còn có một người đọc sách nửa đêm không ngủ được mà ‘sầu não’, người nghĩ còn chưa đủ thảm? Còn muốn ‘tinh tế’ như thế nào?”

Thâm sơn phế tự, nửa đêm không người, bạch y thư sinh —— nghe nàng nói vậy, đột nhiên nghĩ có điểm quỷ dị. Ta cùng nàng đối ánh mắt, không hẹn mà cùng cảnh giác. Quay đầu nhìn lại, thư sinh ngồi ở tường biên cách cửa miếu không xa, cũng không nhóm lửa, y phục ướt từng mảng lớn. Khuôn mặt âm trầm tái nhợt, không chút huyết sắc, đường nhìn vẫn hướng vào màn mưa đen kịt không thay đổi, trong miệng liên tục lẩm nhẩm câu thơ ấy. Ta mê hoặc mà nhìn một hồi lâu, rồi nhìn Ứng Tứ, vẻ mặt nàng cũng đầy hoảng hốt.

Ta chỉnh lại quần áo, đi tới trước mặt thư sinh kia, khách khách khí khí cười với y: “Huynh dài, đêm còn dài, mưa gió bão bùng, không bằng lại đây cùng ngồi, cũng giảm được chút sầu lo.”

Thư sinh hồi lâu mới quay đầu lại, mặt đối mặt, ánh mắt tan rã trì trệ khiến ta nhảy dựng.

Thư sinh lúng túng nói: “Công tử cứ quay về, ta không dám lĩnh mệnh.”

Ta thật vất vả mới lấy lại bình tĩnh, nhanh tay kéo y đứng lên, đi tới đồng lửa: “Ta cùng xá muội cũng là khách, huynh dài không cần lo lắng.”

Y chần chờ một chút, ngồi xuống.

Ta hỏi: “Xưng hô thế nào đây?”

“Ta là Lý Bất Tác . Ý chỉ thủ thuật nhi bất tác. Công tử ——?”

Ta không chút nghĩ ngợi, liền chậm rãi mà nói: “Họ Ngôn, con thứ hai, nhà ở kinh thành, nhà của ta ba đời đều buôn tơ lụa, mọi người gọi ta là Ngôn nhị công tử, đây là xá muội Tứ Nương.”

—— Thuận miệng bịa ra 1 thân thế, tuy là giả tạo, nhưng khó tìm ra kẽ hở.

... Càng lúc càng xa... Tên họ cũ, diện mạo cũ chìm vào quên lãng, tại nơi không một bóng người này, ta thần nhiên, bình tĩnh, vui mừng trở thành Ngôn nhị công tử. Xóa hết quá khứ, thời gian như những dải lụa trắng, tùy ý buông lơ, tự tại múa bút. Toàn bộ không có nửa điểm lo lắng, thậm chí có họ mà không có tên —— ta vô lại mà để cho chính mình bước tiếp.

.....

Vừa xong đồ án này lại đến đồ án kia, tốc độ rùa bò, mọi người thông cảm =3=

13. Chương 13

“Nguyên lai công tử là người kinh thành...” Lý Bất Tác sầu mi khổ kiểm nhất thời có thêm vài phần dày dạn gió sương, cau mày không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ứng Tứ bất động thanh sắc, lạnh lẽ ghé sát tai ta: “Trường Lưu, người xem, y có phải là ‘thứ kia’ không?”

” Thứ kia?”

“Là ‘ thứ kia ’ ấy! Núi rừng hoang dã, người nhìn khuôn mặt kia đi, trắng bệch không có chút sức sống nào! Không những thế, lại bày ra vẻ mặt ai oán này... Ta thấy y nhất định là oan hồn đã quỷ chưa siêu thoát.”

Ta tận lực chú ý Lý Bất Tác, tỉ mỉ nhìn từ đầu đến chân y mấy lần —— Lý Bất Tác chỉ bận phiền muộn, chẳng thêm để ý chuyện ta có nhìn chăm chăm vào y hay không —— Ta nói: “Cho dù có đúng, thì cũng chẳng sao.”

Nhìn y như vậy, liệu có thể gây ra chuyện gì? Sao phải sợ y?

Ứng Tứ cười khê.

Lý Bất Tác sợ sệt, thuận miệng nói: “Không đối gặt hai vị, ta một thân phong trần mệt mỏi, cũng mới từ kinh thành tới. Tối rồi mới nghỉ, nếu như không thể quay về thì làm sao bây giờ? Ừm... Thực sự nan giải... Thực sự nan giải...” Nói đến đây, ngẩng đầu, nhãn thần lóe ra, do dự trong chốc lát, rồi dường như quyết tâm mở miệng: “Nếu đã gặp hai vị, là có duyên, nhất định ông trời chỉ đường dẫn lối cho ta gặp 2 vị đại tiên! Xin hai vị đại tiên mở lòng từ bi giúp ta thoát khỏi cảnh khốn cùng này!”

Đại tiên?

Ta có chút hồ nghi, y nói chúng ta là gì?

“Đại tiên! ...” Thấy chúng ta hồi lâu không mở miệng, Lý Bất Tác thê lương bi ai: “Đại tiên nếu không giúp ta, ta chỉ biết chết già tha hương, trôi giạt khắp nơi!”

Ta lấy lại tinh thần, nhìn sang Ứng Tứ, nàng khiếp sợ mà hé miệng, đến ánh mắt cũng đều ngừng trệ.

Ta háng giọng: “Ách... Lý huynh... Người nói đại tiên, là nói huynh muội chúng ta?”

Lý Bất Tác liên tục gật đầu: “Thật sự là cùng đường mới dám mạo phạm đại tiên, xin đại tiên chớ có trách ta.”

“Người vì sao lại nghĩ ta là cái gì mà... đại tiên?” Ta gian nan nhấn mạnh từng chữ.

Y sững sốt, lập tức nói rằng: “Công tử tuần mỹ vô song, vị cô nương này cũng tươi đẹp tuyệt luân, không giống người thường, hơn nữa, hai vị nếu không phải hồ tiên, sao đêm hôm khuya khoắt dừng chân tại núi rừng hoang vắng này?”

Rốt cục cũng hiểu được.

Ta cho rằng y là quỷ, y nghĩ rằng ta là hồ (hồ ly tinh).

Ta bận phỏng đoán người khác, tưởng rằng thần quỷ cũng chẳng hay; còn y lại giấu diếm vết tích, nguyên lai trong lòng cũng đã sớm nghi ngờ. “Người xem, chung quy là ai đối phó ai? Chẳng lẽ các hạ còn tưởng rằng chỉ người thấy rõ, nhãn lực như điện, cái gì cũng đều thông thấu?”

Ta cười to, Ứng Tứ cũng cười đến không thở nổi. Lý Bất Tác nghe xong, cuối cùng cũng minh bạch, ngượng ngùng cười.

Ứng Tứ nhin cười, nói: “Lý huynh cũng là người tốt, vì sao đêm hôm khuya khoắt dừng chân chốn này? Chúng ta với người như nhau, cũng là hai kẻ giang hồ nghèo túng mà thôi.”

Sắc mặt Lý Bất Tác chậm rãi hồng nhuận lên, hóa ra “khuôn mặt không còn chút máu” ấy là do bị hai “Đại tiên” chúng ta dọa —— y thở dài, ngữ khí cũng thả lỏng: “Ai, cũng là người xa quê, nhưng các người có người thân, sao có thể giống kẻ không chốn về như ta?”

Ta bị những lời này của y làm cho hứng thú. Nhìn sắc trời, hừng đông có lẽ sắp lên, gió cũng bắt đầu nhẹ dần. Dù sao cũng là 1 đêm không ngủ, không bằng nói chuyện tiêu khiển. Ta hỏi: “Lý huynh rốt cuộc vì chuyện gì mà buồn bã?”

Y chỉ thở dài.

“Người nói ra, biết đâu ta lại giúp được?” Ta tiếp tục dẫn dắt.

“Đúng vậy, để mọi người nghe xem, sẽ dễ dàng hơn nhiều lắm.” Ứng Tứ nhân cơ hội châm ngòi thổi gió. — Ý của nàng cũng giống ta.

Lý Bất Tác suy nghĩ một chút, lên tiếng thở dài: “Ta là người Lạc Dương, ở tòa Vụ Yên Viên, cuối hẻm Tử Vân, thành Lạc Dương...”

Ứng Tứ tiếp lời: “A, là Vụ Yên Viên sao? Có người nói ở đó có cây mẫu đơn đẹp nhất thiên hạ! Người ở nơi đó, là cẩm y ngọc thực, sao lại nói không có nhà để về?”

Lý Bất Tác hơi đỏ mặt, quanh co: “Ta cũng chỉ là sống nhờ, hiện giờ không phải đã bị đuổi ra ngoài sao? Nơi đó, nơi đó... là nhà của tình nhân ta.”

“... Nguyên lai người ở rể.”

“Không... Cũng không phải...” Y càng bối rối, ấp a ấp úng nửa ngày: “Tình nhân của ta... là... ách... không phải nữ nhân.”

Ứng Tứ cười dài mở miệng: “Thì ra là thế, nếu là tình nhân, vì sao hắn lại đuổi người đi?”

Thấy chúng ta không ngại, y thả lỏng, lời nói cũng lưu loát hơn.

14. Chương 14

“Hắn tên Bùi Tầm Ý, là chủ Bùi gia hiện giờ, Bùi gia là đại gia tộc giàu có ở Lạc Dương, đều là những người vang danh sử sách. Mẹ ta mất sớm, cha lại ham môn tửu, nhiều năm chưa trở về. Sau này ta quen hắn, cùng nhau ở một chỗ, hắn đối với ta mặc dù không khách khí nhưng tốt vô cùng, chúng ta... Ách... Cẩm, cẩm tình cũng tốt. Ba tháng trước, một bằng hữu của hắn từ Giang Nam tới làm khách. Người nọ là tài tử nổi danh thiên hạ, vừa nhìn qua, đã khiến người nể phục! Thật không phải nhân vật tầm thường!”

Ta thấy thú vị, hăng hái hỏi một câu: “Quả thực...?”

Lý Bất Tác nheo mắt, thở dài ai oán, khoan thai nói ra bốn chữ: “...là chi lan ngọc thụ — ” (Tạ An đòi Tấn có con em tài giỏi, thường nói tử đệ như chi lan ngọc thụ. Ý nói bậc hậu sinh ưu tú.)

Chậc chậc!

— Có thể so sánh với bốn chữ này!

Đến tột cùng là nhân vật nào? ... Ta suy nghĩ đến xuất thần.

Cảnh khô giữa đông lửa gần chỗ Lý Bất Tác kêu tí tách. Ba người đều lặng im.

Một hồi lâu, Lý Bất Tác lại lên tiếng: “Ta thường ngày ở thành Lạc Dương cũng có chút danh tiếng trong vòng trăm dặm, cơ hội bậc này sao có thể buông tha? Liên cầm cầm tới mấy thiên văn nhờ người kia chỉ giáo. Ai biết người đó còn chưa nói gì, Tầm Ý đã mở miệng trêu chọc ta, ta nhất thời nổi giận, tranh cãi với hắn, hắn liền hỏi ta: ‘Bách vô nhất dụng thị thư sinh (vô dụng trăm bề là kẻ thư sinh), người đã nghe qua chứ? Người được gọi là tài tử, danh tiếng này đã mang đến chút gì tốt đẹp cho người chưa?’ — các người không biết, ta không giỏi nghề nào, từ trước khi quen hắn kia, đến nỗi thường xuyên chán nản, sau ở lại Bùi gia, mới được áo cơm không lo... Ta tuy rằng không có bản lĩnh gì, nhưng cũng không muốn bị hắn nhìn thấp! Vừa lúc năm nay mở khoa thi, buổi tối hôm đó, ta liền len lén đến kinh thành dự thi...”

Lý Bất Tác nói đến đây thì dừng lại, vẻ mặt hậm hực.

Ta cười, đang định mở miệng, Ứng Tứ đã nghiêm mặt nói: “Khoa trường thất bại, đó là chuyện thường, có cái gì phải suy nghĩ? Người xem đời cha anh, có bao nhiêu trạng nguyên, bao nhiêu bằng nhân, bao nhiêu thám hoa? Hôm nay lưu danh sử sách còn có mấy người? Người xem Kỳ Khanh Phóng Ông, người xem Bộ Binh Thúc Dạ, hạ bút như sấm đánh, ngàn người ngưỡng mộ, không phải cả đời vẫn lao đao? Còn Trần Tư

Vương tuyệt đại phong lưu tài trí hơn người, cũng cả đời không được vui vẻ! Danh sĩ đích thực, là phong lưu — người còn chưa rõ hay sao?!”

Lý Bất Tác chấn động, như bị sét đánh. Tiệm đà mừng rỡ như điên hưởng ứng, hướng nàng cung kính vái chào: “Phải! Là ta hồ đồ! Đa tạ Tứ nương chỉ bảo!”

Ứng Tứ chỉ mỉm môi cười.

Lý Bất Tác ngồi xuống, lại có điểm lo lắng mà nói: “Thế nhưng, người bảo ta sao có thể không biết xấu hổ mà quay trở lại? Cho dù ta có mặt dày trở về, Tầm Ý nhất định vẫn tức giận, theo tính tình hần nhất định sẽ không cho ta vào cửa!”

Giá hoàn không đơn giản? Cũng không phải cái gì thâm cừ đại hận, đáng giá như vậy do dự? Nhân sinh khổ đoản, nào có nhiều như vậy thời gian có thể lãng phí?

Ta hỏi y: “Người muốn trở lại sao?”

“Ta trước đây trước đây quyết tâm để hần thấy rằng ta cũng có bản lĩnh tay làm hàm nhai, không muốn để hần khinh thường, hiện tại ta cũng vẫn muốn như vậy, ta không muốn cả đời dựa vào hần... Thế nhưng khi xa nhau thế này, ta lại càng thấy hần quan trọng...”

Y cúi đầu hồi lâu, có chút ngượng ngùng, chậm rãi nói, nhìn dáng vẻ của y, lại đột nhiên quyền rũ lạ thường...

Tới Lạc Dương đã là sau giờ Ngọ ngày thứ hai, Lý Bất Tác chờ ở cửa, ta và Ứng Tứ cầm thư của y vào Vụ Yên Viên, cây mẩu đơn trong vườn quả nhiên quốc sắc thiên hương, kiêu ngạo mà tươi đẹp, tựa như chủ nhân khu vườn này. Kỳ thực Bùi Tầm Ý cũng không phải hung ác như Lý Bất Tác miêu tả, ung dung cao ngất khiến nữ nhân say mê, khi hần thấy thư của Lý Bất Tác, không tự chủ được mà nhếch khóe miệng, thực sự động lòng người!

“Y khỏe không? Y ở nơi nào?” Hần sau một hồi chăm chú nhìn lá thư, rốt cục ngẩng đầu.

“Y khỏe.”

“Nga...” Bùi Tầm Ý suy nghĩ một chút, thu hồi tiểu ý, trầm giọng: “Thỉnh hai vị chờ một chút, ta gửi lại cho y 1 bức thư.” Thời điểm giao bức thư cho bọn ta, ổn trọng đến nỗi tựa như vẻ vội vã ban nãy đều là giả. Hai người này quả là ông trời tác hợp, rõ ràng yêu nhau như vậy, nhưng đều giằng co không chịu thẳng thắn. Hần còn có thể làm bộ làm tịch thế này, là bởi biết chắc rằng y không còn chỗ nào để đi, thế nào cũng sẽ trở về sao?

Ta có chút buồn cười, sau đó lại thẫn thờ.

Tương tư tương vọng bất tương thân (Tương tư ngóng trông không bằng ở bên cạnh nhau)... Tình cảnh trong đó, bọn họ nhất định không hiểu được.

Lý Bất Tác chỉ nhìn thoáng qua bức thư, dường như sắp khóc. Trên mảnh giấy đẹp đẽ chỉ có duy nhất một dòng chữ—— ” Hôm qua nơi này vẫn còn là nhà của người ”

Lý Bất Tác vẻ mặt đau khổ, hoảng hốt không ngớt mà kéo ta: “Làm sao bây giờ? Hần nhất định không cần ta nữa!”

.....

Ko hiểu sao làm TTL cảm giác rất mệt mỏi và nản.

Có lẽ tại cốt truyện trầm trầm, lại nhiều thơ văn, điển tích điển cố

Điển tích điển cố còn đỡ. Thơ không biết đến là chịu luôn, chưa kể còn cả kinh Phật =.=

Cổ lết, cổ lết tiếp nào...

15. Chương 15

Lý Bất Tác vẻ mặt đau khổ, hoảng hốt không ngớt mà kéo ta: “Làm sao bây giờ? Hắn nhất định là không cần ta nữa!”

Ta định liệu trước, vỗ vỗ y: “Yên tâm, ta có biện pháp.”

“Biện pháp gì?”

“Hắn nhất định cho rằng ngươi sẽ trở lại, nên mới tự cao tự đại, nếu như biết ngươi sẽ không trở về, nhất định sẽ tự mình tới đón ngươi!”

“Không quay về? Ta không về đó nữa?” Y hỏi lại ta.

Ta nói: “Không phải ngươi không muốn bị hắn khinh thường sao? Đúng lúc có một cơ hội... Cho hắn biết 1 mình ngươi cũng có thể sống tốt, không cần đến hắn.”

“Thế nhưng ta có thể làm cái gì? Kiên bất năng thiêu thủ bất năng đề (nôm na là tay chân vô dụng)——” Lý Bất Tác suy nghĩ một chút, hung hăng giậm chân: “Ai, quả nhiên là vô dụng đủ đường!”

“Ngươi có thể dạy học. Chỉ dựa vào cái danh ‘tài tử’ của ngươi, cũng có thể trở nên thịnh vượng!” Ta nhắc nhở y.

Y còn có chút lo lắng, bất quá đã rơi vào đường cùng, chỉ có thể làm theo cách của ta.

Chúng ta tìm 1 tiểu viện tại một nơi giao với thành Lạc Dương, ngay sườn núi, ngoài cửa là 1 hàng liễu, không ẩm ướt cũng không quá quanh quẽ, miễn cưỡng có thể trở thành 1 nơi khá tốt để đọc sách. Nhìn vẻ mặt lo được lo mất của y, thực sự là ngoại trừ bộ y phục trắng thuần, ta chẳng tìm ra chút phong độ nào của tài tử. Bất quá chuyện tài tử tự mình giảng bài lan khắp nửa thành Lạc Dương, không ít người vội vàng đưa con cháu đến học, cứ thế qua ba ngày, đã vang danh khắp vùng.

Hoàng hôn, Ứng Tứ mang trà tới, ta cùng nàng đứng dưới tàng cây bên ngoài cửa hóng mát, bọn trẻ đi học đồng thanh hô to “Thiên địa huyền hoàng” “Triệu tiên tôn lý” thanh âm to đến nỗi sắp thổi bay nóc nhà. Bầy chim trên cành liễu cũng hót khàn cả giọng, hình như định so đo với đám học trò. Bất quá đối với những đứa trẻ này, ta sợ chúng chẳng hề có cơ hội. Ứng Tứ lắng nghe hồi lâu, đột nhiên cười: “Tiểu hài tử thanh âm giòn, đọc thật là dễ nghe.”

Ta miễn cưỡng liếc mắt: “Một đám quạ đen kêu trong đêm. Dễ nghe chỗ nào?”

Ứng Tứ vẫn mỉm cười: “Thật êm tai a! Ngươi khi còn bé chẳng phải cũng đọc như thế?”

Ta uống một ngụm trà, thuận miệng tiếp: “Sao có thể? Khi đó đều là Trọng Hoa dạy ta học bài, hắn dạy rất tốt, đọc cũng hay, giọng hắn...”

Tuyệt nhiên ngừng.

Trọng Hoa Trọng Hoa Trọng Hoa ——...

Đã kiên trì lâu như vậy để không nói ra cái tên này, trong khoảnh khắc lại bất chợt thốt ra.

Trọng Hoa Trọng Hoa Trọng Hoa ——...

Chỉ là tên một người, nhưng tràn ngập thơm ngọt cùng mê hoặc... Mỗi một chữ thoát ra khỏi khuôn miệng kia, đều tràn đầy ôn nhu, mát lạnh như khe núi...

Ta âm thầm khắc họa dung nhan hắn trong lòng, khuôn mặt đã bao lần ve vuốt, giờ đây hiện lên rõ mồn một: “Giọng hắn rất trầm, hết như vị đạo của hắn, luôn khiến người khác an tâm, cho dù là những lời trách cứ... Mỗi ngày sau giờ Ngọ, ta tới thư phòng chờ hắn dạy ta đọc sách, ta ngồi ở gần cửa sổ gần thư án, hắn ở bên cạnh chậm rãi lật sách, từng câu từng chữ, đều khiến ta mê li...”

“Ngươi nhớ hắn sao?”

Nhớ? Không nhớ? Nàng thường ngày thông minh như vậy, sao lại hỏi 1 câu thừa thãi thế này?

Ta thẳng thắn gật đầu: “Nhớ!”

Nàng còn định nói cái gì, ta đã mở miệng trước: “Nhớ vô cùng —— nhưng, sẽ không quay về.” Dứt lời, nhấp một ngụm trà, giương mắt nhìn về phía xa, không có bóng chim cũng chẳng có một vệt mây, chỉ là một mảnh son sắc, mỏng manh mở rộng ra, mơ hồ tựa ánh trăng trên mặt nước.

Một đám trẻ con hí hả lao ra, chỉ chốc lát liền tản đi sạch sẽ. Lý Bất Tác đi sau cùng, mặt mày ủ rũ.

“Ngôn nhị công tử,” Lý Bất Tác nói: “Đã là ngày thứ ba, Tầm Ý thế nào còn không tới? Có phải, hẳn thực sự đã không còn cần ta?” Nói rồi, nhin không được mà hoảng hốt. Chẳng có chút chí khí nào, thực sự khiến người khác không đành lòng.

Ta thoải mái bảo y: “Ngày hôm nay không đến, ngày mai nhất định sẽ đến, cho dù ngày mai vẫn không đến, thì thời gian vẫn sẽ trôi qua. Còn nữa, nếu hẳn thực sự không cần người, người sao phải lãng phí thời gian quán quýt si mê? Người xem, ba ngày nay, học sinh đã nhiều như vậy! Không bằng ta bỏ tiền, thuê 1 chỗ nào đó, cho người một thư viện chân chính, không tốt sao?”

Nghe ta nói, Lý Bất Tác càng thất hồn lạc phách, ngơ ngác đứng ở nơi đó, nửa ngày mới lấy lại tinh thần. Ứng Tứ nháy mắt với ta, lớn tiếng nói: “A! Có người tới, hình như là người Bùi gia, Lý huynh, người mau nhìn xem có đúng hay không?!”

Một bóng người ngựa đi tới, cách khá xa, chỉ mơ hồ nhìn thấy. Lý Bất Tác đầu tiên là chờ đợi quay đầu, sau đó nheo mắt nhìn kĩ, đột nhiên mắt sáng lên, cũng không quay đầu lại mà kéo ta: “Là hắn! Là hắn! Đúng là Tầm Ý!”

16. Chương 16

Một bóng người ngựa đi tới, cách khá xa, chỉ mơ hồ nhìn thấy. Lý Bất Tác đầu tiên là chờ đợi quay đầu, sau đó nheo mắt nhìn kĩ, đột nhiên mắt sáng lên, cũng không quay đầu lại mà kéo ta: “Là hắn! Là hắn! Đúng là Tầm Ý!”

Giậm chân một cái, lại bảo: “Thực sự là Tầm Ý! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Ta vội nói: “Những lời ta dạy người, người còn nhớ hay không?”

“Nhớ kỹ! Nhớ kỹ!” Y xoa xoa tay, không thèm nhìn xung quanh.

Thấy rõ người kia quả nhiên là Bùi Tầm Ý, y còn đang chân tay luống cuống. Thực sự là nhìn không được, ta một phen kéo y vào trong phòng. Nếu để Bùi Tầm Ý thấy Lý Bất Tác như thế thì còn ra thể thống gì?

“Người đừng khuyên nhủ ta, ta đã quyết định không quay về. Đường đường nam nhi bảy thước, sao có thể cả đời ăn nhờ ở đậu? Ai nói thư sinh ‘vô dụng trăm bề’? Không có người, ta không thể sống tốt sao?” Lý Bất Tác một mặt nói mấy câu ta dạy, một mặt không ngừng nhìn ra phía ngoài.

“... Đường đường nam nhi bảy thước... Đường đường nam nhi bảy thước...” Mắt thấy Bùi Tầm Ý sắp tới cửa, Lý Bất Tác đột nhiên nghiêng rặng một cái, giậm chân: “Ta không làm được!” Lời còn chưa dứt, người đã lao thẳng ra ngoài. Chúng ta vội vàng đuổi theo. Hãnh diện cùng quyết tâm không biết đều chạy đi đâu mất, Lý Bất Tác kêu to: “Tầm Ý!” Rồi hướng về phía Bùi Tầm Ý mà chạy tới, Bùi Tầm Ý nhảy xuống ngựa, vừa lúc bắt được y.

Kết quả, màn kịch ta tỉ mỉ chuẩn bị cho y, một câu cũng chưa dùng tới, tiểu tử kia chỉ nói một câu “Ta rất nhớ người!” Đổi lại là khuôn mặt tươi cười cùng cái ôm chặt chẽ của Bùi Tầm Ý, thật hài lòng mà quay về Bùi gia. Bùi Tầm Ý vừa nghe nói là chúng ta dạy y thu nhận học trò, liền thay đổi sắc mặt, như là hận không thể lập tức cách ly chúng ta khỏi Lý Bất Tác, kéo Lý Bất Tác đi. Nhưng thật ra Lý Bất Tác còn có chút lương tâm, đi tới lấy một cái, mặt mày rạng rỡ nói: “Lần này đa tạ Ngôn huynh và Tứ Nương trượng nghĩa giúp đỡ, thật không biết cảm tạ hai vị thế nào. Không bằng theo ta về Vụ Yên Viên ở vài ngày, ta sẽ bảo Tầm Ý cảm tạ hai vị!”

Muốn nghe ý kiến của Ứng Tứ, quay đầu nhìn, nàng đã không còn ở đó.

Có chút kinh ngạc, lập tức hiểu rõ.

Ta cười với y: “Không cần đâu. Huynh muội chúng ta chỉ là đi ngang qua, hôm nay mẩu đơn và tài tử Lạc Dương đều đã ngắm rồi, người đến khi cao hứng, cũng đi khi cao hứng...”

Lý Bất Tác còn muốn khuyên nữa.

Ta chặn lời y: “Được rồi, tiểu viện này coi như là ta và Tứ Nương tặng cho người, tương lai nếu người còn muốn dạy học, cũng đừng tìm một nơi phát sầu như thế này.”

Lý Bất Tác cảm kích nói không nên lời, Bùi Tầm Ý nhất thời xanh mặt, không nói một lời kéo Lý Bất Tác lên ngựa, chạy như bay.

Tiếng hô lớn của Lý Bất Tác vọng bên tai, Ứng Tứ chẳng biết từ lúc nào đã mang theo bọc quần áo đứng bên cạnh.

“Người hữu tình sẽ được ở bên nhau —— thật tốt!”

“Đúng vậy...” Hàm hồ lên tiếng, quay đầu lại hỏi nàng: “Kế tiếp, đi nơi nào?”

Nàng suy nghĩ một chút, lo lắng nói: “Giang Nam, hay là biển Thương Sơn... Ai biết? Cứ lên đường, từ từ mà đi ——”

Cũng đúng.

Cứ lên đường, từ từ mà đi.

Khi đi qua cổng thành Lạc Dương, ta đột nhiên nghĩ tới: “Sao người biết ta muốn rời Lạc Dương?”

Ứng Tứ không chút để ý mà đáp: “Người không phải đã nói thế sao? Mẩu đơn, tài tử, đều đã nhìn rồi, một mảnh cảnh xuân cũng không thể mang đi, còn ở chỗ này làm gì?”

Ta nghiêng đầu, chỉ nghe tiếng cười của nàng vang lên: “Hơn nữa, y đã tìm được nơi chốn của y rồi, chúng ta không phải nên tiếp tục đi tìm sao?”

Nơi chốn của ta?

Thật khiến người ta nhớ về dĩ vãng. Ta mỉm cười, nhớ là cách Tây Lục tầm trăm dặm, có 1 chỗ “đã từng” là của ta.

Vừa đi vừa nghĩ... Thực sự là ý kiến hay! Chờ khi nghĩ ra, ta và nàng đã hướng về Đại Lý. Đại Lý, tươi đẹp vô cùng, phong cảnh lung linh! Hoa sơn trà kiều ngạo khiến người ta luyến tiếc. Đồi bờ Thương Sơn, mệnh mông trời nước. Khi chúng ta trở lại vùng Trung Nguyên, đã là đầu mùa xuân Vạn Thống năm thứ tám; chờ chúng ta rút cục từ thành Cẩm Quan quyết định tới Giang Nam, đã lại là mùa đông...

17. Chương 17

Vạn thống năm thứ tám!

Khảm Xuân điện kia thứ gì cũng có, hồ nước nổi lên những đám bọt trắng xóa trong cơn gió, còn có ánh mắt đầy khúc mắc kia, cứ mỗi khi tỉnh dậy lại quanh quẩn không chịu phai màu. Nhưng mà, cứ nhiên, đã là Vạn Thống năm thứ tám!

Chẳng biết một năm kia ra sao, cuối cùng cứ đi về phía trước.

Trời đổ tuyết mấy ngày liên tục, dãy núi ôn nhuận trong băng tuyết trở nên thật mệnh mang, tự nhiên lại thêm vài phần hiu quạnh sắc bén.

Vừa đi, vừa tính toán thời gian, mà tâm sự một khi đã bắt đầu, sẽ không cách nào kiềm chế, ba hồn bảy phách đều lao đảo, chậm chậm tản ra, tựa như hương phật thủ tản mát trong gió tuyết, nghe được, nhưng không cách nào nắm lấy... ——

Mùi hương!

Tâm niệm khẽ động!

Ta bỗng nhiên ngẩng đầu. Hốt hoảng nhìn chung quanh, một mảnh tuyết trắng mênh mang phủ kín, bốn phía là vách đá cao ngất, mặt đất dưới ánh trăng thanh huy không có đến nửa dấu chân. Nhưng hương phật thủ kia vẫn cố chấp mà truyền đến.

“Trọng Hoa...” Ta thì thào.

“Trường Lưu? Người làm sao vậy?” Ứng Tứ nghi hoặc hỏi ta.

Ta hít thật sâu để cảm nhận mùi vị kia ——không phải ảo giác! Nhất thời mừng rỡ như điên!

“Trọng Hoa! Là Trọng Hoa! Người nghe thấy không? Nhất định là Trọng Hoa! Nhất định là hần!” Ta điên cuồng chạy về phía trước, không để ý tới tiếng la của Ứng Tứ phía đằng sau, chỉ toàn tâm toàn ý hướng về phía mùi hương ấy. Thậm chí không kịp suy nghĩ vì có gì mà vẫn có thể nhớ kỹ hần đến nhường này!

Ta thở hổn hển dừng lại. Không phải Trọng Hoa ——

Người nọ ngồi trên một phiến đá vuông, áo lông cừu tuyết trắng bị ánh lửa hóa thành hồng sắc. Tuổi còn trẻ, ánh mắt thanh nhã lạnh lùng, khóe miệng câu lên ý cười như có như không. Tựa như cô từng (cây từng cô độc), ngọc sơn (núi ngọc), giang nguyệt (sông trăng), tất cả đều thông dong. Chưa kịp thất vọng, ta thấy trong lòng âm âm một tiếng, như nhìn thấy sương sớm chưa tan.

Bên đồng lửa, một hòa thượng khoanh chân ngồi, cau mày, dường như gặp một vấn đề khó khăn chưa từng thấy.

Ứng Tứ cũng đuổi tới, nín thở đứng một bên.

“Đã là ngày thứ sáu, người suy nghĩ cẩn thận chưa?” Y xoay mình mở miệng, nói với hòa thượng.

Lông mày hòa thượng càng nhíu chặt hơn, thở dài: “Bần tăng nghĩ thế nào cũng không hiểu.”

Người nọ cười, tiện tay ném một cành cây khô vào đồng lửa, trong bóng đêm, âm thanh lách tách đi dưng khiến lòng người run sợ. Trong hoảng hốt, mùi hương thoang thoảng tụ lại càng lúc càng nhiều, giống như bèo dạt và mặt nước, bám lấy ta không rời. Chỉ là nhất thời không cứng rắn, lại rơi vào ký ức đầy bấy rập. Ta ra sức giãy dụa, một thanh âm xé gió vang lên, chặn đứng suy nghĩ xằng bậy của ta, như nghiệp chướng ma quỷ ——

” Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt? Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân? Nhân sinh đại đại vô cùng dĩ, giang nguyệt niên niên vọng tương tự. (Thấy trăng thoát mới là ai? Trăng sông thoát mới soi người năm nao? Người sinh mãi, kiếp nào cho biết, nhìn trăng sông năm hết không sai.) —— đều là hoa trong gương, khiến người hoa mắt, không còn nhìn gương sáng...”

Ta sợ hãi mà hoàn hồn.

Hòa thượng phút chốc trợn mắt, ánh mắt long lanh, trừng mắt nhìn mặt đất mang màu bạc, dưới ánh trăng ngàn dặm non sông. Đột nhiên cười dài: “Phải phải phải! Thế gian màu bạc! Thế gian màu bạc! Ta hiểu rồi! Ta hiểu rồi!!”

” Ngũ thập ngũ niên mộng huyễn thân, đông tây nam bắc thực vi thân. Bạch vân tán tẩn thiên sơn ngoại, vạn lý thanh không phiến nguyệt tân” (Năm mươi lăm năm chìm trong mộng ảo, đông tây nam bắc thực vi thân. Mây trắng tan hết ngoài dãy núi, vạn dặm không gian không có một mảnh trăng) Nhảy dựng lên, chậm rãi bước đi, chỉ trong chốc lát đã đi xa.

Ta quay đầu lại nhìn ánh trăng vắng vặc, lại nhìn người nọ. Hiểu rồi? Hòa thượng hiểu ra cái gì? Đều là ánh trăng, đều là tuyết phủ, đều là kiếp phù du, vì sao ta không hiểu? Hay là, vì ta không muốn hiểu?

” Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt? Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân? Nhân sinh đại đại vô cùng dĩ, giang nguyệt niên niên vọng tương tự...” (Thấy trăng thoát mới là ai? Trăng sông thoát mới soi người năm nao? Người sinh mãi, kiếp nào cho biết, nhìn trăng sông năm hết không sai.) Ứng Tứ bên cạnh ta than nhẹ.

Chúng ta ngồi xuống bên đồng lửa. Đều là khách qua đường, hà tất phải câu nệ? Ứng Tứ mở bao quần áo, ném cho ta một vò rượu nhỏ. Chẳng biết từ lúc nào, ta đã tập thành thói quen cứ ngồi một chỗ là uống rượu. Nói đến uống rượu, Ứng Tứ tửu lượng cũng tốt, một chén lại một chén, mặt không hề biến sắc. Trước đây nàng từng nói nàng “Lạc phách giang hồ tái tửu hành” (Lạc bước giang hồ bầu bạn cùng rượu), hôm nay nghĩ lại, thật bất hạnh.

Mà loại rượu nổi tiếng bên nước Thục, là Trúc Diệp Thanh.

Ta cầm trong tay, vừa đúng là một bình Trúc Diệp Thanh.

18. Chương 18

Đều là khách qua đường, hà tất phải câu nệ? Ứng Tứ mở bao quần áo, ném cho ta một vò rượu nhỏ. Chẳng biết từ lúc nào, ta đã tập thành thói quen cứ ngồi một chỗ là uống rượu. Nói đến uống rượu, Ứng Tứ tửu lượng cũng tốt, một chén lại một chén, mặt không hề biến sắc. Trước đây nàng từng nói nàng “Lạc phách giang hồ tái tửu hành” (Lạc bước giang hồ bầu bạn cùng rượu), hôm nay nghĩ lại, thật bất hạnh. Suy nghĩ một chút, cầm rượu đưa cho cho người nọ, khách đồ tuyệt dạ, giữa tư vị mất hồn, bất quá ta hiểu rõ, nếu không có rượu, người ta làm cách nào để quên đi?

Người nọ vũng vàng nhận lấy, mở nắp, uống một ngụm, mỉm cười. Đáng lẽ nên uống rượu ngắm nữ nhân, nhưng hắn chỉ chậm rãi ngửa đầu, phảng phất như không muốn để rơi một giọt nước...

Trăng treo giữa không trung.

Tiếng tiêu vang vọng, hai mươi bốn nhịp cầu trúc phát ra từng tiếng kêu nức nở, như hờn như oán, đứt từng khúc ruột. Ánh trăng cong như cung nỏ tỏa ánh sáng lung linh.

Hắn cố mượn ba phần men say, bộc lộ thô lương điên cuồng.

Khúc chuyển thấp, một tiếng khóc nhất thời vang lên. Quay đầu lại thấy Ứng Tứ chôn mặt khóc thất thanh, chẳng lẽ là hắn câu dẫn nước mắt nàng? Vốn tưởng rằng đã có thể chôn giấu tầng tầng đau khổ nhiều năm như vậy, rốt cục lại bị hắn dùng một khúc tiêu thành toàn. Ta quay đầu nhìn phong cảnh.

Là ai cố ý tấu lên khúc nhạc đau thương?

Chẳng rõ là có ý tứ gì?

“Ai là tri kỷ? Chẳng thể biết! Đa tình nhiều lúc tựa vô tình, chớ hỏi say hay tỉnh!” Bỗng nghe âm thanh chợt ngừng, mới biết được hóa ra đã bắt tri bất giác đem tâm sự hóa tiếng nỉ non. Ta lặng lẽ nhìn phía sau, nam nhân hơi híp mắt, chăm chú quan sát ta — rõ ràng là điên cuồng lại có chút cô đơn, thần sắc mê man không thể khiến lòng người an tâm...

Ta cười, ngẩng đầu lên, để hắn nhìn cho rõ, chỉ là không muốn hắn nhìn thấy sự lo sợ cùng nghi hoặc của ta...

Dù sao thì không say cũng chẳng tỉnh, thử một lần thì có làm sao?

Chẳng qua mấy đời mấy kiếp, cũng không biết là ai rời tầm mắt trước, tiếng tiêu cuối cùng lại bắt đầu như chưa từng có chuyện gì xảy ra, đổi thành khúc Bát thanh cam châu, càng thêm xa xăm...

Sắp bình minh, người nọ đi. Trước khi đi, hắn bước tới cạnh đồng lửa chỉ còn chút tàn đỏ. Bóng ma hạ xuống, ta theo trực giác nhắm mắt lại giả bộ ngủ. Hắn ngồi xuống cạnh ta, rất lâu sau đó, chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhọt nhọt của hắn... Khi mở mắt, chiếc tiêu trúc đã để ở chỗ ta chạm tay là thấy. Ta thử sờ

một chút, chăm chú đặt nó trong lòng bàn tay, trên đó còn giữ chút mùi vị của chủ nhân—— không biết đã là vật bất ly thân bao lâu rồi! Không biết hắn làm cách nào có nó, nâng niu nó, sau đó lại đặt trên nền tuyết này? Không biết cuối cùng, hắn có quay lại liếc nhìn nó một lần? Hay là nó cũng không muốn, bởi, sau này khi âm thanh lại vang lên, có thể hay không sẽ càng thêm đau khổ?

Có chút buồn vô cớ.

Ngón tay lướt qua mặt ngoài trơn tuột của tiêu trúc, trên đó có một chữ “Liễu”.

“Khả vi dật hữu, khả dữ ánh tuyết.”

Ứng Tứ đột nhiên lên tiếng.

“... Thì ra ngươi cũng không ngủ.”

Nàng cười ra tiếng: “Cũng?” Ngừng lại, có điểm tiếc hận: “Đáng tiếc không kịp hỏi hắn tên gọi là gì, là người ở nơi nào. Thiên hạ to lớn, không biết có cơ hội gặp lại hay không?”

Ta cũng cười: “Sông biển tương phùng, ngươi cần gì hỏi thăm lai lịch người khác rõ ràng như vậy? Thiên hạ to lớn, còn sợ không thể gặp lại sao?”

Ứng Tứ trừng mắt nhìn, muốn nói lại thôi, nhìn ta cười.

Chắc chắn, chẳng lúc nào gặp được nàng. Cần gì phải tìm hiểu? Dù sao tới Giang Nam, nhất định sẽ gặp lại hắn. Ta lại nghĩ tới lời tài tử Lạc Dương, Lý Bất Tác, đã nói “Chi lan ngọc thụ” ——ngoại trừ Liễu Tam công tử, thế gian còn có người thứ hai sao?

Ta đứng lên, đôi mắt trông về phía xa, phía đông mờ mịt, tuyết chưa ngừng, trời cao đến mê người. Đưa bút viết nên một chữ “Liễu”, trong tuyết rơi mà để lại độ ẩm thấm sâu trong lòng, ta biết ta sẽ không quên những dấu chân xa dần kia, cùng như ta sẽ nhớ kỹ hơi thở nhàn nhạt ấy, còn có một người phiêu nhiên kinh hồng, sóng mắt lưu luyến thoáng qua kia...

Ta gặp lại hắn, là ở Dương Châu yên hoa tam nguyệt.

Cái lạnh khủng khiếp thay đổi mười dặm xuân phong, núi non trùng điệp thay màu, xưa kia là ba người đứng trong tuyết dưới trăng, hôm nay chỉ còn ta cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, lưỡng lưỡng tương vọng (có nghĩa “hai đầu nhìn nhau” hoặc “cách trở nhìn nhau”, là một thành ngữ thường dùng để chỉ tình nhân).

19. Chương 19

Ứng Tứ khi đi tới Du Châu thì không chịu đi tiếp nữa.

Nguyên nhân rất đơn giản, mỗi nữ nhân cho đến cuối đời đều chỉ mong hai chữ “bình yên”, Ứng Tứ cũng không ngoại lệ, khiến ta không khỏi có chút thổn thức.

Thứ khiến nàng không muốn đi, là một thanh niên tên A Vũ.

Thôn nhỏ trên dưới một trăm người, nói dễ nghe là một nơi xa lánh mọi thứ ồn ào, nói thật lòng thì là hai bàn tay trắng, tiêu điều đến nỗi sơn tặc cũng không thèm tới cướp. Đầu thôn đông có 1 gia đình nhiều thế hệ, mấy gian nhà lung lay sắp đổ, trụ chống nhà cũng không còn chắc chắn, mỗi khi có gió lớn sẽ kêu lóc cộc, trong viện, bên cạnh băng ghế gỗ là con ngựa tre thô ráp, còn có, sau ốc kia là một mảnh xuân sắc —— có những đám hoa dại không tên nhưng lại được quan tâm đặc biệt, ngày ngày tưới nước, làm cỏ, cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc, rốt cục cũng nở rộ cả một góc trời! —— Ngoài nghề thủ công cực khổ để kiếm kế sinh nhai, khó mà có được phần tâm tư này!

Một nhà năm người, phụ thân từ lâu ốm chết, mẫu thân mất có tật, trưởng nam A Vũ gánh vác gia đình, ngâm đắng nuốt cay để lo cho đệ muội, chiếu cố quả phụ. Bình đạm như một vở kịch cũ, thậm chí không thể lên sân khấu kịch đêm nguyên tiêu. Nhưng Ứng Tứ lại rung động, gã nghèo, khổ, không biết đọc, bọn

ta không ngại, nàng nhìn gã bằng ánh mắt ngọt ngào. Đối với nàng, gã tâm tính thiện lương, thuần phác, thẳng thắn, kiên định... Tình tế suy xét, tất cả đều là ưu điểm.

“Ta chỉ thương gã tâm vô bàng vụ.” (nôm na là tâm không vướng bận)

Nàng tựa vào khóm trúc ngắm hoa, vẻ mặt rực rỡ mang chút ý cười lưu luyến.

Tâm vô bàng vụ —— khi đó ta toàn tâm toàn ý, tổn phí thời gian, thứ mong muốn, chẳng phải là bốn chữ này hay sao? ... Đáng tiếc không có ai thành toàn...

“Còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt, ngươi đã nói ‘ thanh xuân ngắn ngủi, tốt nhất là đeo kiếm dạo giang hồ, lưu lạc thiên hạ! Ai có thể nguyện ý bỏ qua những cảnh xuân tươi đẹp kia chứ? ’ ”

“Đúng vậy. Nhưng hiện tại, ta chỉ thấy phong cảnh mỹ miều cũng không bằng hân...”

“Trường Lưu, ngươi hãy bảo trọng!”

Ta cười.

Cũng không khuyên nhủ nàng. Cùng nhau trốn ra ngoài, lưu lạc bốn phương, không phải vì ngày này hay sao? Cái “nơi chốn” ấy, nàng đã tìm thấy rồi! Tất cả của ngày xưa, đến cuối cùng cũng bị cát bụi trần gian phủ mờ. Thiên nam địa bắc, thì ra cũng chỉ là vì tìm được một góc trời đầy hoa dại!

Thì ra, phong nguyệt nhân gian, giản đơn khôn cùng, muôn hồng nghìn tía, tâm hồn vui vẻ, ai lại không mong muốn? Hai người ở bên nhau, thế nào cũng thắng những tài tử giai nhân trang sức đỏ tươi.

Đến lúc phải đi, nàng mỉm cười tiễn bước ta, mái tóc đen dài búi gọn sau đầu, cũng đã thay đổi trang phục của phụ nhân bình thường. Cả hai cười đến chân thành tha thiết. Ta nhìn nàng, chỉ nói hãy trân trọng, đừng xa cách gã.

Sau đó ta một mình tới Giang Nam.

Là yên hoa tam nguyệt, khi chạng vạng thuyền mới tới thành Dương Châu. Những đoàn người ngựa đạp trên cỏ trở về, trà lâu chật chội vọng tiếng cười ồ, ta không chủ động mà bị dòng người đưa đẩy. Không khí còn mang hơi nước, nữ tử son phấn gọi người nhớ đến những chuyện phong lưu.

Hoa mai lay động ——

Ta lại từ thiên quân vạn mã nghĩ thấy mùi hương kia! Tựa như đã ăn sâu vào tiềm thức! Ta ở trong đám người ra sức quay đầu lại, nhìn xung quanh, cố để không bị dòng người cuốn đi.

Không có.

Có điểm thất vọng, lơ đãng ngẩn đầu, ánh mắt liền đảo qua tữu lâu bên cạnh, phát hiện một ánh mắt mạnh mẽ —— hân đứng trên lầu, hai tay nắm lấy lan can, thân thể tựa vào đó mà nhìn ta. Thì ra hân tìm được ta rồi. Ánh mắt trong phút chốc giao nhau, biểu tình trên mặt hân, ta nghĩ hân là mừng rỡ.

Hân vội vã xoay người, biến mất khỏi tầm nhìn của ta. Chưa kịp sửng sốt, hân đã xuyên qua đoàn người đến trước mặt ta.

20. Chương 20-1

Yên hoa tam nguyệt, khi chạng vạng thuyền mới tới thành Dương Châu. Những đoàn người ngựa đạp trên cỏ trở về, trà lâu chật chội vọng tiếng cười ồ, ta không chủ động mà bị dòng người đưa đẩy. Không khí còn mang hơi nước, nữ tử son phấn gọi người nhớ đến những chuyện phong lưu.

Hoa mai lay động ——

Ta lại bắt gặp vị đạo ấ từ trong thiên quân vạn mã! Tựa như đã ăn sâu vào tiềm thức! Ta ở trong đám người ra sức quay đầu lại, nhìn xung quanh, cố để không bị dòng người cuốn đi.

Không có.

Có điểm thất vọng, lơ đãng ngẩng đầu, ánh mắt liền đảo qua tữu lâu bên cạnh, phát hiện một ánh mắt mạnh mẽ——hắn đứng trên lầu, hai tay nắm lấy lan can, thân thể tựa vào đó mà nhìn ta. Thì ra hắn tìm được ta rồi. Ánh mắt trong phút chốc giao nhau, biểu tình trên mặt hắn, ta nghĩ hắn là mừng rỡ.

Hắn vội vã xoay người, biến mất khỏi tầm nhìn của ta. Chưa kịp sững sốt, hắn đã xuyên qua đoàn người đến trước mặt ta.

Liễu Tam công tử trong mười dặm xuân phong đất Giang Nam chăm chú nhìn ta. Ngẩng đầu đối diện với ánh mắt hắn, trong nháy mắt, dường như mơ màng ảo giác——ánh mắt này, dạy cho ta biết thế nào là tâm vô bàng vụ (nôm na là tâm không vướng bận).

Hắn lúng túng, như là muốn nói cái gì, nhưng, có thể nói gì đây? Hắn thậm chí không biết ta là ai.

Tựa tình nhân, huynh đệ, bằng hữu thất lạc trong loạn thế, bằng một chút vết tích, một chút dấu lìa ngó ý còn vương tơ lòng, nhận ra nhau giữa thiên quân vạn mã. Cuối cùng, mạnh mẽ tỉnh táo——

Hắn, thậm chí, không biết ta là ai!

Nhìn không được suy nghĩ ác ý mà cười rộ lên. Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Ta một bên cười, một bên thoải mái suy nghĩ, hiển nhiên cũng muốn nhanh chóng hỏi han tính danh, thân thế, lai lịch hắn... Ta phải làm sao mới có thể ăn nói rõ ràng?

“Họ Ngôn, con thứ hai, người kinh thành, mọi người gọi là Ngôn nhị công tử. Trong nhà ba đời sống bằng nghề buôn tơ lụa, cũng coi như có chút của cải. Gia phụ tuổi tác đã cao, chỉ sợ ta kém hiểu đời, tương lai nếu vạn nhất trong nhà có chuyện, sản nghiệp không người lo liệu, bởi vậy bảo ta ra ngoài du lịch, thứ nhất là thu thập kiến thức, thứ hai cũng tiện đường xem xét hàng hóa các nơi, học hỏi kinh nghiệm. Xá muội Tứ Nương, mẹ mất khi còn nhỏ, từ nhỏ đã ở cùng cha thân thích bá...”

Nhìn xem——Ngôn nhị, Liễu Tam, Ứng Tứ——vừa khớp một vở kịch vui đùa. Chỉ là, lẽ nào ta thực sự muốn đem những lời này ra ứng phó hắn? Đi một đường nói một đường, chẳng cần nghĩ cũng có thể nói ra những câu đó như đã thuộc lòng, nói cách khác, có thể hay không chính ta cũng thực sự tin những câu này, khó bề phân biệt? Hay là một lần nữa tự thêu dệt một vở kịch cuộc đời? Tú tài thi rớt, nguyên quán Hoài Nam, viết được vài áng thơ văn, nổi tiếng đất Ngụy, nhưng ở đời, có tài thường không gặp thời; bằng không cũng công thành danh toại, cha làm quan nhỏ, hôm nay gặp rủi ro bán đứng tổ nghiệp sống qua ngày... Triệu, Tiền, Tôn, Lý, Chu, Ngô, Trịnh, Vương (*) muốn chọn họ nào? Bằng không theo Trung Dung (**) tùy tiện bịa ra 1 cái tên, khỏi xếp thứ tự cho phiền phức? ...

(*) Trong Bách gia tính (trăm họ), thì các họ này đứng đầu

(**) Một trong 4 quyển Tứ Thư

—— Không.

Không!

Ta sao có thể làm như không có việc gì, đem lời thoại chậm rãi nói ra?

Tú tài thi rớt hay là công tử gặp rủi ro, họ Triệu hay họ Lý, người như vậy thế gian đâu thiếu? Ai cũng có thể nói họ là con thứ hai trong nhà, tự xưng Ngôn nhị công tử hoặc từng là đại thiếu gia, nhưng, trong con mắt màu đồng của Liễu Tam công, chỉ có một người, những người khác, hắn chỉ nhìn lướt qua.

Sở dĩ. Sở dĩ. Ta cho hắn thứ độc nhất vô nhị, bởi vì hắn tâm vô bàng vụ!

Ta nhìn hắn, mắt hắn, mũi, miệng, xương hàm, ý cười nhạt nhẽo của hắn, tự dưng nhớ lại tiếng tiêu trúc đêm trời tuyết ấy, giống nhau vô cùng, cảm xúc mỹ ngọc mà ôn nhuận.

Ta nói: “Ta là Trường Lưu. Tạ Trường Lưu.”

Bí mật đã giữ lâu lắm, giờ phút này lại bị vạch trần, hồi lâu không thấy tên đồng tâm tiệt ngọc kia thổ lộ, ba chữ cuối cùng rơi trên mặt đất, tản ra, tự tìm lối thoát. Ta còn chưa kịp thấy phản ứng của hắn, đột

nhân có người từ phía sau kéo tay ta, Liễu Tam xa dần khỏi tầm mắt, ta bị kéo đến lão đảo. Tức giận, hùng hổ quay đầu lại.

— Là một mảnh nguyệt bạch nhan sắc.

Nam nhân cao ngất đứng phía sau, cảm phục trên người hắn nhìn có chút quen mắt, từng đường nét trên hiện lên rõ ràng, hình như đã từng gặp qua, bất quá, hay chỉ là tương tự, tựa như nam nhân này, trầm mặc, nghiêm túc, ít cười — hay là, cũng chỉ là một thể thân?

Ta si ngốc mà nhìn hắn...

“Trường Lưu...” Giọng nói của nam nhân hết như một tiếng thở dài, yếu ớt truyền đến, lọt qua tai như giấc ngộ.

Hắn nhìn về phía Liễu Tam, Liễu Tam đứng tại chỗ, lặng lẽ, bình tĩnh nhìn lại.

Ta chợt lo sợ không yên.

Có thể tính là oan gia ngõ hẹp không? Một nắng hai sương trèo đèo lội suối, rồi lại ở đây dò xét tướng mạo nhau! Xì, rách việc!! Còn không biết nên đi đường nào, trước mặt bị chặn bởi hai người, hết lần này tới lần khác hiện ra! Ấn ý như vậy, khiến ta lâm vào đường cùng!

Liễu Tam bỗng nhiên cười, hiểu rõ mọi chuyện: “Ta chờ người ở núi Minh Nãng phía tây thành.” Hắn thậm chí không hỏi ta có đi không, xoay người rời khỏi, bóng lưng biến mất khỏi tầm mắt ta giữa con đường nhộn nhịp.

“Đi thôi, Trường Lưu.”

21. Chương 20-2

Hắn xoay người đi tới phía trước, bước hai bước, chần chừ quay đầu lại. Xác định ta đang ở phía sau, hắn bùi ngùi, dường như lặng lẽ thở dài, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước. Chỉ là vừa quay đầu lại, thấy hai kẻ chưa hiểu lòng người đã tường tận thiên hạ. Đã có lúc, nơi nào có hắn ắt sẽ có ta, nơi ta dừng chân nhất định có hắn, như bóng với hình, nhắm mắt theo đuôi, nhưng ngày hôm nay một là hắn mang xác ta về, hoặc một mình rời đi...

Ven đường có phụ nhân ôm hài tử dựa cửa nói chuyện phiếm, đứa trẻ say sưa mút ngón tay, nước bọt theo khóe miệng chảy xuống, thông thả trườn thành một đường lấp lánh trên tay mẫu thân. Đứa bé quỉ dị cười ra tiếng. Nữ nhân không nhìn được mà đem hài tử bế sang tay kia, không thèm quan tâm đến dòng nước dãi trên ống tay áo, tiếp tục nói chuyện. Nàng nhập tâm như vậy, hẳn là chuyện đại sự gì đây, nhưng ta nghe không hiểu tiếng địa phương, tự dưng thấy thật phiền. Người bán hàng rong lớn tiếng rao, mang son bột nước đến dụ thiếu nữ, bếp than trong quán tỏa hơi nóng rực, vắng đâu đây tiếng trúc lao xao.

Hốt hoảng đi thẳng, tới bờ sông, cuối cùng cũng an tĩnh lại.

Chúng ta cùng nhau đi dọc bờ sông.

Hắn dừng lại, con mắt mênh mang hướng về phía lòng sông — một vật màu cam lặn ngụp trong dòng nước, theo gợn sóng phập phồng, chờ khi tới gần, mới biết hóa ra là một chiếc hoa đăng. Không biết là của ai. Mới tháng ba, không phải mùa hoa đăng, chủ nhân của nó đang hoài niệm cố nhân sao?

Trọng Hoa không nhúc nhích mà nhìn chiếc hoa đăng dần trôi xa, khẽ mỉm cười: “Thật đẹp.”

Ta cũng cười — khó có dịp thấy hắn yêu thích thứ gì.

Tiến một bước, nhảy vào giữa sông, tiếng hét kinh hãi của Trọng Hoa trong khoảnh khắc bị chặn lại bởi bốn bề sóng nước, làn nước lạnh lẽo tràn qua đỉnh đầu, khi nổi lên khỏi mặt nước đã bắt gặp chiếc hoa đăng cách đó không xa. Ta vội tiến tới bắt lấy nó, sợ nước làm tắt lửa, dùng một tay cẩn thận nâng lên cao.

Trọng Hoa cúi người kéo ta lên bờ. Ta nhẹ nhàng đặt hoa đăng vào tay hắn.

“Cho người.”

Gắm Tứ Xuyên loại tốt nhất, tủa thành hình một đóa sen trắng, ngọn nến ở giữa vẫn cháy, ánh lửa không ngừng lay động. Có một dòng chữ nhỏ, dính nước, nên bị nhòe mất, không nhìn rõ chữ.

Trọng Hoa mạnh mẽ cúi đầu.

Dường như lửa quá nóng, bốc lên mắt hắn khiến nước mắt chảy ra, hít thở không thông. Xung quanh im lặng, hắn lập tức khóc to đến nỗi cách ngàn dặm vẫn có thể nghe. Thanh âm đứt quãng ấy khiến thủy quái núp dưới sông cũng không đành lòng kéo ta xuống nước, khiến ta mê loạn. Giờ khắc này, hắn ở trên bờ, ta ở dưới nước, nhưng, tình hải thâm phù hồng trần biến ảo, ta và hắn, ai có thể chạy trốn đây? ——...

“Trở về đi.”

Ta một bên vất y phục, một bên đáp lại hắn: “Không.”

Trọng Hoa hí mắt nhìn ta, cười đến gượng ép mà phiền muộn: “Nếu như có thể nhốt người lại thì tốt rồi...”

“Đúng vậy, ” ta cười, ngắt đầu: “Thế nhưng người cũng biết, ta đây nhất định sẽ trốn đi lần nữa.”

“Đúng vậy...” Hắn cười tự thán, khẽ lắc đầu, ta không nhìn rõ khuôn mặt hắn —— “Công văn phế hậu chắc ngày mai sẽ tới Dương Châu.”

“Phế hậu?!” Ta ngơ ngác hỏi, “Vì sao?”

“ ‘ Đố nhi vô tử ’, bốn chữ này là đủ rồi.” (hình như là ko để được con)

Một cỗ khí lạnh truyền đến lòng bàn tay, ta cố gắng mở miệng: “Người muốn về sau nàng phải làm sao? Nàng mới mười tám tuổi...”

Trọng Hoa nghiêng đầu nhìn ta, hồi lâu, tay hắn đặt lên gò má ta: “VẬY còn người? Trường Lưu? Người lại muốn làm sao bây giờ? Ta muốn người biết, muốn tất cả mọi người biết, thiên hạ của ta, có thể không có hoàng hậu, nhưng không thể không có Trường Lưu!”

—— Trong khoảnh khắc, dường như không ngăn nổi dòng nước mắt... Ta liều mạng hít lấy hương vị thuộc về Trọng Hoa, ngập tràn hương phật thủ, ảo ảnh điện Khảm Xuân phút chốc hiện lên trong không khí...

Sau đó liều mạng ngăn chặn lời nói cùng nước mắt.

Trắng lên, mấy thị vệ mang ngựa tới đón Trọng Hoa. Hắn cho ta một kim bài, mặt trên có khắc bốn chữ “Như trầm thân lâm”, nói: “Người một mình ở bên ngoài, ắt sẽ có lúc dùng tới.”

“Tốt nhất là vĩnh viễn cũng không dùng đến.”

Trọng Hoa cười rộ lên: “Không dùng đến mới tốt chứ! Ta chỉ lo lắng vạn nhất người có việc gì...” Dừng một chút, bỏ lại một câu: “Chờ người trở về, có ta ở đây, mới thực sự không cần dùng đến nó.”

Ta quay đầu không nhìn hắn. Hắn hiểu rõ rồi thở dài, đi về phía thị vệ. Trở về? Ta tất nhiên sẽ không về, mà hắn mãi mãi phải trở về nơi đó. Như vậy cũng tốt. Thế sự phù vân, nói cái gì núi cao không thay đổi, nước biển chảy dài, một khi mỗi người đi một ngã, đó là biến loạn hóa thành cát bụi, có thể hay không trái ý trời? Ta xoay người nhanh chóng rời đi.

“Trường Lưu!”

Ta quay đầu lại, Trọng Hoa ngồi trên ngựa phía xa xa, thấy ta quay lại, hắn thê lương cười, như là tự nói, hoặc như là thì thào đặt câu hỏi: “Trường Lưu... Trường Lưu... Ta đặt tên người là Trường Lưu(***), vì có gì người không thể lưu lại dài lâu?”

(***) Ở chương 1 có nói, tên của Trường Lưu là do Trọng Hoa đặt

22. Chương 20-3

Vạn Thống năm thứ mười một, Bắc Di nam phạm.

Mười vạn đại quân đóng tại Ngọc môn quan vẫn không chống nổi thế quân địch ào ào kéo tới. Chẳng cần nhìn trên quan đạo tám trăm dặm nối liền không dứt trong công văn, dân vùng biên giới chen chúc di tản đến ngày một nhiều. Một đường về phía bắc, bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy những người quần áo tả tơi, héo úa nằm la liệt. Không mang theo cảm tình, những ánh mắt già nua, những bàn tay lớn bé có đủ, đều hướng về phía ta, khiến ta kinh hãi.

Ta đem tất cả ngân lượng và lương khô của mình chia cho nạn dân, đem hết toàn lực giúp đỡ, nhưng, giúp được mười người, trăm người, sao có thể giúp được ngàn người, vạn người? Thiên tai nhân họa, tiếng kêu than vang vọng đất trời, kẻ phạm phu tặc tử như ta có thể nào chống lại?

Bật người do dự, vẫn là thảo nguyên hoang dã nơi biên giới.

Con đường hoang vu, tựa nhân thế uyển chuyển, từ lâu không có một bóng người. Ta buông dây cương, để ngựa đi chậm rãi, bất tri bất giác khắp nơi đều an tĩnh lại, màn trời cao vợi vợi, mảnh trăng tàn trong trẻo nhưng lạnh lùng như mũi nhọn huy hoàng thăm đăm bao phủ nơi này. Mở mắt ra, thảo nguyên vô biên vô hạn nhấp nhô. Ta dừng lại nơi cuối đường, thì ra thiên nhai đều hóa thành ảo giác.

Thiên hạ đã đến bờ diệt vong, nếu không quay đầu lại, liệu có còn lối ra không? Hay là Minh triều sẽ tràn ngập bàng môn tà đạo?

Hoảng sợ.

Xoay người, Liễu Tam công tử của Giang Nam đem ánh mắt trong suốt nhìn ta.

Ta nhìn hẩn, ánh mắt dần mê ly —— buổi tối tuyết rơi kia, vừa ngẩng đầu đã trông thấy hẩn, áo lông cừu tuyết trắng bị lửa ánh thành hồng sắc, dao lâm quỳnh thụ, nham nham thanh trì, trong nhất thời, còn tưởng rằng thần tiên lạc giữa cõi người... Từ Dương Châu đi tới chân trời góc biển, cùng người tài tử khoác bạch y, thường ở xa xa, nhưng khi cần lại xuất hiện thật đúng lúc, đưa rượu cho ta, thổi một khúc tiêu che lấp dáng vẻ hào sảng của ta...

Nhưng, trước mắt một thân phong trần, còn đâu Liễu Tam công tử vang danh thiên hạ? Như một chiếc bóng cô đơn, có còn là một thế giai công tử trong thời thế hỗn loạn năm nào?

—— Ta nhìn hẩn...

Đi tới bên cạnh hẩn. Tiêu trúc khắc một chữ “Liễu” nằm gọn trong lòng bàn tay.”Trả lại cho ngươi.” Ta cười: “Nên sớm trả lại ngươi mới phải, ngày hôm nay cuối cùng cũng hoàn bích quy Triệu(*).”

(*) Hoàn bích quy Triệu: Tham khảo ở đây: [.phiem-dam.com/dien245.htm](http://phiem-dam.com/dien245.htm)

Hẩn bất động thanh sắc, dường như hiểu rõ, cũng không vươn tay nhận lại: “Tặng cho ngươi rồi, sao có thể lấy lại được?”

“Ta từ bỏ.”

Tầm mắt hẩn đảo qua tiêu trúc trong tay ta, hồi lâu, mới thở dài: “Ngươi ném nó, đốt nó, ta đều cam nguyện. Trường Lưu, ta đã nói rồi, tất cả đều là ta cam nguyện, không liên quan gì đến ngươi.”

Thì ra là thế!

Hẩn và ta, ta cùng Trọng Hoa, thì ra hoàn toàn không có gì quan ngại, các loại gút mắc, các loại ái hận, ngay từ đầu không thể gặp nhau! Là vì buổi trăng sáng nên mới hiểu rõ sao. Hay là hẩn đã sớm nhìn thấu rồi... Ai đau đớn lại không phải chịu đựng hết thảy một mình, ai có thể giúp ai tha thứ nửa phần? ...

Còn nhiều thời gian, mỗi người đều tự bảo trọng, mới bắt đầu nhìn xa.

“Đi về phía Tây ba trăm dặm sẽ gặp Ngọc môn quan.”

Ta đem hết toàn lực mà tươi cười với hẩn: “Trường Lưu muốn ra trận giết địch, tình nguyện suốt đời ngồi trên lưng ngựa, nhưng, đó không phải nơi ngươi nên tới.”

Liễu Tam trầm mặc, mắt hắt, xương hàm, miệng, mũi đều khiến ta nghĩ tới một trời tuyết phủ Giang Nam, nhớ tới thứ ta từng bỏ lỡ, núi Minh Nặng ở Dương Châu đêm tháng một. Trong tiếng gió thổi nơi sông cạn đá mòn, hắt bỗng nhiên hỏi ta: “Trường Lưu, ngươi luôn luôn hỏi ta vì sao, còn ngươi, ngươi là vì cái gì?”

Như bản án cũ nhắc lại, như bóng với hình, chiếc mặt nạ của chuyện cũ bỗng nhiên bị vạch trần. Ta đau đến không kịp phản ứng, hô hấp dường như ngừng lại, mà thân ảnh hắt lại dần bị bóng đem nuốt chửng.

Như vậy có khi lại hay nhất.

Tối nay, hắt quay về là Liễu Tam công tử, mà ta, đã không còn là chiếu tướng của Tạ gia.

Ánh trăng phân minh.

Ta ngã vào không gian bờ bến của vùng quê, nhắm mắt lại, dang rộng chân tay.

“Trường Lưu... Trường Lưu... Ta đặt tên ngươi là Trường Lưu, vì có gì ngươi không thể lưu lại dài lâu?”

Thiên nam hải bắc, không mục đích mà đi lại giữa núi cao nước lớn, ta thường nhớ tới lời hắt từng hỏi ta, hắt không thể che lấp ngữ khí hoang mang, chờ khi ta không đề phòng nhất mà bất ngờ xuất hiện, phản phản phúc phúc, liễu mạng dây dưa, vĩnh viễn không thôi.

—— Ta đặt tên ngươi là Trường Lưu, vì có gì ngươi không thể lưu lại dài lâu?

Trường Lưu...

Trường Lưu...

Bất quá chỉ là hàng vạn hàng nghìn tiếng kêu hữu danh vô thực.

23. Chương 20-4

—— Ta đặt tên ngươi là Trường Lưu, vì có gì ngươi không thể lưu lại dài lâu?

Trường Lưu...

Trường Lưu...

Bất quá chỉ là hàng vạn hàng nghìn tiếng kêu hữu danh vô thực.

Không gian rung chuyển, các loại ý niệm bỗng dừng tràn về, ta nghiêng đầu, thân ảnh cách đó không xa rốt cục cũng thành hình. Nheo mắt hồi lâu, mới cười nhẹ: “Trọng Hoa.”

Hắt cười yếu ớt ngồi xuống, không nói được một lời.

Ta si mê mà nhìn hắt, gió thổi những nhánh cây xẹt qua bên tai, kêu ô ô, như tiếng cửa thành đóng lại khi có địch. Vứt bỏ ba năm cô độc ước chừng đã lên men, trong đêm xuân lạnh lùng này, mệnh mỏng mà lộ ra tất cả, Vì vậy cỏ cây bốn phía, gió, trăng, không khí lạnh lẽo khiến người ta dường như say, ngay cả hơi thở cũng mê man.

—— Đến tột cùng, ngươi muốn cái gì?

“Mỗi người đều tới hỏi ta, ta phải hỏi ai đây?”

—— Nếu như ngươi không nói, sao người khác có thể biết?

“Lại có ai biết? Ta muốn ai biết sao? Chỉ bất quá, không có hắt, ta không sống nổi.”

—— Nếu như có thể đem ngươi nhốt lại thì tốt rồi.

“Đúng vậy... Nếu như...”

—— ...

— Trường Lưu, Trường Lưu, tới khi nào người mới có thể trường lưu (**)?

(**) Trường lưu ở đây mang nghĩa ở lại lâu dài

“Ta không biết, có lẽ, là khi ta tìm được núi Trường Lưu...”

Ta đứng lên, lưu luyện mà nhìn hấn. Nếu như có thể, ta mong suốt đời này có thể nhìn ngắm hấn! Nếu như có thể, ta sẽ cầu mong thiên trường địa cửu! Nếu như có thể...

Điện quang năm xưa, kiếp phù du lúc này, sao có thể do dự mà quên đi?

Hấn vẫn cười yếu ớt.

Rốt cục cũng xoay người lên ngựa, quay đầu lại, huyễn ảnh yếu đuối dần tiêu tán. Tuy là ảo ảnh, nhưng, nếu không phải trải qua thê lương, có thể đồng ý sao?

Ta đột nhiên cười.

Hình như quân tình thực sự căng thẳng, giáo úy phụ trách trưng binh không hỏi nhiều mà lập tức để Ngôn nhị tông quân, làm hạ bộ binh trong quân trưởng. Tuy nói ta cũng là con nhà tướng, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, nhưng thời gian khổ cực trong quân khác hẳn trong tướng tượng. Cũng may đã trải qua vài buổi hồi hả ngược xuôi, một ngày lại một ngày chán nản, coi như là thói quen. Ta vì thế mà không thèm để ý. Đồng đội có một người tên Vương Hổ, thường thì ta cùng gã tuần tra cùng ban với nhau, gã thường đề thấp giọng cùng ta nói chuyện phiếm, ta một mặt cảnh giác, bất luận gió thổi cỏ lay, một mặt chuyên tâm nghe gã nói về quê hương gã, cha mẹ gã, muội muội chín tuổi của gã, còn có thanh mai trúc mã Hoa Miêu Nhi nữa.

Gã kể rất nhập tâm, có điểm thỏa mãn vui sướng.

Ta hỏi gã: “Người nhớ nhà sao?”

Vương Hổ chân chất gật đầu: “Nhớ, chẳng qua bận việc quân không có cách nào, bắt quá Hoa Miêu Nhi nói, nàng sẽ chờ ta trở lại.”

“Vậy, thời gian ở chiến trường, người nhất định phải giữ cái mạng nhỏ đấy!”

Gã quay đầu, kỳ quái liếc mắt nhìn ta, ngữ khí nghiêm túc: “Ngôn nhị, người nói gì vậy? Người có mù cũng phải nhận ra chứ, sao lại không hiểu đạo lý bằng kẻ thô tục như ta? Đúng, ta không muốn chiến tranh xảy ra, ta cũng không muốn chết ở chỗ này! Thế nhưng nam tử hán đại trượng phu, vì nước hy sinh thân mình, chết ở chiến trường, đó là lẽ phải! Làm rùa đen rút đầu, đó là nhục nhã! Người đừng xem thường ta. Khi đi, cha ta nói: ‘ Nếu con chết nơi chiến trường, ta và mẹ con sẽ mang theo Hoa Miêu Nhi tới nhật xác con. Nếu con sợ chết mà làm xấu mặt liệt tổ liệt tông nhà họ Vương, dù có trở về, ta cũng không coi con là con nữa! ’ một cho kẻ đọc sách như người, hừ!”

Nói xong, liếc mắt nhìn ta, ý là có chút chướng mắt.

Ta bối rối đỏ mặt, may là buổi tối nhìn không rõ lắm. “Ta chỉ đùa một chút...”

“Lớn mật! Tuần tra ban đêm mà còn có thời gian nói chuyện phiếm pha trò! Các người là người doanh trại nào?”

Khi đang lúng ta lúng túng giải thích, đột nhiên nghe một tiếng gào to phía sau. Ta càng hoảng sợ, cuống quýt quay đầu lại. Người nọ một thân nhung trang, tay phải cầm kiếm đứng phía sau ta, ánh lửa doanh trại chiếu rọi khuôn mặt hấn, quang ảnh phân minh.

24. Chương 21

“Lớn mật! Tuần tra ban đêm mà còn có thời gian nói chuyện phiếm pha trò! Các người là người doanh trại nào?”

Khi đang lúng ta lúng túng giải thích, đột nhiên nghe một tiếng gào to phía sau. Ta càng hoảng sợ, cuống quýt quay đầu lại. Người nọ một thân nhung trang, tay phải cầm kiếm đứng phía sau ta, ánh lửa doanh trại chiếu rọi khuôn mặt gã, quang ảnh phân minh.

Ta sợ sệt.

Gã cũng kinh ngạc. Khuôn mặt cương nghị ồm trọng chỉ trong chốc lát trở nên thất thần, gã nhìn ta, lúng túng, đôi mắt trong khoảnh khắc trở nên trắng dã.

“Tiểu Hầu gia!” Đường như phát hiện ra điều gì đó, gã hét to một tiếng, vui mừng chạy tới.

Tùy tiện mượn cơ đuổi Vương Hồ đi, chúng ta tới một chỗ không người sau doanh trại. Trầm Giang nói là muốn cùng ta ôn chuyện một phen, đợi khi ngồi xuống, rồi lại chỉ nhìn ta do dự trầm mặc. Khóe mắt gã đã có nếp nhăn, trên mặt rõ ràng ghi lại vài dấu vết chiến trường phong trần cùng tang thương, từ lâu không còn là một người trẻ tuổi nữa. Trong đầu hiện lên hình ảnh cùng gã uống rượu Hoa Điều ngày ấy, bất quá ba năm không gặp, dường như đã mấy đời...

“Người...”

“Tiểu Hầu gia...”

Trầm miệng một lời.

Ta không khỏi bật cười.

Hắn có điểm quần bách, cúi đầu, cũng ngượng ngùng mà cười rộ lên: “Tiểu Hầu gia, mấy năm nay người thế nào?”

“Người không nhớ rõ sao? Ta đã không còn là tiểu Hầu gia nữa.” Ta nhàn nhạt sửa lời.

Gã sững sốt, đỏ mắt: “Vâng...”

Ta nhanh chóng chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, kể ngắn gọn những ngày qua. Mẫu đơn Lạc Dương, sơn trà Đại Lý, hải đường nước Thục, hoa quế Hàng Châu, không mục đích mà đề cập đến, tựa như tất cả mọi chuyện khác chưa từng phát sinh, ta khoái trá mà cảm nhận thái bình thịnh thế ——

Lời kể thật êm tai.

Cuối cùng, đến phiên ta hỏi hắn: “Người thì sao?”

Trầm Giang cười đến ngại ngùng, kể liên miên những chuyện từ sau khi ly biệt. Sau khi từ biệt, gã theo Lý Ngự Sử tới Tây Khương, liều mạng giết địch, lập không ít chiến công to nhỏ, sau lại chiến thắng khải hoàn, được Lý Ngự Sử tại Kim Loan điện dốc lòng đề cử chức “Tây Xuyên chiêu tướng”. Lần này triều đình phái Bùi Chương đại tướng quân đi, gã cũng phụng mệnh đem hai vạn quân Tây Xuyên toàn lực giúp đỡ.

Gã nhếch môi cười, bắt giắc ưỡn ngực: “Nhi tu thành danh tửu tu túy (trẻ học thành danh, rượu uống say)—— câu tiểu Hầu gia nói, Trầm Giang vẫn ghi nhớ trong lòng!”

Ta lần này thực sự cười lớn, cổ sức vỗ vỗ vai gã —— ta thật tâm vui vẻ cho gã: “Đúng! Đúng! Nhi tu thành danh tửu tu túy! Khi đó ta còn nói ‘tương lai nếu người trở thành danh tướng một phương, ta với người ra ngoài, lại cùng nhau uống rượu’. Người nhớ chứ? Không nghĩ tới ngày hôm nay những lời này lại ứng nghiệm.”

Gã thu liễm ý cười, chân chờ hỏi: “Tiểu Hầu gia... Người... Người tới nơi này, hoàng thượng có biết không?”

Chạy theo hàng vạn hàng nghìn hương, cuối cùng kết quả vẫn ở nơi đây.

Đã bốn năm lưu quang thâm hoán, lẽ nào thật sự muốn liều chết triển miên? Sinh ly tử biệt đã đều kết thúc, bất quá nếu muốn cầu một kết thúc cuối cùng, thì dù duyên đã hết, lại muốn để hắn biết hay sao? —— Ta vốn kiên trì biến mất, không vướng vào bất cứ gút mắc gì, kinh làm ra bất cứ một cố sự nào, cũng chẳng có cái gì “phản kích”.

Trầm Giang phỏng đoán sắc mặt của ta, cẩn cẩn dục dục mở miệng: “Đao kiếm không có mắt, tiểu Hầu gia nên tự trấn trọng, vì cái gì lại dấn thân vào nguy hiểm?”

“Hảo nam nhi chẳng lẽ chí không ở bốn phương?” Suy nghĩ tự động nổi chìm, ta thuận miệng nói cho có lệ.

Bóng đêm dần bị ánh dương lấn át

Trầm Giang bỗng nhiên lo lắng thở dài: “Năm ngoái ngấm nguyên tiêu trong cung, phiên bang cống nạp một hộp mùi thơm lạ lùng, thực sự là thơm quá! Mở nó ra, toàn bộ cung thành đều ngửi được. Hoàng thượng nhìn nửa ngày, chỉ nói ‘Cất đi, trường tồn với thời gian, chỉ có cây phật thủ mới là hương trung quân tử. Đáng tiếc hôm nay Khảm Xuân điện không còn nữa.’ ”

“...”

“Cứ mỗi lần quay về kinh báo cáo công tác, hoàng thượng luôn luôn cùng ta nói chuyện trước kia, có một lần ta không cẩn thận nói ra chuyện cùng ngài uống rượu trong đêm đại hôn của hoàng thượng, kết quả hôm sau đã xuống chiếu bắt Thiệu Hưng phủ hàng năm hàng năm cống nạp một trăm vò rượu Hoa Điêu thượng hạng... —— tiểu Hầu gia, xin thứ cho Trầm Giang nói thẳng, sa trường vô tình, nhưng nếu vạn nhất, một mình hoàng thượng làm sao chống đỡ?”

Ta quay đầu đi, cự tuyệt đáp lời. Gã không nhận được câu trả lời của ta, cũng chỉ có thể trầm mặc.

Ta thường xuyên mê mang, ta cùng Trọng Hoa, sao lại đi đến kết cục như ngày hôm nay? Còn nhớ rõ trên sân rồng hắc đã nổi giận ra sao, ta đứng trong Khảm Xuân điện, ngắm nhìn hồ nước lung linh... Đến tốt cùng là vì cái gì long trời lở đất mà người người oán trách gia cừu quốc hận, trời xanh nghiêng rãng thống hận, thế như chẻ tre, nước chảy đá mòn, núi cao nguyệt tiểu, bỏ đá xuống giếng, vong tình phụ nghĩa, sét đánh ngang tai, vì lý do gì mà đi khắp trời nam đất bắc không chịu quay đầu lại? Thật nực cười?! —— Không biết lý do, chỉ còn đây những mảnh vụn lặng im...

Nghĩ đến Trọng Hoa, có lẽ cũng lo sợ nghi hoặc giống nhau chẳng.

Hành lang gấp khúc một tác tương tự, đã mất đi bao tháng năm tiều tụy?!

25. Chương 22

Thật không biết đến lúc nào mới hết.

Ta thu xếp tinh thần để tiếp tục leo lên con ngựa chiến cuộc đời. Trầm Giang càng kiên trì muốn ta xuất ngũ, ta càng thêm kiên trì cự tuyệt. Đến cả Vương Hổ cũng biết trung thành báo quốc, ta cũng đã có nhiều năm nhàn rồi nhận bổng lộc, cùng lắm thì da ngựa bọc thây, đối với hắc, cũng coi như không phụ.

“Hay là.” Ta mỉm cười thoải mái nhìn Trầm Giang, “Người nghĩ ta không thể dùng được?”

“Nhưng...”

Ta nhướn lông mày, chặn lời gã: “Người từ bao giờ đã trở nên lè mề như vậy? Nam nhi đại trượng phu hà tất tiếc một mạng sống? Thà đổ máu chứ nhất quyết không được đầu hàng!”

Trầm Giang nhin không được cười rộ lên, nhưng rất nhanh hóa về mặt u sầu.

“Thật ra ta không sợ chết, sợ là sợ, nhưng thà đổ máu chứ quyết không đầu hàng, chung quy rồi sẽ rơi vào một vực sâu không đáy!” Gã bùi ngùi.

“Sao lại nói vậy?”

Trầm Giang gãi gãi đầu, ngữ khí khác lạ: “Lần này xuất binh, hoàng thượng sai tả chiêu tướng Vương Hạo Dương, ngự sử Lý Dự, An Lăng chiêu tướng Biện Đồ, những lão tướng bất dụng, cùng Giang Đô hầu Bùi Chương – 1 kẻ kiêu ngạo cầm đầu. Bùi Chương là người đọc sách, nghe nói ngày đó trên điện, hắc tự đề cử chức tướng quân, nói về binh pháp miệng lưỡi lưu loát, tự xưng am hiểu binh thư, nhưng, tiểu Hầu gia, ngài cũng biết, trên đường hành quân có thể xảy ra nhiều chuyện xấu, trong đó rất nhiều cái cần phải dựa vào kinh nghiệm mà giải quyết. Bùi Chương thì sao? Đừng nói là chưa từng có chút kinh nghiệm nào, sợ rằng

đến người chết còn chẳng thấy nổi 1 lần. Dùng hấn là quá mức liều lĩnh. Hơn nữa người này bảo thủ, không nghe ý kiến của thuộc hạ, chẳng giấu gì ngài, về chuyện binh lực, mấy ngày nay ta đã cùng hấn tranh luận gay gắt.

Trận này, chỉ sợ là...”

Tâm trạng thật bất an, không biết là bởi Trầm Giang hay là vì Trọng Hoa.

Ta vội hỏi: “Hoàng thượng có biết không?”

Trầm Giang thở dài, lắc đầu: “Sự tình xã tắc gấp gáp, ta cùng mấy lão tướng liên kết trình 1 tấu chương, một vài quan văn trong triều cũng vậy, kết quả đều bị hoàng thượng bác bỏ.”

Hồ đồ như vậy, là đạo lý gì? Nghĩ tới nghĩ lui, ta chỉ biết oán hận giậm chân.

Trầm Giang lại nói: “Kỳ thực cũng không gay go đến thế. Mấy ngày hôm trước trong quân xuất hiện một mưu sĩ, ta cùng hấn thảo luận qua quân tình, thật vô cùng lợi hại! Có hấn bày mưu tính kế, một trận sẽ có ba phần tất thắng!” Gã dừng một chút, hỏi: “Người đoán xem hấn là ai?”

Là ai?

Ta cả kinh. Chẳng hiểu vì sao lại có dự cảm thấp thỏm này.

Trầm Giang vẫn cười, mi phi sắc vũ, vẻ mặt chờ mong, không để cho ta chối từ.

“Là ai?” Ta rốt cuộc chỉ biết hỏi.

Gã háng giọng, chậm rãi tuyên bố: “Duy Dương Liễu Tam công tử.”

Máu như bị thiêu cháy.

Là hấn! Dĩ nhiên là hấn!!

Cho nên hấn mới không chần chừ mà cất bước, cho nên hấn mới không hề nói bảo trọng hay tạm biệt, thì ra đã sớm có tính toán. Người chỉ bằng qươ nói câu cam nguyện, mà nay hiểu rõ, ta mới hận đã gặp lại muộn màng, nhưng vẫn còn hơn là không gặp. Nếu duyên đã định, vậy, đến tốt cùng là kiếp trước người thiếu nợ ta hay ta thiếu nợ người?

Duy Dương Liễu, Duy Dương Liễu, có biết ta phụ người như thế?

Ngày mở thành nghênh chiến, ta trà trộn trong mười vạn sĩ tốt, xa xa nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc trên thành lâu kia. Liễu Tam công tử uy phong lẫm liệt đứng sau đại tướng quân, hơi cúi người, hình ảnh mười vạn đại quân thu vào đáy mắt. Thế nhưng hấn không tìm được ta. Chỉ có một mình ta biết —— trong cái khoảnh khắc nhân thần lưu chuyển, chúng ta tựa như gần như xa.

Trong chốc lát cửa thành mở rộng, một đội nhân mã nối đuôi nhau, Bùi đại tướng quân dẫn đầu, Trầm Giang cũng ở trong đó. Tới trước mặt, Trầm Giang không hề nhìn lại, nhếch môi, không tiếng động mà nói với ta, “Cẩn thận”, rồi lướt qua. Ta mỉm cười, cũng hướng về bóng lưng gã mà nói câu “Bảo trọng”. Đột nhiên cảm nhận được 1 ánh mắt, quay đầu lại, Liễu Tam ở trên ngựa thẳng tắp nhìn qua —— giữa thiên quân vạn mã, hấn thực sự tìm được ta rồi! Nhìn hấn —— giáp bạc sáng ngời, trường kiếm ba thước...

Ta âm thầm kinh tâm.

Nhưng chính lúc lo sợ không yên ấy, hấn nhoẻn miệng cười, giục ngựa đi thẳng. Ta biết, hấn có ý đồng sinh cộng tử. Tâm niệm chuyển động, bỗng nhiên rõ ràng —— nhân sinh khó lường, nếu có thể gặp lại, so kiếm uống rượu, cùng nhau hát vang; nếu không thể, tam sinh định hứa, sẽ báo ân sâu!

Bắc Phong kính liệt, nơi chốn giương cờ phát động. Xa xa chậm rãi xuất hiện vài chấm nhỏ, lát sau đầy cả 1 đường, bóng người đông nghịt bắt đầu tuôn ra, tiếng vó ngựa dần đinh tai nhức óc, cây cỏ dưới chân cũng rung theo nhịp điệu.

“Ngôn nhị...” Vương Hồ nhẹ nhàng gọi ta.

“Chuyện gì?” Con mắt không hề chớp mà gắt gao nhìn quân địch ngày một tới gần, vì sao còn không đánh trống thúc giục? Bắc quân nhiều kỵ binh, một đường lao thẳng tới khí thế ngút trời, đợi khi tới gần sẽ không cách nào chống đỡ! Còn không đánh mà đợi đến khi nào nữa?

“Là anh em cũng được một thời gian, nếu như hôm nay ta không thể quay về, nhờ người giúp ta vài việc! Hãy chiếu cố phụ mẫu ta, rồi giúp muội muội Tử Hoa của ta tìm một người tốt...”

“Đừng nói gở!” Ta vội ngắt lời hắn.

“Còn Hoa Tiểu Miêu, người nói cho nàng, để nàng gả được cho người khác!” Hắn không để ý tới ta, căn rằng: “Nàng là một cô nương tốt, người nếu thích nàng, hãy giúp ta chiếu cố nàng cả đời! Người hãy đối xử tốt với nàng! Ta tin người! —— Hảo huynh đệ, người đáp ứng ta chứ!”

Ta không chịu trả lời, nhanh tay siết chặt bảo kiếm —— khi còn sống, Tà đại tướng quân thường dùng thanh “Bắc Đẩu” này rong ruổi sa trường, giết địch vô số.

Hắn liên tiếp giục: “Đáp ứng ta! Đáp ứng ta đi!”

Trống trận rất cục cũng vang lên, một hồi lại một hồi —— nhưng sợ rằng đã quá trễ ——

“Người đáp ứng ta đi!!” Vương Hổ néo cánh tay ta, trong mắt nổi tia máu, hét lớn nhưng lại là cầu xin. Chiếu tướng rút kiếm, hoành thiên, chậm rãi ——

Ta mạnh mẽ nhắm mắt rồi mở ra, quát to một tiếng: “Được!”

Núi hô biển gầm cùng tiếng hò hét tức khắc vang lên. Vương Hổ cười buông tay. Bốn vạn quân như hồng thủy, ào ạt điên cuồng chạy theo mũi kiếm của người đứng đầu. Ta phi thân lên phía trước, bảo kiếm ra khỏi vỏ, một kiếm chém tên địch trước mắt ngã ngựa.

Mười bước giết một người, vạn dặm không tha.

Kiếm khí tiêu sâm.

Kiếm ý như hồng.

Đến nỗi không nhìn rõ quang cảnh.

Quân địch càng ngày càng nhiều. Mấy tên địch thúc ngựa lại đây, vây ta giữa vòng đấu, nhưng rồi từng người bị ta chém hạ. Ta đã quên ai là Trương Lưu, đã quên ai là Trọng Hoa, quên mình còn sống hay đã chết. Khí lực dâng cao, bắc đẩu hàn quang lóe ra, nhìn một người giết một người, sạch sẽ lưu loát.

Đến tận khi nghe thấy tiếng kèn thu binh ảm đạm vang lên.

Ta sợ hãi nhìn chung quanh —— là thi thể của hàng ngàn binh sĩ, người bị thương rên rỉ, mặt đất nhiễm sắc hồng, thậm chí thấm đẫm máu tươi...

Mấy vạn quân đã bị địch cô lập, bị địch vây quanh rồi tấn công vào điểm yếu, xa hơn, có thể thấy đại quân đang chặt vật chống trả quân địch. Ngay đến lui binh cũng không thể lui theo đội hình, cơ hồ đã bị người ta xâm lược...

—— Đại thế đã mất!

Có vật gì theo cánh tay phải trườn xuống, ầm ập. Thì ra, không biết từ lúc nào đã bị thương, chảy máu, cũng không cảm thấy đau nhức.

Lẽ nào phải trừng mắt đứng nhìn giang sơn rơi vào tay kẻ khác? Thiên hạ của hắn, giang sơn của hắn, sao có thể thiếu hụt chút nào?! Mờ mịt đứng lặng, chỉ còn một ý niệm trong đầu: ta —— muốn —— giúp —— hắn —— đoạt —— lại —— tất cả! Dù có phải liều mạng, ta cũng muốn bảo vệ giang sơn của hắn, một tấc đất cũng không thể mất đi!

Quay đầu nhìn lại, quân địch ở giữa trận doanh, vây quanh chủ soái. Hắn mặc chiến bào đỏ tươi, khí định thần nhàn, chỉ huy kiên định. —— Bắc Đẩu chém sát như chém bùn, lấy đầu người không phải là chuyện nói chơi.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh.

Ta hít sâu một hơi, nắm chặt Bắc Đẩu rồi phóng ngựa lao ra. Chỉ mảnh treo chuông, có người kéo ta lại — là Liễu Tam. Ta gạt tay hắn.

“Trường Lưu!” Hắn biến sắc giữ ta lại.

Ta vẫn không chịu thôi. Liễu Tam gắt gao giữ cổ tay ta, không nói được một lời, lông mày nhíu chặt, phần nộ nhìn ta, hồi lâu, ánh mắt hắn mới chậm rãi từ do phần nộ biến thành lo lắng, rồi từ lo lắng mà biến thành không chút gợn sóng.

Chung quy chỉ có thể cụt hứng thở dài.

26. Chương 23

Chung quy chỉ có thể cụt hứng thở dài.

Ta cùng Liễu Tam đến tận khi sức cùng lực kiệt mới mở đường máu quay về doanh trại. Nhưng vẫn còn may mắn hơn người khác rất nhiều. Đã sắp tối, sắc trời âm đạm, chung quanh bao phủ bằng sự im lặng khác thường. Không biết từ nơi nào truyền đến tiếng rên rỉ mơ hồ, cúi đầu vội vã đi qua các tướng sĩ, bỏ qua thân sắc âm đạm của bọn họ... Ta trầm mặc theo sát phía sau Liễu Tam, dường như hư thoát, mỗi bước đều nặng tựa ngàn cân.

Liễu Tam đột nhiên dừng lại, xoay người, một tay ôm chặt lấy ta. Đầu hắn dựa trên vai ta, ôm chặt đến nỗi tay ta đau nhói. Ta vô thức thở dốc, nhưng ta không làm được, dường như hình ảnh cây phật thủ mơ hồ bị che giấu trong mùi vị thô bạo của máu tanh. Hắn thì thầm bên tai ta: “Người còn sống, thật sự quá tốt... Thật sự quá tốt...”

Ta không nói cho hắn, hắn còn sống, đó mới là chuyện tốt nhất.

Ta quay về doanh trường tìm Vương Hổ. Hắn cũng không chết, chỉ là ngực trúng tên, thiếu chút nữa mất mạng. Khi ta bước vào, vết thương đã được xử lý tốt, hắn nằm thở phì phò, phồng chùng vì quá đau mà không ngủ được, hết lần này tới lần khác hận không thể ngất đi, không thể làm gì khác hơn là chịu khổ. Mặc kệ thế nào, ta chỉ thở dài một hơi. Vương Hổ thấy ta, nhíu miệng: “Người cũng không có việc gì? Thật tốt quá!”

Ta cười cười: “Người có khỏe không?”

“Hoàn hảo. Ít nhiều các huynh đệ đã liều mạng mang ta trở về.”

“Thật tốt! Thật đúng là sợ cái người ném cho ta một đồng cục diện rồi rầm ròi chạy mất!” Ta trêu chọc hắn.

Hắn lại dùng lực cười rộ lên: “Sau mới nhớ tới, ta thật vất vả bảo toàn quân lương, lại quên nói cho người giấu ở nơi nào. Sau đó, mới cố gắng không chết.”

Ta cười to. Cười xong, ta nghiêm mặt nói với hắn: “Người yên tâm, những gì đã đồng ý với người, ta quyết không quên. Còn nữa, ta nhất định giúp người cùng các huynh đệ báo thù.”

Vương Hổ muốn cười, nhưng vết thương khiến hắn ho khan một trận.

Ta cũng không để ý đến hắn, đi thẳng ra ngoài, Liễu Tam ở cửa chờ ta. Ta bảo hắn đi theo ta. Đợi đến khi bốn bề vắng lặng, ta hỏi: “Sao lại chậm chạp không đánh trống thúc binh?”

“Chủ soái do dự.”

“Vì cái gì không cử quân đón đầu quân chủ lực của địch, lấy năm nghìn kỵ binh gây rối loạn đội hình địch, rồi dùng binh mã thông thường nhân cơ hội đánh lén? Vì cái gì không dĩ thoái vi tiến (lấy lùi làm tiến) tránh mũi nhọn?”

“Mấy chiếu tướng cũng từng kiến nghị, nhưng chủ soái cố ý cho rằng sẽ mất sĩ khí, hạ lệnh đón đầu nghênh chiến.”

“Vì cái gì mà thấy quân ta rơi vào cái bẫy của đối phương mà không lên tiếng khuyên can?”

“Người nhỏ, lời nhẹ.”

Thì ra là thế.

Ta hỏi lại hắn: “Đại quân mừng một giao chiến thương vong thảm trọng, một trận thua mất đi sĩ khí, huống chi còn hao binh tổn tướng... Có thể có xoay chuyển tình thế không?”

Liễu Tam không nói lời nào, chỉ đắm chiêu nhìn ta.

Ta lại hỏi: “Người có biện pháp gì?”

Hắn than nhẹ, rồi cục chậm rãi mở miệng: “Ngày xưa Tần quân phá Trường Thành quân nước Triệu, vây Hàm Đan. Ngụy Vương lệnh Tần Bĩ mang mười vạn tới cứu Triệu, Triệu quốc xin sự giúp đỡ của công tử Ngụy Vô Kỵ. Công tử nghe kẻ khác bày kế, trộm phù, truy sát Tần Bĩ, theo mệnh lĩnh quân, khứ Tần tồn Triệu. Tuy nói phụ Ngụy, nhưng xét đại cục, cũng không cần nệ tiểu tiết liễu.” (Cái này tác giả nói hơi khó hiểu, mọi người nếu muốn cứ tìm hiểu trận Hàm Đan nha =3=)

Rồi bất đắc dĩ cười: “Người cần gì phải hỏi lại ta?”

Quả nhiên không thể gạt được hắn.

“Nhưng Tần Bĩ là tướng già, vậy nên xử trí như thế nào?”

Liễu Tam suy tư, đậm đậm cười: “Cỏ chi và cỏ lan giữa đường, phải diệt trừ. Huống đại quân bên ngoài, chậm trễ sẽ có biến.”

Thật là một người am hiểu! Ta vỗ tay cười: “Ngôn từ ảo diệu, rất hợp ý ta!”

“Có tin vật sao?”

Thò tay vào y phục lấy ra một vật cứng, ta thu lại ý cười, trầm mặc cúi đầu, dừng một chút, lại mỉm cười: “Tạ gia trường lưu, ai không biết? Dù khuôn mặt hay tin vật... Trong quân vốn có người của Tạ gia, hơn nữa Tây Xuyên chiếu tướng là bạn cũ của ta, tình huống dù không ổn đến mức nào, hai vạn quân Tây Xuyên nhất định về phe ta.”

“... Bao giờ động thủ?”

“Sau khi thất bại, lòng quân không yên, lại thêm Bùi Chương chỉ huy không thoả đáng — sao không phải lúc này?”

Hắn gật đầu: “Ta đến trước, Bùi Chương triệu tập thuộc hạ hồi lâu mới đến lều lớn bàn việc... Đã như vậy, có thể là thời cơ tốt để đảo chính.”

Nhưng, hắn lại hỏi: “Trường Lưu, người chịu làm đến bước này, đến tột cùng là vì cái gì... Là vì hắn sao...”
Hắn tựa cây mà đứng, chăm chú, si mê ngắm nhìn khoảng không, không biết là tự hỏi hay đang hỏi ta? Ta như thường lệ không đáp. Ta nghe hắn lo lắng thở dài, cuối cùng đem một cái tên ra mà nhẹ giọng thổ lộ: “Trường Lưu... Trường Lưu...”

Rút Bắc Đẩu ra, ngọn gió hiện lên hàn quang, sáng như tuyết mà bức nhân, toàn bộ không thấy nửa vết máu.

— Đại cục đã định.

Thanh kiếm hoàn sao.

Ta sửa lại thất lưng, xoay người nhìn hắn cười yếu ớt: “Thôi một khúc đi!”

27. Chương 24

Một canh giờ sau, ta lại là Tạ Trường Lưu một thân hoa phục, một đường xông thẳng tới lầu lớn. Sĩ tốt ven đường không hiểu chuyện gì, không dám ngăn trở — và lại có Liễu Tam công tử hỗ trợ. Chẳng có một ai quấy nhiễu. Có hai thủ vệ bước lên một bước giờ gây chặn lại, bị ta giờ kiếm bức lui.

Ta vô thanh vô tức tiến vào.

Tướng lĩnh mưu sĩ đều ở đây, không còn chỗ ngồi. Thấy ta, tất cả đều kinh ngạc. Ta nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Bùi Chương phía trên cao. Hắn sững sốt, lập tức gầm lên: “Lớn mật! Kẻ nào dám xông vào đây?!”

Ta cười nhạt.

Bùi Chương sững sốt, mắt thấy chư tướng không nhúc nhích, hắn cảm giận đứng dậy, hùng hổ đi xuống: “Còn không bắt lại cho ta——”

Hắn chưa kịp nói xong — kiếm của ta đã kề sát vào cổ hắn.

Trong giây lát, tất cả lặng im.

Ta sờ tay vào ngực, lấy ra một chiếc kim bài giờ lên cao, bốn chữ “Như trầm thân lâm” ngang ngược chảy qua——

Trầm Giang quỳ xuống trước tiên. Có gã mở đầu, những người còn lại cũng đồng loạt quỳ xuống. Bùi Chương phồng chừm cũng biết không ổn, thối lui một bước, ngã xuống đất.

Thu kiếm, nhìn đám người quỳ đông nghịt, ta đồng dục từng chữ: “Tạ Trường Lưu, phụng chiếu đến Bùi chiếu tướng!”

Mọi người không kịp phản ứng, Trầm Giang cao giọng nói: “Chúng thần phụng chiếu! Vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Dứt lời, xoay người đứng lên, gọi thủ vệ ngoài cửa: “Truyền khẩu lệnh của ta, điều năm nghìn quân tinh nhuệ Tây Xuyên đến đây chờ Tạ đại tướng quân sai phái!” Ta mỉm cười, gã diễn kịch tốt lắm! Quân Tây Xuyên đông mãnh vô cùng, mà binh lính của Bùi Chương bất quá chỉ có hơn nghìn người, dù tăng gấp đôi cũng không phải đối thủ. Một bên nhìn kim bài, một bên nhìn chăm chăm quân Tây Xuyên, đã không còn đường lui, hơn nữa, cho dù là giả bộ, bên Bùi Chương liệu còn có ai? Ai sẽ hi sinh tính mạng để bảo vệ an nguy cho hắn?

Trong lúc nhất thời, chỉ nghe thấy khắp núi vang tiếng muôn năm. Bùi Chương mặt trắng bệch, vẻ mặt kinh nghi bất định, nhưng, hắn không có cơ hội lên tiếng.

Trần ai lạc định.

Giương mắt thấy Liễu Tam đứng một bên, thở phào nhẹ nhõm.

Ta chậm rãi buông kim bài — như trầm thân lâm — Hắn nói “Người một mình ở bên ngoài, luôn luôn có lúc dùng đến “, không nghĩ tới lại có lúc thật sự dùng. Chẳng lẽ hắn sớm có dự kiến trước, giao cho ta, vì ngày hôm nay có thể thay lệnh thiên tử mà làm cho hắn những chuyện ngoài tầm tay với?

Chém Bùi Chương, bình quân tâm, lập quân uy. Thả sáu vạn người ra khỏi ngục, cùng quân địch chiến với hoàng dã. Liễu Tam hiến kế, Trầm Giang đi đầu, Trường Lưu làm gương cho binh sĩ. Chiến thắng vô cùng thuận lợi. Ngay cả chủ soái quân địch cũng giải quyết dễ như trở bàn tay. Bất quá cũng vừa hai mươi lăm hai mươi sáu, y thực ra rất cường, không chịu khuất nhục, khi màn đêm buông xuống liền cắn lưỡi tự sát.

—— Y lại không biết rằng, cha mẹ y nguyện ý dùng toàn bộ những bãi cỏ xinh đẹp của bộ tộc để đổi lấy sự an bình cho y.

Bật dậy, thảo nguyên mệnh mông cuộn cuộn khôn cùng, nam vọng bắc khám, đều rộng lớn như nhau. Ta cười hỏi Liễu Tam: “Nếu có thể vui xương ở đây, cùng là không uống công đi?”

Đôi môi hắn khẽ nhúc nhích, cuối cùng không đáp lại ta.

Đại quân chiến thắng trở về, ngày về kinh, văn võ bá quan đều ra khỏi thành nghênh tiếp. Xa xa trông thấy cửa thành, lòng lộng đứng sừng sững, ngày đó cùng Ứng Tứ trốn đi, ta cũng đứng từ xa tỉ mỉ quan sát như thế, hoàng thành trong ánh nắng ban mai dần phân minh... Khi đó, còn tưởng rằng suốt đời cũng không thể trở về...

Ông cố phụ già đi rất nhiều, hầu như lúc nào cũng cần người đỡ, Lý Ngự Sử khuôn mặt cũng đã mờ hồ, Liễu thừa tướng trước kia hay làm khó dễ ta, giờ cũng khác đi rất nhiều. Những khuôn mặt mới mới cũ cũ khiến ta hoa mắt...

Nghi thức túc mục mà vui mừng trong ánh hoàng kim hỗn loạn.

Thì ra hấn cũng tới. Thật là kỳ quái, cách xa như vậy, nhưng ta thấy rõ vẻ mặt của hấn, hấn mỉm cười — đứng giữa đủ loại quan lại, hân hoan có, cấp thiết có, bất an cũng có, nghênh tiếp chiếu tướng của hấn, Trường Lưu của hấn...

Một bên sớm có người cao giọng tuyên chỉ, đẩy lùi Bắc Di, có công hộ quốc, chuyện lúc trước không tra cứu nữa, theo luật thăng chức...

Nhưng, ta chỉ thấy hấn, ánh mắt vội vàng nồng nhiệt đang hướng về ta?!

“Chiếu tướng...”

Lấy lại tinh thần, thị vệ nâng lên khay trùm khăn gấm, nội bộ càn khôn bị một tấm khăn sắc hoàng kim nghiêm mật bao trùm. Cả triều văn võ đều quay đầu nhìn.

Chờ tất cả bị vạch trần —

Rượu bỏ đào đỏ như màu máu, lưu quang tràn đầy nơi chén lưu ly trong suốt(*)...

Có thứ gì đó chảy xuống theo gò má, hòa trong chén rượu, xôn xao. Ngẩng đầu, mơ hồ thấy nét cười ảm áp của hấn khe xẹt qua.

Một chén này, là chã lệ rơi.

Ta cười yếu ớt nói nhỏ: “Trọng Hoa! Trọng Hoa! Người có biết không? Ta yêu người đến chết không ngừng!”

.....

Chú thích:

(*) Rượu bỏ đào, chén lưu ly đã được đề cập ở chương 5. Trường Lưu nói, nếu y túy ngoại sa trường, hãy mang cho y chút rượu bỏ đào trong chén lưu ly. Lấy ý từ bài thơ “Lương Châu từ” của Vương Hàn

.....

Ta phải trở lại biên quan.

Bắc đầu quang hàn, ngày qua ngày, bề ngỗ tứ phương.

Mỗi năm một lần, Trọng Hoa luôn luôn hỏi ta: “Người vì sao không chịu trở về?” Có đôi lúc, hấn sẽ phê mấy lời không liên quan vào tấu chương của ta, tỷ như “Hội thiếu ly đa, phù sinh nhược thử!”. Tỷ như “Gần đây rất nhiều chuyện phiền lòng, biết nói cùng ai được?” Tỷ như “Đêm qua nằm mơ, quân Hốt Nghi đến, cũng là lưu ly hỏa, vị ương thiên.”

Nhưng,

—— Người vì sao không chịu trở về?

Chỉ có những lời này, nhiều lần chất vấn, nhiều lần đề cập.

Ta trả lời hấn: “Ta đã tìm được nơi chốn của mình. Ta muốn người trở thành một thánh minh thiên tử thiên cổ lưu danh, ta sẽ bảo trụ giang sơn của người không cho bất luận kẻ nào vấy bẩn, ta sẽ giúp người mở ra thời đại thái bình thịnh thế...”

Ta muốn ——

—— Ta muốn người mỗi khi phóng mắt nhìn thiên hạ, đều nghĩ tới Tạ Trường Lưu!

Bất luận thay đổi thế nào, dù thời gian có trôi qua bao lâu, giang sơn của hần sẽ luôn có bóng dáng ta, hai chữ Trường Lưu thặng trầm cùng giang sơn của hần, đời đời lưu danh lịch sử.

—— Những lời này, ta không nói cho hần biết...

Rồi tựa trên tràng kỷ, uống vài chén rượu, múa vài đường kiếm, chớp mắt đã mười năm trôi qua.

Mùa đông năm ấy vô cùng giá lạnh, tám tháng liền trời ngập tuyết bay. Phỏng chừng trong thời gian luyện binh nhiệm phong hàn, vốn là bệnh nhỏ, không nghĩ tới cứ nhiên càng ngày càng trầm trọng. Thời gian ấy Liễu Tam luôn luôn nhú chặt lông mày —— được rồi, Liễu Tam, từ nay về sau Giang Nam sẽ thiếu đi Liễu Tam công tử —— ta thoải mái nói với hần: “Bất quá chỉ là bệnh nhẹ, đợi được tới đầu xuân là tốt rồi.” Hần miễn cưỡng cười cười. Hần không tin, ta biết, nhưng ta không biết nói thế nào để khiến hần tin tưởng.

Cuối xuân, ta mở sổ con, phân tích thấu triệt thế cục biên quan. Trầm Giang vừa tới, nhưng kinh nghiệm phong phú, có gã đóng quân, trong vòng mười năm Bắc Di không thể nổi lên. Ta viết: “Sớm tới khó liệu, thần nếu bất hạnh, mọi việc phiền bệ hạ hao tâm tổn trí.”

Thư hồi âm của Trọng Hoa chỉ viết một câu: “Nếu người rời bỏ ta, mệnh trăm sao có thể lâu dài?”

Ta mỉm cười.

Gọi lính liên lạc truyền tin tiến vào, ta hỏi hần: “Thường ngày mang công văn vào kinh, nhanh lắm cũng mất mười ngày, lần này sao chỉ có bảy ngày?” Người nọ chần chờ một lúc rồi trả lời: “Hồi bẩm Vương gia, hoàng thượng đang trên đường, ba ngày sau sẽ tới.”

Thì ra là thế.

Bảo hần đi ra ngoài, ta mời Liễu Tam tới: “Theo ta ra ngoài một chút đi.”

Hần gật đầu, tiện tay khoác thêm cho ta chiếc áo.

Chúng ta chậm rãi đi qua doanh trại lên sườn núi, mặc mặc bình nguyên, chỉ có triền núi cô độc uốn lượn, nghe nói kéo dài tới tận Thiên Sơn Tây Lộc.

Nhiều năm qua ta đã mê luyện phong cảnh hùng vĩ này.

“Đã lâu chưa tới Giang Nam.” Ta có điểm tiếc hận, “Không biết hiện tại Giang Nam mang bộ dáng gì nữa.”

“Có lẽ là tiết hoa rơi, khắp nơi trên đất phong lưu.”

Không cần quay đầu lại, ta nghe hần nói rồi rơi vào một ý cười xa xôi.

“Đã không có Liễu Tam công tử, sao còn có thể ‘khắp nơi trên đất phong lưu’? Duy Dương Liễu, chỉ có thể sống ở Giang Nam thủy nhuyển sơn ôn, biên quan lạnh khủng khiếp, chỗ này không phải nơi chốn của người. Một ngày kia, nơi đây không còn có Trường Lưu, người cũng không cần trường lưu (lưu lại dài lâu)...” Ta xoay người nhìn hần.

Viễn mắt hần đỏ hồng, hơi nghiêng đầu đi.

Chẳng biết qua bao lâu, hần bỗng nhiên mở miệng: “Năm ấy, ta ngồi trên núi Minh Nặng, tới buổi tối, núi cao trắng sáng, thực sự là cảnh đẹp... —— không biết trên đời có ngọn núi tên gọi Trường Lưu thật hay không? Lại nhắc tới Sơn Hải kinh, không biết có thể hay không tìm được một chỗ cho người lưu lại lâu dài? ... Cầu không được... Bất quá sẽ cùng người lang thang khắp năm châu, sống nơi đất khách quê người thiên nhai...”

“... Đời này không được, nhưng, nếu có kiếp sau, sẽ ước hẹn tam sinh tam thế.”

Hần không nói gì, chỉ nhàn nhạt lộ ra tiểu ý.

Cười với hần, quay đầu lại, trăm dặm giang sơn thu hết vào tầm mắt, gió bay phần phật lạnh thấu xương, lao thẳng qua ô cửa. Tự cổ chí kim, cảnh còn người mất, trong đất trời, chỉ có giang sơn mãi mãi trường tồn! Trăm năm thế sự cùng thân thể, đến bây giờ đều đã quên đi. Ta nhịn không được, muốn lại một lần nữa được gọi cái tên kia ——

Trọng Hoa!

—————Chính văn hoàn—————

28. Chương 25: Phiên Ngoại: Hoa Nguyệt Ký

Người có biết cái gì là phong lưu.

Người có biết cái gì là tương tư.

Đó là thứ đọng đầy nỗi nhớ, cũng là trống không.

Nàng hôm nay quả nhiên mang họ Liễu. Buổi sáng chỉ ngồi sững sờ trước cửa, hoặc là làm vài chuyện vặt vãnh, đối diện, là cả vườn xuân hoa mê hoặc, nàng chỉ nhìn, chẳng tìm thấy nổi một câu thơ hợp cảnh.

“Thương tâm nhất là tiếng cười.” Nữ nhân si tình trên thế gian, đâu chỉ có mình nàng? Sợ là sợ, nửa cuộc đời rơi lệ, kết quả chỉ là một chữ “tán”. “Tán” —— Nàng cũng từng sợ, nhưng hôm nay, thứ nàng sợ, cũng chỉ là một chữ “Nàng”.

Tiểu nhi tử vừa tròn mười bốn, bắt đầu đọc hội chân ký, vừa vặn bị nàng bắt gặp. Nàng liếc mắt nhìn bìa sách, một thời huyết khí cuộn cuộn, bản thân đã tổn cả đời, vì sao nhi tử cũng rơi vào con đường ấy?! Thật vất vả mới nuôi lớn nó, cuối cùng lại là một kẻ đa tình! ...

Nàng oán hận giật sách, mắng: “Người đọc thứ này?! Để xem ta nói gì với lão tử ngươi!”

Nhi tử hoảng hốt mà lui ra.

Chưa hết giận, nàng quay đầu, nhặt sách lên, xé nát.

Tuy dọa sẽ nói cho lão tử, lại không biết người nọ sẽ mặc kệ... Nàng sợ “Nàng”, nhưng ngày tháng trôi qua, nàng sức cùng lực kiệt, nàng mình đầy vết thương, ở giữa phân phân hợp hợp đã sinh ra vài thứ, đã từng, khiến lòng người rét lạnh...

Chậm rãi ngồi trở lại, tiểu nha đầu vô thanh vô tức tiến vào, thu dọn sạch sẽ, hai má chĩnh tề, tay chân cũng thông minh... Thu Thập Nhất nương hồ hững hờ, tưởng nàng như hoa, nhìn quanh lại là phong cảnh gì?

Nàng tốn rất nhiều thời gian, chỉ để bước sang bờ sông bên kia.

Đèn hoa rực rỡ lóe lên giữa sông nước tối đen...

Thoáng nhìn ngọn lửa, sóng mắt lưu chuyển, để lại ám hiệu xã giao cực nhỏ, hoặc là đi bảy bước làm thơ đối lấy nụ cười, cất lên tiểu khúc không ngừng. Vũ quần ca bản, tràn đầy phong nguyệt...

Giống như vết son trên má, thê lệ cùng thảm thiết, trương dương hồng, thiêu đốt đuôi lông mày.

Kinh thái tuyệt diệu ——

Một đêm kia, đến phiên nàng.

Đầu tiên là mấy tiểu nha đầu đi phía trước, mục mục đề thấp thanh âm vui sướng: “Các vị công tử, cô nương đã tới rồi!” Cố ý dừng lại ngoài cửa, một bên sớm có người vén màn lên, Thu Thập Nhất nương cứ như vậy lên sân khấu.

Đã là một mảnh sợ hãi.

Tất cả ánh mắt đều tập trung trên người nàng, cũng chỉ có hần, nhìn như không thấy, vẫn còn uống rượu cùng nữ tử trong lòng, hồi lâu, chậm rì rì ngẩng đầu lên, một khắc kia, thực sự là tĩnh lặng vô cùng! —— Hần nhìn nàng, cười, nói: “Quả nhiên là một người kì diệu!”

Mục mục vội vàng giới thiệu: “Vị này là Tam công tử Liễu gia...”

Liều Tam công tử...

Thu Thập Nhất nương cúi đầu chào, chỉ là ánh mắt không rời khỏi hắn. Thường ngày quen nhìn tài tử Giang Nam Giang Bắc, vương tôn công tử, quyền cường có, thanh dật có, chính trực cũng có, nhưng chưa từng thấy nhân tài bậc này. Luôn luôn cho rằng nhân vật thế này chỉ có trong thần thoại, không ngờ nàng có thể nhìn thấy hắn, cao vút, giở tay nhắc chân, đúng là phong độ của đệ tử Tạ gia.

Chi lan ngọc thụ.

29. Chương 26: Phiên Ngoại: Túy Tiểu Bồi Quân Tam Vạn Trùng

Hoa tựa chim quỳên.

Hồng như máu, mùa vừa đến liền kiêu ché không được, vội vàng liều chết mà nở rộ, kinh tâm động phách. Mọi người lại không đành lòng mà nhìn ngắm. Rồi phồng chừng khi hao hết khí lực, lại lặng lẽ rơi. Toàn bộ nằm trên mặt đất, như nhiếp hồn đoạt phách, không biết lâu ngày có trở thành huyết hận thiên niên?

Hồng nhan chớp mắt đã già, cũng không như thế?

Nàng thu tay, chậm rãi đứng dậy.

Nàng vốn không tên là Ứng Tứ, cũng như người đó vốn không phải là Ngôn nhị công tử.

Xương Ấp quận chúa của Trung Sơn vương phủ, phụ thân là chú của đương kim hoàng thượng, nắm quyền, mẫu thân xuất thân danh môn, vô cùng hiển hách, thế nhân ai cũng ngưỡng mộ. Tuy là nữ tử, nhưng cũng là bảo bối trong lòng phụ mẫu, mời danh sĩ trong nước đến dạy thơ văn, Vương gia lại tự mình dạy cưỡi ngựa bắn cung. Nhân thì ngắm hoa mai, tập cưỡi ngựa, cũng một đời tuyệt sắc. Đến cả đứa trẻ trên phố cũng biết “Trung sơn hữu nữ, tuyết Trường An”.

Thời gian ấy, mơ hồ nghe qua một cái tên, là Tạ Trường Lưu danh mãn kinh hoa.

Vừa được mười lăm tuổi, đã muốn được phục tùng trong vương phủ. Cũng là năm đó, nàng xin được cầu thân. Phụ vương luyện tiệc nàng, bình thường không chịu hứa hẹn, đến ngày nào đó, nàng cách bức rèm che theo cha tới cửa cầu thân y. Bỗng dưng đỏ mặt, hoảng sợ né ra. Trong vườn chim quỳên sà xuống, nàng hoảng hốt, đưa tay ôm ngực tim đập thật mạnh, cứ như đã không còn là bản thân.

Muôn vạn đạo lý không hơn được một chữ “Thích”. Chờ phụ mẫu hỏi, nàng kiên quyết gật đầu, nói một tiếng “vâng”, đó là trăm kiếp khó thay!

Trung sơn vương gả con gái, là việc vô cùng trọng đại. Đêm hôm đó, tân khách ba nghìn, ngựa xe như nước, đèn đuốc rực rỡ. Nàng mỉm cười ngồi trong phòng, chờ tân lang của nàng tới. Qua tấm khăn đỏ trên đầu, tất cả mọi thứ đều biến thành màu đỏ, phẳng phất như thiêu cháy, một đêm kia nhất định lan tràn.

Khi ấy, là cấm vệ quân sắc mặt không đổi tiến vào. Ngoài cửa vang lên tiếng khóc thê lương mà hốt hoảng, tất cả rơi trên mặt đất, nát nhừ. Nàng lặng lẽ một hồi, đưa tay tháo mũ phượng cẩn thận đặt trên giường, thản nhiên đứng lên: “Đi thôi.”

Trung sơn vương phủ một đêm khuynh đảo.

Mười phần, theo luật mà xử. Mẫu thân khóc lóc ôm nàng cùng đệ đệ, mong bọn họ có thể sống. Phụ vương nói: “Từ xưa đến nay, thắng làm vua thua làm giặc, nhiều lời có ích gì?” Cuối cùng, hoàng thượng lên tiếng: “Chém kẻ phản nghịch, con cái còn nhỏ, có tội gì? Vào cung làm nô cũng tốt.” nàng nhìn hoàng thượng trên long y xa xa, lại nhớ tới thiếu niên năm đó cúi người giúp nàng ăn miếng bánh hoa đào.

Nàng bị phái đi làm người hầu ở Bạch Thủy hồ. Hoàn hảo là một nơi hẻo lánh, cũng ít phải chịu nhục, nhưng thân là kẻ thấp hèn, cũng không thể dùng cái tên cảnh vàng lá ngọc trước kia, nàng thuận miệng sửa thành Ứng Tứ. Cái tên trước đây như chôn chặt trong ký ức, vĩnh viễn niêm phong. Lặng lẽ thăm hỏi

người xưa, vị hôn phu của nàng đã sớm xuất gia, nàng nghe xong, đưa ngọc cảm tạ người truyền tin, nước mắt lăn dài.

Qua vài năm, Bạch Thủy hồ cuối cùng cũng có người ở. Tạ Trường Lưu. Đã từng nghe cái tên này, không biết có nên coi là cố nhân không?

Tối hôm đó, tại hành lang gấp khúc, nàng gặp đường huynh, hiện nay là thánh thượng. Chuyện cũ chợt ùa về, một câu “Trọng Hoa ca ca” cuối cùng cũng không cất lên được. Hắn chỉ cười, hỏi: “Quận chúa gần đây khỏe không?”

Nàng sao có thể trả lời hắn?

Hắn cũng không chờ đáp án của nàng, chỉ xoay người lại.

Lưu quân bắt trụ.

Lưu quân bắt trụ. (không giữ được người)

Si ngốc một lúc lâu, cũng chỉ thốt lên được câu này.

Ngày đó, nàng đã biết mỗi đêm giờ tý ở bức tường phía nam không có người tuần thú.

Ngày đó, Trường Lưu hỏi nàng: “Người tên là gì?”

Người bên kia là một kẻ mê rượu với câu chuyện thương tâm, ta là hồng nhan đã già trong khoảnh khắc. Vậy thì, ngại gì chứ? Bất quá túy tiểu bồi quân tam vạn tràng.

Trường Lưu, đã quên nói cho người biết, tên của ta, là Nghiêm Lăng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-truong-luu>